

Giới thiệu Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo

Thể loại: Nữ tôn, Nữ cường, Hiện đại, Xuyên Không, Đồng nhân Thiên giáng hiện thực nam

Tô Gia Áo vốn được mẹ dạy dỗ nghiêm khắc từ nhỏ. Trong một lần cô học bơi ở một con sông chảy xiết, bị chuột rút, khi được cứu lên thì linh hồn đã bị hoán đổi.

Một fan cuồng của bộ truyện đã xuyên qua trở thành nữ chính của câu chuyện. Liệu tất cả có còn nguyên vẹn như ý đồ của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Đau quá.

Cảm giác này, như cơ thể không còn là của chính mình vậy. Tay chân vô lực, đầu óc rã rời, không phải sau khi chết đi thì sẽ không phải chịu hành hạ của thể xác sao?

Đúng rồi, chết đi. Tôi - Trần Thuý Ly, một nhân viên văn phòng bình thường, đã chết.

”Gia Áo, Gia Áo tỉnh rồi, thê quân ngài xem.”

Gia Áo? Đây không phải nhân vật trong bộ truyện tranh mà cô thích nhất sao? Lại còn thê quân nữa chứ, không lẽ cô không chết mà xuyên không rồi?

Lấy tâm trạng phấn khởi của một fan cuồng xuyên không, Trần Thuý Ly gắng sức mở mắt ra - không sợ đây chỉ là một giấc mơ đẹp cuối đời, chỉ mong có thể một lần nhìn thấy những điều mình mong muốn.

Trước mặt cô là khuôn mặt đầm nước mắt của một người đàn ông trẻ chưa tới ba mươi, sau lưng là một quý cô tomboy với mái tóc hạt dẻ bảnh bao vô cùng.

Không lẽ đây là...cha và mẹ Tô Gia Áo?

Không phải mẹ Tô Gia Áo có một đầu tóc mì cuốn điển hình của các bà cô sao?

Cô nhìn lại thân thể mình...cái méo gì đây? Cơ thể tí hìn này chắc mới học năm đầu cấp hai thôi là cùng!

Rốt cuộc lại chuyện gì nữa đây? Đầu óc choáng váng quá...

”Gia Áo, Gia Áo, sao con lại ngất rồi? Bác sĩ, bác sĩ đâu.” Ông Tô lo lắng kêu lên, bác sĩ mặc áo blouse trắng đẩy cửa chạy vào, Tô Lâm ôm lấy chồng đứng sang một bên.

”Cháu nhà không sao cả, chỉ là thiếu đường khí quá lâu, đầu óc choáng váng nên rất dễ ngất, qua vài ngày là hết thôi.”

”Vậy có di chứng gì không bác sĩ?” Tô Lâm bình tĩnh hỏi.

”Không biết được, phải chờ cô bé tỉnh lại.”

Thực ra Trần Thuý Ly không bị ngất, chỉ là đầu óc choáng váng hai mắt tối sầm nên nhắm mắt lại thôi, sức lực không đủ để rên rỉ nữa là.

Những hình ảnh quen thuộc hiện ra trong đầu cô, người mẹ bá đạo luôn bắt cô phải hoàn thành những bài huấn luyện ma quý, người cha hiền lành mỉm cười ôn nhu đeo tạp dề trong nhà bếp. Năm nay cô học lớp bảy, vì mẹ bắt đi tập bơi ở dòng nước chảy xiết, sau không may bị chuột rút mà không ngoi lên được, khi được cứu và tỉnh lại ở bệnh viện, hồn xác đã đổi dời.

”Thưa ba mẹ con mới về!”

”Gia Áo, con thấy khoẻ hơn chưa?” Xuất viện đã một tuần mà ông Tô vẫn rất lo lắng cho con. Cô mỉm cười, cảm giác ấm áp khi được cha mẹ quan tâm này đã lâu rồi mới gặp lại. Thuý Ly mất cha mẹ trong một vụ tai nạn kinh hoàng, khi cô vừa tròn mười bảy tuổi. Từ đó cô sống một người cô độc, luôn tự lập gánh vác mọi chuyện, có baba quan tâm thật là tốt.

”Con khoẻ rồi mà ba...”

”Đừng đó, chỉ bị sặc có tí nước, có phải nào úng thủy đầu mà ông lo.” Giọng nói mĩa mai từ phòng khách vang lên.

Lại vậy nữa rồi, người mẹ này, dù rất quan tâm cô nhưng lúc nào cũng đối xử với cô như kẻ thù ấy. Nhưng mà tôi bữa ăn được mẹ gấp thức ăn cho cũng thật là tốt.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi cô xuyên đến đây. Thiên giảng hiền thực nam là bộ truyện có cả truyện chữ lẫn truyện tranh, may mà cô xuyên vào là truyện tranh, ít ra thì tạo hình nhân vật đáng yêu hơn nhiều so với cái kiểu hình tượng quậy phá trong truyện chữ, với cả nam nữ chính gặp nhau cũng sớm hơn. Trong truyện tranh là năm đầu trung học phổ thông, trong truyện chữ là đại học lớp Kinh tế, nữ chính đeo vòng phượng từ nhỏ.

Cô mới lớp bảy thôi, lại không có đeo vòng phượng, nếu không có gì sơ xuất thì ba năm nữa là được gặp nam chính nổi tiếng xinh đẹp dịu dàng rồi. Thật là mong chờ quá đi.

Nhưng mà ba năm trôi qua lâu lắm đó, biết phải làm gì giờ? Hay là tạo lập một thế lực cho riêng mình đi, không thể để Thuần Khanh chịu uỷ khuất được, với lại cũng không thể thua kém Lăng Băng với Tiêu Yêu Diệp xa quá được

Mọi người có thể không biết, cô là một nữ cường, thích đọc nhất là tiểu thuyết nữ tôn, vẫn rất ngưỡng mộ Tô Gia Áo, lại trách cô ta có phúc không biết hưởng, giờ đây cô đã là chủ nhân của thân phận này, âu cũng là duyên số. Vì vậy từ nay, Trần Thủy Ly đã không còn trên đời nữa, chỉ có một Tô Gia Áo hoàn toàn khác mà thôi, Gia Áo, tôi sẽ thay cô yêu thương cha mẹ, không để Thuần Khanh chịu uỷ khuất, cô yên tâm siêu thoát đi.

Đúng vậy, từ nay, Trần Thủy Ly đã không còn, chỉ có Tô Gia Áo...

Ông Tô nói nhỏ với Tô Lâm: “Thê quân, Gia Áo sau khi tỉnh lại thì thay đổi rất lớn đấy!” Con bé ngoan ngoãn hơn nhiều so với trước kia, cũng không quậy phá bất cần mà rất lễ phép, luôn cho ông nhận thấy tình yêu thương con bé dành cho mình.

Tô Lâm cũng thấy con gái thay đổi. “Có lẽ là di chứng sau khi não bị thiếu khí đấy. Không cần lo lắng đâu. Vài ngày nữa lại mang con bé đi luyện võ là bình thường lại ấy mà.”

”Thực ra như thế này rất tốt rồi!” Ông mỉm cười ôn nhu, Tô Lâm ôm ông, thầm than trong lòng, người chồng này của bà cứ dịu dàng như một dòng nước chảy làm bà yêu không nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gặp Tiêu Yêu Cảnh

”Gia Áo, cậu định thi vào trường nào?” Cô bạn thân đáng yêu bốn mắt Bạch Tiểu Diệp kéo kéo áo Tô Gia Áo. Cậu bạn vốn ăn chơi này từ khi bị đuổi nước thì trở nên khác hẳn, thành tích cũng trở nên siêu cấp hàng đầu, có lẽ hai người không học chung trường cấp ba được rồi.

Trường nào ư? Cũng đã ba năm rồi, không để ý cũng không nhớ nổi trường mà Tô Gia Áo học là trường nào nữa, nhưng mà trường đó có Bạch Tiểu Diệp không phải sao? “Cậu học trường nào tốt học trường ấy. Đăng kí giúp tớ luôn nhé!”

Sau đó tiêu sái rồi đi, để cô bạn Bạch Tiểu Diệp cảm động muốn phát khóc bởi suy nghĩ Gia Áo có thừa khả năng vào trường chuyên, lại muốn học cùng trường với mình, giữ gìn tình bạn bốn năm này thôi.

Gia Áo lại không để tâm lắm, bây giờ cô có rất nhiều phiền phức phải giải quyết. Chuyện là ba năm về trước, cô theo mẹ học võ từ nhỏ, từ lâu mẹ không là đối thủ của cô nữa, phải nói thân thể này rất có thiên phú võ học, nên cô theo học nào là Taewondo, Karate, Judo, Tiệt quyền đạo... trò nào cũng phải học đến thượng thừa mới cho qua. Sau đó là việc thôn tính lũ choai choai ở gần đây, tạo ra một bang nhóm xã hội đen chuyên...làm thuê kiếm tiền.

Bất quá cũng có vài bang phái ngu ngốc thấy bang nhỏ của cô mới lập nên muốn đánh rã nó ra, liền bị cô thu phục vào dưới trướng, bây giờ giới hắc đạo ở đây không ai không biết Hắc Long - bang phái mạnh nhất nhì thành phố, đứng đầu là một người thần bí đánh nhau phải nói là vô địch. Chuyên tập trung những thanh niên hư hỏng, kinh doanh chủ yếu là hệ thống quán Bar, phòng trà, quán rượu, vệ sĩ.

Gần đây có một đám công tử mới mở một quán bar xa hoa gọi là DB, đàn em của cô liền đưa người tới phá một trận coi như dẫn mặt. Nhưng không may đám công tử ấy cũng có chút bản lĩnh, đánh đám đàn em của cô mặt mũi bầm dập, hai bên đang tranh chấp nổi lửa.

”Đồ nhị thế tổ, ông đây mà sợ tụi nít ranh bay chác, chờ thủ lĩnh tụi tao tới, coi tụi bay chạy đằng nào.”

”Hừ, tụi bây đánh không lại gọi người tới hả? Tao cũng muốn xem xem bang chủ Hắc Long Huyết Hàn là người như thế nào, dạy ra một đám ngu ngốc như tụi bay.”

”Tôi là Huyết Hàn.”

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, ở đó, giữa đám đồ nát hoang tàn hậu quả của vụ xung đột, một người đã đứng từ lúc nào, lẳng lặng đứng thẳng ở đó, trên người toát ra cỗ mùi vị của bóng tối làm đám công tử quen ngạo mạn không sợ trời không sợ đất cũng phải khiêm nhường.

Cô ấy mặc quần đùi, áo bra-top, áo choàng dài quá gối khoác bên ngoài, chân đi giày nike, tất cả rất một màu đen làm nổi bật làn da trắng nõn, thất lung màu bạc đính đá và mặt nạ bạc hình phượng hoàng giương cánh là điểm nhấn duy nhất cho cái tông đen này.

“Hừ, thì ra là bang chủ Hắc Long, hạnh ngộ, tôi tên Tiêu Yêu Cảnh. Nhưng bang của ngài phá chỗ làm ăn của chúng tôi, còn đánh người phía chúng tôi, chuyện này phải giải quyết thế nào?” Cái tên cầm đầu, là người vẫn im lặng này giờ, đánh nhau cũng hăng nhất, ra đòn mạnh nhất, bây giờ mới lên tiếng.

Mái tóc nhuộm xanh loè loẹt, khuôn mặt góc cạnh đầy mùi vị nam tính nhưng rất trẻ con, tạo nên một sự quyến rũ chết người. Người thanh niên này là Tiêu Yêu Cảnh, chẳng trách Tô Gia Áo đứng ở cậu ta mà.

“Hừ, giải quyết? Hắc bang là cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu phục, mấy người cũng muốn công bằng ở đây?” Đàn em của Hắc Long thấy thủ lĩnh đã tới, liền gan to thêm một vòng, mỉa mai.

Tiêu Yêu Cảnh vẫn nhìn chằm chằm Huyết Hàn “Chúng tôi chỉ là có chút tư sản thì bỏ ra thành lập quán bar cho vui, không có ý muốn xâm phạm hắc bang.”

Đúng là trong truyền tranh, chỉ thấy trong đám bạn Tiêu Yêu Cảnh có một người mở bar, đám bạn của cậu ấy hay tụ tập quậy phá đánh nhau chứ không có chút gì là muốn lâm vào hắc đạo, làm đại ca xã hội đen như trong truyền chữ cả. Có lẽ họ biết họ có tương lai tốt đẹp, dấn dấp hắc đạo chẳng khác nào đặt cược cả tương lai tính mạng của mình, ai lại ngu ngốc đến vậy?

Trong tiểu thuyết thiếu nữ, các chàng nam thần vừa là tổng giám đốc tập đoàn lớn, vừa là đại ca xã hội đen, chính là lừa người. Thực tế, nếu đã có gia tài sung túc, ít ai ngu gì mà dấn vào xã hội đen, mà đều là tránh càng xa càng tốt. Bởi nếu làm không tốt có thể bị phá sản, đến tính mạng cũng khó giữ. Gia Áo cô sống qua hai kiếp, cũng không dám nhúng tay quá sâu vào vùng nước này, chỉ thu nhận vị thành niên và thanh niên vô công rồi nghề, tạo công việc hợp pháp cho họ mà thôi. Còn cái gì mà buôn bán vũ khí, thuốc phiện, mại dâm...thực sự là không có tài cán đảm đương nổi.

“Nếu Tiêu thiếu gia đã nói vậy rồi thì Huyết Hàn xin nhận lỗi, mọi tổn thất hôm nay là do Hắc Long gây sự trước, sẽ do Hắc Long đền bù, còn về phần người, hai bên đều bị thương nên hoà nhau, thấy thế nào?”

“Thế mà được à?” Hai phe đồng thanh.

Tiêu Yêu Cảnh và Gia Áo đồng loạt trừng người của mình, bọn họ mới cúi đầu cho qua chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ngày đầu tiên đi học

“Gia Áo Gia Áo, hôm nay chúng ta đi làm tóc nha, sắp đến khai giảng rồi.” Bạch Tiểu Diệp ôm cánh tay Tô Gia Áo, vui vẻ bước vào tiệm làm tóc.

“Gia Áo, cậu thấy màu này hợp với mình không?”

Bạch Tiểu Diệp là một thực nữ chân chính, nhuộm tóc cũng muốn thành màu hồng. Trường cô thi vào là trường tư nhân nên học sinh rất thoải mái trong cách ăn mặc, đây có lẽ là lí do Bạch Tiểu Diệp chọn trường này đi, dù sao thì các trường phổ thông bình thường cũng lấy điểm có cao đâu.

“Có rực rỡ quá không?”

Cô bạn ỉu xiu: “Đúng là hơi chói mắt, hay Gia Áo, cậu chọn giúp tớ một màu xem.”

Cô chỉ vào màu hồng cam nhân nhật, trong truyện cô bạn rất dễ thương với mái tóc màu này.

Quả nhiên hai mắt Bạch Tiểu Diệp sáng lên: “Oa, Tô Gia Áo, không ngờ cậu cũng có gu thẩm mỹ ghê đấy, tớ nhuộm màu này, rất hợp với tớ. Gia Áo, cậu cũng chọn màu đi.”

Kết quả, cái người vừa nói bạn mình chọn màu hồng quá chói mắt kia, lại đi chọn màu tím đỏ rực rỡ như tác kè làm cô bạn đứng bên kéo kéo khoe miệng không thôi.

Vào buổi học đầu tiên của năm học, sáng sớm cô bạn Bạch Tiểu Diệp đã hớn hờ kéo cô đi.

Thực ra Gia Áo cũng rất lo lắng. Theo như những gì cô nhớ, đây là phân cảnh bắt đầu bộ truyện, Tô Gia Áo sẽ gặp Quý Thuần Khanh và Tiêu Yêu Cảnh vào hôm nay. Không được, phải để lại ấn tượng tốt với phu lang tương lai thôi, cô đã xuyên vào câu chuyện, không lí gì phải bắt cô sống theo ý

muốn kẻ khác được, dù là tác giả - chứa toàn năng của thể giới này cũng vậy.

”Không cần quá khẩn trương đâu, chỉ là buổi học đầu tiên thôi mà Gia Áo.” Gia Áo cũng dễ thương quá đi, chỉ là ngày đầu tiên, mà lại có thể căng thẳng đến nắm tay, các khớp trắng bệch thế kia, giống như ngày đầu hẹn hò không đâu á.

Phải chuyển sự chú ý mới được, như vậy Gia Áo sẽ không căng thẳng nữa. Đúng rồi! “Gia Áo, đây là bạn học mới đẹp trai nhất của lớp chúng ta, Tiêu Yêu Cảnh. Cậu xem, không phải hàng thường đâu, tấm hình này rất khó có được đấy, nhưng mà tớ dám khẳng định, trong thời gian ngắn nhất định lên giá.”

Gia Áo khinh bỉ nhìn cô bạn đang tự sướng với đồng hình ảnh kia, khoe với cô mà cô chỉ xem được mặt sau thôi làm sao đánh giá được? “Cậu hành động nhanh thật, mới khai giảng mà thôi.” Cô còn chưa để ý tới ai nữa, cô bạn này đã có thể tìm ra trai đẹp rồi.

”Lòng si tình có thể bắt chấp tất cả, nhất là đối với trai đẹp như vậy.”

“...” Vẫn là uống coca của cô thôi, cậu bạn này mê trai hết thuốc chữa rồi.

Thấy bạn không phản ứng, Bạch Tiểu Diệp nổi cáu: “Trừ cậu, Tô Gia Áo, cậu muốn giả làm con nít cả đời này sao?”

”Không quan tâm.” Đương nhiên, Tô Gia Áo cô đã có vị hôn phu, hôm nay sẽ gặp nhau nha, khẩn trương quá, hơi sức đâu để ý người khác.

”Thật đúng là phục cậu, không thể thương thức cái đẹp một chút sao? Nhìn cho kĩ vô!” Câu tiết, Bạch Tiểu Diệp đi tấm ảnh vào sát mặt cô bạn cứ dờ như tượng gỗ.

Uh, trong hình là cậu thanh niên cao gầy nhưng cơ bắp rất rắn chắc, mái tóc xanh nước biển chói lọi, màu mắt cũng xanh thẳm, khuôn đeo đầy người, trang phục như ngôi sao lên sân khấu. Đúng là đậm mùi vị mỹ nam hư hỏng, loại hình này gần đây rất là thu hút nữ sinh chú ý. Nhưng mà cô đã gặp qua rồi, còn nói chuyện qua nữa, chắc chắn Bạch Tiểu Diệp mà biết sẽ gào thét luôn.

”Tiêu Yêu Cảnh? Không ờn chút nào, ăn mặc quá mát mẻ, như một thiếu niên hư hỏng, đầy mùi giả tạo như kiểu ngôi sao ý. Còn nữa, cái tên này có vấn đề, Tiêu Yêu Cảnh? Tiêu Yêu Tinh? Ba mẹ cậu ta có ý sao? Chắc họ hài hước lắm nhỉ?”

”Đúng vậy, mẹ tôi đúng là có chút cổ ý!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ sau lưng, hai người quay đầu lại, thấy thiếu niên trong ảnh đang từ thành tường nhảy xuống, dọa cô bạn Bạch Tiểu Diệp lắp bắp: “Tiêu... Tiêu...”

Tiêu Yêu Cảnh lại gần Gia Áo. “Tiêu Yêu Tinh đúng không? Mát mẻ, giả tạo, tự cao là sao?”

”Xin lỗi, tôi không cố ý!” Nếu là Gia Áo trước đây thì hẳn đã bị dọa cho lắp bắp như Bạch Tiểu Diệp đi? Chỉ tiếc cô không phải.

”Cậu tất nhiên không cố ý, đến thẳng ngu như tôi cũng không phải không nghe thấy gì!” Tiêu Yêu Cảnh gần giọng, giật lấy tấm hình trên tay Bạch Tiểu Diệp, xoay người đi. Vừa đi vừa không quên lầm bầm “Vô tư đúng không?” Sau đó xé mấy tấm ảnh của chính mình thành từng mảnh nhỏ, vừa đi vừa xia xoi vọng lại: “Quái lạ, sáng sớm đập trúng phân chó sao? Lên cái trường tàn tạ này, còn bị mấy đứa yêu tinh bắt nam bắt nữ này bình luận. Ám khí!”

Hừ, tên này quá đáng rồi nhé, cái dáng cao ngạo ấy chỉ muốn đấm cho vài phát. “Này, cậu đứng lại đó, thái độ đó là sao hả?” Tương Tô Gia Áo này dễ bắt nạt lắm sao? Phải cho cậu một trận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vòng phượng đính hôn

Tội nghiệp Bạch Tiểu Diệp can không được Tô Gia Áo, chỉ ở đằng sau vừa đuổi theo vừa la lớn: “Gia Áo, cậu đi chậm thôi, chờ tớ với!”

Tiêu Yêu Cảnh nhếch môi, tên Gia Áo sao? Cậu nhớ kĩ!

Gia Áo vừa đi vừa quay lại nói với Tiểu Diệp: “Cũng tại cậu cho tớ xem tấm hình tên Tiêu Yêu Tinh kia, hại tớ bị hấn chửi một tầng, đã vậy còn thái độ kiêu ngạo đó, không cho cái tên vút đi ấy một trận mới không phải mình!”

”Gia Áo, cậu nghe tớ nói đã, cậu đi mà không nhìn phía trước...đụng trúng người ta rồi!”

Gia Áo nổi máu anh hùng, đi không nhìn đường, kết quả đụng phải một “vật thể lạ”, cả hai bị dội ngược về phía sau. Theo phản xạ, Gia Áo chụp lấy eo người ấy, mà người ấy cũng bất lấy vai cô, hai người nhanh chóng lấy lại thăng bằng rồi tách ra. Gia Áo còn thuận miệng nói xin lỗi ngay lập tức.

Nhưng...cảnh này...

Gia Áo ngược lên, thấy người bị mình đụng trúng thì không khỏi ngẩn người: quần áo cổ trang, tóc dài, đôi mắt sâu thẳm... Là nam thần Quý Thuần Khanh sao? Sao mặt mình lại nóng thế này...

May mà cô bạn Bạch Tiểu Diệp đuổi kịp, kéo tay Gia Áo, rồi rít xin lỗi: “Xin lỗi, bạn tôi không cố ý...Gia Áo, đi thôi!” Nói xong kéo Tô Gia Áo chạy mất.

Thư đông khó hiểu: “Cô ta là Tô Gia Áo? Thật háo sắc, nhìn thấy công tử liền đỏ mặt. Thiếu gia, cô ta sao thế được, nếu ngại về còn không bị có mới nới cũ sao?” Nếu Gia Áo mà biết những lời này, còn không bóp chết tên thị đồng ấy?

“Đã hứa hôn rồi, ta đã là người của cô ta.” Thuần Khanh chỉ bình tĩnh đáp lời.

“Thiếu gia, giờ ngại về không biết sẽ chịu sủng ái lâu bao nhiêu nữa...”

“Người đã quên quy tắc Đông Nữ tộc chúng ta sao? Tại gia tòng mẫu, thành hôn tòng thê, thê tử tòng nữ.”

“Nó chính là vậy, nhưng thiếu gia, đây là hạnh phúc cả đời người...”

“Ý ta đã quyết.”

“Huhu, thiếu gia, mệnh của người thật khổ mà.”

Về Tô Gia Áo? Đương nhiên buổi học đầu tiên một chút ấn tượng cũng không có, một chút kí ức cũng không nhớ. Trong đầu toàn quay cuồng hình ảnh nam nhân xinh đẹp kia. So với trong tranh, người thực càng đẹp hơn một phần, nhất là đôi mắt màu đỏ diễm lệ ấy...

Về tới nhà rồi, mở cửa ra, mẹ cô cầm cái chổi lông gà phi ngay ra cửa, còn hét lớn “Phong môn đàn tử thập bát thức”, còn ba thì đeo tạp dề đứng trong bếp nhìn ra.

Haizz... Gia Áo lấy đà, lộn một vòng tròn trên không trung, thành công vượt qua tầm chổi của mẹ. Nhìn bộ tóc mới uốn xoắn như mì tôm của bà mà thở dài. Mẹ đi làm tóc shopping với các bà bạn, sao không nghĩ tới ngoại hình lúc này của mẹ chẳng hợp với hành động gì cả nhỉ?

“Thôi mà mẹ à, trời nóng như vậy tập với chả luyện cái gì không biết.” Vừa nói vừa theo thói quen cởi áo đồng phục ra vứt lên sofa.

“Còn không phải là vì tốt cho con! Tộc Đông Nữ chúng ta nữ nhân võ công không giỏi làm sao trấn áp đàn ông?”

“Thôi mà mẹ à, bộ võ công đó con thuộc lâu ba năm trước rồi, không còn thứ gì khác sao?” Thoả mãn uống hết lon coca mát lạnh, lại đánh ợ một cái. Thật là sáng khoái.

Liếc mắt thấy cái vòng lấp lánh trên bàn, Tô Gia Áo thầm nghĩ, Thuần Khanh đang ở trong nhà, chắc chắn nghe được lời cô nói, phải nhân lúc này lấy lòng mỹ nhân trước.

“Mẹ à, cái vòng đẹp quá đi.”

“Ừ, cái vòng đó...”

“Nó làm con nghĩ tới một người.”

“Ai vậy?”

“Một thiếu niên vừa gặp lúc sáng, quần áo cổ trang, tóc dài, thực ra bây giờ nhìn thấy con trai như vậy quả là quái dị, nhưng con lại thấy rất thân thiết...”

“Vậy sao? Chắc đây là duyên phận hả? Chiếc vòng này là tín vật hứa hôn của con.”

“Giữ chứ?” Diệu bộ ngạc nhiên của cô lúc này hoàn toàn là giả bộ thôi...

“Là vậy nè, lúc con còn nhỏ, mẹ đã nói chuyện hôn nhân của con. Không ngờ qua mười mấy năm rồi, người ta còn nhớ tới chuyện này, còn đưa đến tín vật hứa hôn.”

“Vậy sao?” Diễn biến tiếp theo của truyện là gì nhỉ? À, Gia Áo ngu ngốc đeo cái vòng, sau đó sống chết đòi gỡ ra, còn Thuần Khanh thì cứ bám dính lấy Gia Áo gọi thê quân.

Có nên đeo không nhỉ? Nếu đeo thì thật ích kỉ, lỡ đâu Thuần Khanh không yêu cô, thì chẳng phải cô có lỗi với nam thần sao? Nhưng mà đeo... nam thần à, xin lỗi, tôi ích kỉ một chút, dù sao trong truyện nói anh sẽ yêu Tô Gia Áo này đúng không? Nếu không tôi cũng sẽ làm cho anh yêu tôi.

“Mẹ xem con đeo có đẹp không? Mà sao không tháo ra được vậy nè?” Giả vờ hốt hoảng.

“Sao con đồng ý sáng khoái hơn cả mẹ thế? Vòng đính hôn của Đông Nữ tộc nói tháo là tháo được sao? Phải đến đêm động phòng mới tháo ra được.”

Tô Lân cười phúc hắc.

”Giờ chứ? Con chỉ thấy đẹp nên đeo thử thôi. Cái gì mà đem động phòng, ai đồng ý? Ai cần thành thân với người con chưa từng gặp qua.” Diễn xuất này phải nói là bậc ảnh đế luôn rồi.

”Chúng ta gặp nhau một lần rồi, thế quân.”

Giọng nói trầm ấm phía sau quả thực đã làm Gia Áo giật thót người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hôn ước

“A...giật cả mình...là anh? Nhưng mà sao anh lại ở đây, anh gọi em là gì?” Gia Áo xoay người lại. Uhm, không tồi, mỹ nhân thật xinh đẹp.

”Thế quân, còn nữa, anh chưa quen với tính con gái bạo lộ như vậy, cho nên...xin hãy mặc áo vào, thế quân.” Thuần Khanh đỏ mặt, dùng hai tay nâng cái áo mới bị vứt xó đưa cho Gia Áo. Bộ dáng đó làm người ta nổi lên ý muốn khi dễ anh quá trời!

”Không mặc thì sao? Đây là nhà của em nha...Á” đang giờ giọng lưu manh thì bị cán chổi lông gà đập bộp vào đầu. Mẹ, không thể để chút thể diện cho con gái trước phu lang tương lai được hay sao?

”Câu ấy chính là chuyện hôn nhân hồi nhỏ của con, Quý Thuần Khanh. Con xem người ta mới ôn nhu hiền thực làm sao! Đâu có như con, đồ cà lợ phát phơ.” Bà Tô tới chỗ Quý Thuần Khanh, một điệu bộ có con rể bỏ con ruột.

Thuần Khanh mỉm cười e thẹn: “Cảm ơn nhạc mẫu đại nhân quá khen.”

Bà Tô chính là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích: “Chắc chắn chắc, xem khí chất của Thuần Khanh kia, mặc cỡ chưa, thật là dễ thương! Cái hình dáng, tướng tá, là đỉnh của đỉnh đó! Gia Áo đây đúng là phúc phận của kiếp trước tu được mà!”

Mẹ à, kiếp trước con không có tu hành nha. Còn nữa, mẹ khen con rể có cân bằng thừa vậy không? Bảo ai không mặc cỡ cho được?

Khuôn mặt của Gia Áo đen lại, đúng lúc này ông Tô gọi mọi người: “Được rồi, ăn cơm thôi!”

Tại bàn ăn, đúng là như những gì trong truyện, mẹ cứ gấp thức ăn cho Thuần Khanh, hoàn toàn quên đi ai mới là con của bà. Thôi kệ, để thử xem tay nghề của Thuần Khanh đã.

”Ý? Ba! Hôm nay ba nấu cơm ngon quá đi!” Hai mắt sáng rực, thức ăn Thuần Khanh nấu đúng là thượng đẳng nha.

”Đó là tài nghệ của Thuần Khanh đó. Nhìn không ra trẻ tuổi mà tài nghệ lại cao thế.” Ông Tô cười nói.

Thuần Khanh cũng chen vào: “Nếu thế quân thích ăn như vậy, ngày nào Thuần Khanh cũng nấu cho người ăn.” Thế quân phong lưu không sao cả. Anh tin tưởng tài nghệ của mình sẽ giữ được thế quân thôi, ong bướm ngoài kia sao giành nổi với anh chứ.

Nếu Gia Áo biết Thuần Khanh đang nghĩ gì, chắc cô sẽ hết nuốt nổi quá. May mà cô không có thuật đọc tâm. Bà Tô bật ngón cái cho con rể: “Muốn hiểu được lòng con gái, trước phải hiểu dạ dày cô ta, Thuần Khanh, làm tốt lắm.”

Gia Áo vui vẻ nhìn Thuần Khanh: “Anh nói đó.” Sau đó cầm đầu tiếp tục thỏa mãn con sâu đói trong bụng. Cơ thể này sức ăn rất tốt, bởi vì trường kì luyện võ nên cô luôn ăn gấp đôi người khác. Từ nay có Thuần Khanh, cô sẽ tận tình thưởng thức.

Gia Áo không để ý tới, vì sự hào sảng của cô mà ai kia đỏ mặt một hồi.

Ăn xong Gia Áo chui vào phòng của mình, việc dọn dẹp rửa bát gì đó cô chưa bao giờ phải đụng tới. Theo nguyên tắc thì Thuần Khanh sẽ ngủ ở phòng cô, nhưng mà căn phòng này quá là bừa bộn rồi...

Sau một buổi dọn dẹp cật lực, Gia Áo thở phào nhẹ nhõm nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Ngay lúc này cửa bị đẩy ra, mẹ cô dẫn theo Thuần Khanh bước vào. “Thuần Khanh ngủ ở phòng con, con ra ngoài ngủ trên sàn.”

Gia Áo cười ngả ngớn: “Ngủ chung không phải tốt sao?”

Ngay lập tức bị mẹ cốc một cái vào đầu. “Con bé này, Thuần Khanh là con trai nhà có giáo dưỡng, ai cho con trêu ghẹo người ta vậy hả?”

Gia Áo ôm đầu ủy khuất, tại bộ dáng Thuần Khanh đáng yêu quá làm cô muốn chọc ghẹo chứ có phải tại cô à? “Không biết còn tưởng anh ta mới là con

gái của mẹ à!”

Cuối cùng Tô Gia Áo đồng chí vinh quang nhận thêm một cái cốc vào đầu nữa, uỷ khuất ôm chần trái ra đất ở phòng khách mà ngủ.

Vừa trải xong thì thấy Thuần Khanh đứng đằng sau: “Anh ra đây làm gì?” Cô giận nha, tại anh giành hết tình yêu thương của mẹ, lại làm cô bị cốc nữa. Đương nhiên...đương nhiên là giả vờ giận thôi. Ha ha.

”Thê quân, hay là chúng ta kết hôn nhanh chút.” Anh dùng ánh mắt đồng tình nhìn Gia Áo, phán ra một câu như sét đánh giữa trời quang.

”Cái...cái gì?” Nam thần à, dù em rất muốn rước anh về, còn sợ bị người ta cướp mất nữa. Nhưng mà mọi chuyện phải từ từ, không thể ngày đầu tiên gặp đã đòi cưới, quá vội vàng rồi!

”Anh không muốn nhìn em ngủ trên sàn, thê quân.”

Đúng rồi, chuyện gì Thuần Khanh cũng nghĩ cho cô, tại sao cô lại quên mất nhỉ?

”Không vội đâu, cứ từ từ. Biết đâu sau này anh thấy ai đó tốt hơn em, rồi thích người đó, vậy chẳng phải sẽ rất đau khổ sao?” Đây tuyệt đối là khai thông tư tưởng, Gia Áo cô không muốn nhìn thấy nam thần hối hận về sau, nhưng ai nói cho cô biết tại sao bộ dạng của nam thần như sắp khóc tới nơi rồi không?

”Đã có hôn ước, thì anh đã là người của em rồi. Sao có thể để ý người con gái khác nữa?”

Ánh mắt buồn bã kiểu nàng dâu nhỏ bị đổ oan lúc này khiến cô muốn ôm anh vào lòng mà vỗ về thôi. Gia Áo cố gắng nở nụ cười thật hiền, thật ấm, dùng giọng điệu như đồ con nít: “Thuần Khanh, em đương nhiên biết anh sẽ chung thủy mà, ngoan nha, không cần khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tên tự luyện cuồng

Nghe câu đó, khuôn mặt Thuần Khanh hơi ửng đỏ, nhưng đã tươi sáng hơn rất nhiều. “Thê quân, cái phượng trọc đó...người khác giới chạm vào em sẽ bị chảy máu mũi.”

”Hả? Có ngoại lệ không?” Quá tốt, đi đánh nhau chỉ cần chạm vào đối thủ là hấn ta lập tức bị chảy máu mũi, không bách chiến bách thắng mới lạ.

”Trừ trẻ con và người đặc biệt thuần khiết ra thì không ai thoát khỏi cả.”

”Em biết rồi, anh ngủ đi. Ngủ ngon.”

”Thê quân ngủ ngon.” Thuần Khanh vào phòng, đóng cửa lại.

Một đêm thật dài, ít nhất là đối với hai người nọ.

Quý Thuần Khanh vì là ngày đầu tiên đến nhà thê quân mà không thể bình lòng được. Thê quân đối với anh rất tốt, dù đôi khi sẽ khi dễ anh. Cái giường này là của thê quân, còn có mùi hương... mặt của Thuần Khanh nhanh chóng đỏ bừng lên, anh vùi đầu vào chăn cố ngủ để không suy nghĩ nữa.

Còn Tô Gia Áo, vì đây là ngày đầu gặp nam thần trong mộng nên đương nhiên trần trọc không yên rồi, với cả nền đất cứng ngắt vô cùng khó chịu. Không ngờ ngày đầu tiên lại thuận lợi như vậy, nam thần rất gần gũi, còn đồ mặt khi bị cô trêu chọc nữa, thật...đáng yêu...quá...đi...zzzzzz.

Có lẽ là nền đất cứng quá, mãi đến nửa đêm Gia Áo mới ngủ được, còn mơ thấy ác mộng nữa. Trong cơn mơ, cô và nam thần đang cùng nhau ngấm uyên ương bên hồ, trời trong xanh, nước lặng tờ, đôi uyên ương trắng bơi bên nhau, xung quanh những lá bèo thật là xinh đẹp. Bỗng tên Tiêu Yêu Cảnh từ dưới nước ngoi lên, dọa hai con uyên ương biến thành vịt kêu quác quác chạy mất tăm, đã vậy hấn còn nói “Đồ yêu quái mà cũng có người thèm sao?”

Tức nha, không nhện được nha, đáng ghét quá nha...”Tiêu.Yêu.Cảnh” Gia Áo nghiêng răng trèo trẹo, rít ra ba từ, sau đó thức dậy, liền thấy bốn con mắt đang nhìn mình chằm chằm. “Mấy người làm gì mà đứng xung quanh coi tui ngủ vậy?”

Tô Lân trừng con gái. “Hôm nay sao dậy muộn vậy? Trời sáng rồi, Thuần Khanh không nhẫn tâm kêu con dậy nên mới đứng xem.

Thuần Khanh nhỏ giọng: “Mẫu thân, Tiểu Áo nằm mơ thấy ác mộng rồi. Con đi nấu Liên tử đường tâm canh đây.”

Gia Áo nhìn đồng hồ, thôi chết, sắp trễ rồi, liền la lên: “Không cần đâu, hôn một cái là hết...á...mẹ sao đánh con? Ah, trễ rồi, con đi học luôn đây.” Nói xong dùng tốc độ sét đánh mà vệ sinh cá nhân, thay quần áo, tắm rửa sạch, bay vèo ra khỏi nhà. Ngày khai giảng không cần đến trễ nha, mà mẹ cốc cũng đau quá đi.

Ở nhà, Tô Lân áy náy nhìn con rể. “Thuần Khanh à...”

“Vâng?”

“Gia Áo con nha đầu đó tính tình không nghe lời, chạy đi học rồi, không cần phiền con làm canh cho nó đâu.”

Thuần Khanh cảm ngổ sen trên tay, mỉm cười. “Không sao đâu mẩu thân, con nấu xong bỏ vô tủ lạnh, lúc cô ấy tan học về uống là được rồi.”

“Haizz, gặp được con là nhờ Gia Áo có phúc khi tám kiếp tu luyện.”

“Đúng rồi, mẩu thân, trong trường Gia Áo có ai tên Tiêu Yêu Cảnh không?”

Tô Lân lắc đầu, mờ mịt: “Không có nghe nói, con bé mới đến trường hôm qua, hôm nay mới khai giảng mà thôi.”

“Không sao đâu mẩu thân, con chỉ hỏi vậy thôi.”

“Được, vậy con cứ làm tiếp đi, có việc gì cứ gọi phụ thân sang giúp.”

Chờ Tô Lân đi rồi, Thuần Khanh rút lấy con dao ra, vung lên, hạt sen rơi lả tả vào nồi. “Có thể quân đào hoa, phiền phức thật đấy!”

Hôm nay là khai giảng, mọi việc không khác trong truyện là mấy, ông anh lập dị của Tiêu Yêu Cảnh - Tiêu Yêu Hoa lên bục giảng. Tướng tá cũng ngon lành, cơ mà Thuần Khanh sẽ mãi không để ý ông, thật tội nghiệp. Cứ khoác lác mấy cái thành tích thật nhưc đầu. Tên Tiêu Yêu Cảnh bên kia nhìn cô như hồ báo, mặc kệ hấn ta. Cuối cùng cũng nhờ Tiêu Yêu Tinh đó mà tràng diễn văn sắc mùi tự luyện của Yêu Diệp mới kết thúc, đúng là cũng có chỗ hữu dụng.

Khai giảng kết thúc, một đám ăn mặc như dân chơi chặn đường Gia Áo và Bạch Tiểu Diệp, đòi 3 triệu cho mấy tấm ảnh. Chê Gia Áo cô hiền quá hả? Đánh chết tụi bây. Có ngon méc đại ca bay đi, một đồng đái đen của bà không phải là đồ chơi đâu, nếu là Gia Áo trong truyện, học mỗi võ công Đông Nữ tộc mà còn chê phiền thì không đánh lại Tiêu Yêu Cảnh, nhưng một thiên tài võ học trong lò mấy sư phụ như cô thì khác à.

Đúng lúc đó, Tiêu Yêu Cảnh cười xe máy chạy qua, thế là đám tắc kè hoa đủ màu kia vây lấy hấn khóc lóc kẻ khổ.

Hấn xuống xe, đi về phía cô. Gia Áo cảnh giác nhìn hấn, trong tình trạng sẵn sàng đánh nhau bất kì lúc nào.

Nhưng có người lại tự ki về bản thân đấy. Tiêu Yêu Cảnh vênh mặt: “Nhìn đủ chưa? Chưa đủ thì nhìn tiếp đi.”

Khoé miệng Gia Áo co rút, tên này...tự luyện nặng thế hả trời? “Ai muốn nhìn cậu?”

“Kỳ thật cậu muốn nói “tớ thích cậu” phải không? “Anh ấy đẹp trai quá, anh trai lại còn là đồng sự trưởng của trường, có thể làm bạn gái anh ấy, thật là toả sáng”, cậu đang nghĩ vậy phải không? Nói cho cậu biết, đừng nằm mơ! Bạn gái bên cạnh tôi nhiều lắm, người như cậu không xứng.” Kì thực Tiêu Yêu Cảnh là nghĩ cô ấy đang gây sự chú ý của hấn đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hồ cái chưởng

Oa...chưa thấy tên nào tự ki lợi hại hơn tên này luôn. Mẹ ơi, đúng là mở mang tầm mắt rồi! “Cũng quá tự đại rồi!” Nói xong, đâm thẳng về phía hấn, nhưng chưa kịp chạm vào, Bạch Tiểu Diệp đã giữ cô lại. Không dùng lực sợ làm cô bạn bị thương, Gia Áo chỉ trơ mắt nhìn cú đâm đầy uy vũ của mình bị người ta xem như mèo cào mà chộp lại.

Đã vậy, hấn ta còn nói “Tôi không đánh con gái, nhưng cũng không nhịn đâu.”

Đúng là không biết trời cao đất dày.

“Ồ đúng rồi, con gái mà bạo lực quá, cẩn thận suốt đời này không kiếm được chồng đâu à!”

Vẫn chưa hết? Còn nói nữa sao? Sao mà cha lăm lờ vậy? Đi thi đi cho dứt khoát dùm, cứ thích vừa đi vừa nói vậy không sợ ruồi nhặng bay vào miệng hả?

Đám đàn em thấy hấn leo lên xe, liền than vãn “Lão đại, chỉ vậy thôi hả? Chúng em đã đổ máu (mũi) rồi.”

“Tụi bay còn mặt mũi để nói? Về sau ai dám ăn cắp hình của tao, thì đặt phòng sẵn ở bệnh viện trước, có nghe rõ không?” Lạnh lùng ینگ

Chỉ tội Gia Áo này giờ giờ mới có không gian để nói, cũng là lúc tên kia đã rõ ga, cô liền hét to: “Tiêu Yêu Cảnh, bớt tự đại đi, nói cho cậu biết, lão nương đã đính hôn rồi! Chồng chưa cưới của bà đẹp trai hơn cậu ngàn lần!” Đẹp hơn ngàn lần thì hơi quá, nhưng trong lòng cô, nam thần là đẹp nhất á nha.

”Chúc bạn hạnh phúc nha.” Giọng nói giễu cợt từ xa vọng lại làm Gia Áo ngứa gan hết sức.

”Gia Áo, lúc này cậu nói chuyện đính hôn, không phải là thật chứ?” Bạch Tiểu Diệp tò mò hỏi.

”À, chỉ mới hôm qua tớ mới biết, mẹ tớ hứa hôn cho tớ từ nhỏ...” Nhắc tào tháo tào tháo tới kia, cái người mặc đồ cổ trang tới gần gọi cô là thê quân kia không phải là phu lang chưa vào cửa của cô - Quý Thuần Khanh sao.

”Anh tới đây làm gì?”

”Tôi làm xong việc nhà rồi, rảnh không có việc gì nên lại đón người tan học. Tôi ở ngoài đợi lâu rồi, sau đó bác bảo vệ cho vào kiểm người.” Các bạn học đã về hết nhưng thê quân vẫn chưa ra, anh đành xin vào trong tìm thôi.

”Cái gì mà qua bảo vệ được? Nói để vậy sao?” Đúng là làm người khác đau lòng, anh chờ bao lâu rồi chứ?

Gia Áo quay sang Bạch Tiểu Diệp: “Tiểu Diệp, tớ về trước nha. Bye bye cậu, có gì mai nói.” Nói xong, Tô Gia Áo nắm tay Quý Thuần Khanh về nhà, để lại Bạch Tiểu Diệp một mình lâm bầm: “Đúng là đẹp trai thiệt...nhưng ăn mặc hơi cổ quái...”

Hai người đi trên đường, bầu không khí gượng gạo hết sức. Bỗng nhớ ra chẳng phải khi về cô sẽ gặp bác Trương, sau đó làm cho ông già tám mươi phun máu mũi phải nằm viện. Quá vô nhân đạo rồi.

Nghĩ vậy, Gia Áo nắm lấy tay Thuần Khanh, kéo chạy. “Về nhà nhanh lên, em đói bụng rồi.”

Đón Gia Áo vào nhà không là vũ lực như trước, mà là một thứ đáng sợ hơn: khuôn mặt toả sáng đầy gian manh của mẹ.

”Trên đường đi mọi người nhìn thấy Thuần Khanh nói gì vậy? Có phải khen không dứt lời không?”

Gia Áo buồn cười: “Mẹ cho cái bình hoa sáng chói này theo con, muốn dim hàng con của mẹ hở?”

Tô Lân nghiêm mặt: “Con nhãi này, có phải để Thuần Khanh ở bên ngoài chịu oan ức không đấy?”

”Không có đâu nhạc mẫu, Gia Áo đối với con rất tốt. Đến cặp cũng không cho con xách.” Thấy hai mẹ con có hướng xung đột, Thuần Khanh hoà giải.

Quả nhiên nghe lời Thuần Khanh, bà Tô lúc này mới hoà hoãn sắc mặt. “Thương hoa tiếc ngọc, vậy là đúng rồi.”

Dù biết Thuần Khanh là kẻ mặc quần áo thì cao gầy bạc nhược, cời quần áo có cơ bắp quần thân. Nhưng giờ anh đứng trước mặt cô là bộ dạng mảnh mai lại thêm khuôn mặt yêu nghiệt e thẹn, làm sao cô nỡ để anh chịu mệt. Dù cho việc xách cặp nhỏ như con kiến cũng vậy.

Trong bữa ăn, Thuần Khanh rút rẻ mồi, cuối cùng cũng gấp một miếng thịt bỏ vào bát Gia Áo. “Thê quân nói đói bụng, nên ăn nhiều một chút. Những món này là Thuần Khanh nấu, nghe nói thê quân thích ăn.”

Oa, nam thần đáng yêu quá, thật muốn hôn một cái nha. Mà khoan đã, anh có cần nhắc lại cái chuyện không có khả năng đấy không? Đói bụng nên kéo người khác chạy nhanh về nhà, khác nào đồ ham ăn chứ?

Ba của Gia Áo rất đúng lúc thêm vào một câu: “Từ khi Thuần Khanh đến đây, sức ăn của Gia Áo tăng lên nhiều đó.”

Thật muốn phụng com gác đũa quá. Ba bảo con là con heo luôn cho nhanh! Nhưng mà, Gia Áo nuốt lệ vào trong, thức ăn quá ngon, ăn thôi ăn thôi. Sĩ diện là gì, mặt mũi là gì? Cái lưỡi và mùi vị mới là quan trọng!

”Xem ra, đem Gia Áo trao cho Thuần Khanh, ta rất an tâm về mọi mặt.” Tô Lân cũng nói. “Nhưng mà...Gia Áo, đến phòng luyện công cùng ta.”

Không phải lúc này chứ? Món ngon nam thần nấu cô còn chưa ăn xong đâu....huhu...món ngon...

Bị mẹ dùng Hồ cái chường dạy dỗ, Gia Áo thương tích đầy mình, thảm hề hề nằm sấp lên tấm chăn mới trải ra đất để cho mỷ nhân đắp thuốc, rồi đắp chăn lên người. “Để chịu hơn rồi. Cảm ơn anh nhé!”

”Đây là những gì tôi phải làm mà.” Thuần Khanh vắt khăn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hôn t^oc

“Nếu anh là con gái thì cũng rất tốt.” Gia Áo bu^ot miệng, không đ^ung sao? Người như anh ta, nếu là con gái thì ru^oi nh^ong ch^ong theo đây.

“Không phải chứ? Con gái như th^e quân mới hoàn hảo, hiệp nghĩa, phong lưu, thô bạo. Người con gái giống tôi thì ch^ong có chút nữ tính nào.”

Kho^e miệng rút tr^uu. Quý Thu^an Khanh này...đ^ung thật là...

Cơ mà, phong lưu? Cái gì phong lưu cơ?

Không đ^oi Gia Áo tự hỏi, Thu^an Khanh lấy khăn đ^a vắt qua nước thuốc ấ^m, chà lên tay Gia Áo, anh cố ý dùng lực để nhanh tan vết b^am đi làm cô la oai oái.

“Dạy võ công mà, m^au thân như vậy là nhẹ nh^ong lắm rồi đó.”

Rồi rồi, nam thần, em biết anh từ nhỏ đã học võ công, còn rất giỏi, đ^ung nhiên đã từng chịu không ít khổ. Nhưng mà...anh không cần đ^a kích em vậy chứ?

“M^e tôi dạy trà đạo còn nghiêm hơn nữa kia. Đ^ung rồi, em có muốn uống trà không? Tôi đã chuẩn bị dụng cụ pha trà và cả lá trà nữa.”

“Đ^ung nhiên uống!” Thu^an Khanh pha trà rất ngon nha. Gia Áo trong nguyên tác chỉ thích coca, gh^et trà vô cùng, vậy mà còn bị hạ gục nữa đây.

Sau đó là một màn biểu diễn pha trà đạo đẹp hơn diễn viên làm xiếc, chỉ vài cái vung tay, một ly trà nóng h^oi thơm ngào ngạt đã xuất hiện trước mặt Gia Áo.

“Xong rồi th^e quân, xin mời thưởng thức. Th^e quân, hôm nay biểu diễn cho em là bước đầu của trà đạo, em đừng chê cười.”

“Sao mà có thể, anh làm tốt lắm, động tác thực đẹp thực lưu loát, trà rất thơm nữa.” Gia Áo uống thử một ngụm, hai mắt sáng lên.

“Th^e quân, có ngon không?” Anh mong chờ hỏi.

“Ngon lắm, từ nhỏ đến lớn em chưa uống qua loại trà nào ngon đến vậy!” Thực ra số ly trà mà cô uống đó giờ chưa nhiều đến có thể tính bằng hai con số đầu.

B^ong Thu^an Khanh đ^o mặt. “Anh nhớ đến năm trước lúc anh đang học trà đạo, mơ ước lớn nhất của anh là pha trà cho th^e quân tương lai của mình, xem cách th^e quân uống trà....không ngờ là giấc mơ này lại nhanh chóng thành sự thật.”

"WTF? UFO em ở đâu, mau xuất hiện bắt cóc chị đi, chị muốn rời khỏi đây!" Trong lòng Tô Gia Áo gào thét. Tuy cô không uống kiểu h^up h^up giống heo của Gia Áo nguyên tác, nhưng cũng không có hơn bao nhiêu đi? Nhìn cái gì mà xem? Bảo một đại ca xã hội đen học văn nh^a, bọn đàn em còn không cười r^ung r^ang á? Thế nào lại trung ra về mặt hạnh phúc kia chứ? Ch^ong phải người thích trà đạo đều gh^et kẻ nào không văn nh^a không quy củ sao? Nam thần đ^ung là nam thần, đến gen cũng khác người thường. Đại khái là...đ^ot biến gen đi?

“Đ^ung rồi, anh một mực muốn cưới em, không sợ em có người yêu rồi sao?”

“Đ^a là người của th^e quân, những chuyện tâm b^ay tâm bạ ở ngoài trước khi kết hôn, anh đều có thể không để ý.”

“Nếu sau đó em vẫn không muốn lấy anh?”

“Anh có thể đ^oi.”

“Vậy hôm nay anh cũng thấy em đánh bạn học nam, không sợ sau này ngày nào em cũng đánh anh?”

“Anh có thể nhⁱn.”

Thu^an Khanh quay đi, quả nhiên th^e quân vẫn không thích mình, một mực đẩy mình đi xa em ấy. Nhưng bản thân mình có chỗ nào không tốt chứ? Nếu th^e quân không thích, nói ra mình có thể sửa, đ^ang này cô ấy luôn không m^an không nh^at với mình. Cảm giác xót xa này...th^at khó chịu.

B^ong cảm thấy một bàn tay đặt lên đỉnh đầu mình, cơ thể Thu^an Khanh cứng lại. “Th^e...th^e quân...”

Gia Áo cảm thấy rất đau lòng, người con trai này luôn nhẫn nhⁱn chịu đựng mọi thứ, luôn cố gắng đến mức làm người khác phải thương tiếc. Cô vuốt nhẹ mái tóc đen huyền mượt mà của anh, đặt lên đó một nụ hôn. Nghĩ muốn nói gì đó, nhưng lại gì cũng không nói được. B^en quay về ổ quần ch^an lên người.

Thu^an Khanh mặt hồng th^au rồi, nhưng vẫn d^em kỹ góc ch^an cho Gia Áo, sau đó mới tr^on vào trong phòng ngủ.

Thì ra...th^e quân không có không chấp nhận mình, dù em ấy chưa từng nói ra suy nghĩ của bản thân, nhưng ít ra anh không bị em ấy gh^et bỏ...th^at tốt...

Sáng hôm sau, Gia Áo đen mặt làm tâm điểm cho bạn học chỉ tr^o, rít lên với Bạch Tiểu Diệp: “C^au, đã nói gì với mọi người hả?”

Cô bạn thu người lại, giảm thấp nhất sự tồn tại của bản thân cuối cùng cũng bị khổ chủ xách cổ áo chất vắn, run run trả lời: “Tớ thề là tớ không hề nói cho ai biết cả....ơ...chỉ nói cho một hai người biết thôi...”

”Thiệt là không thể nào phán đoán qua ngoại hình được mà, Tô Gia Áo.” Tiếng của tên tóc xanh lòe loẹt vang lên đầy mỉa mai. Cái đồ bà tám, cô mới không cần để ý đến tên lắm lời đấy.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng đây mà.

”Đã có chồng chưa cưới mà còn thu thập hình ảnh người con trai khác. Đào hoa thế?”

Đừng tưởng ép sát thì bà đây sợ nhá! Nhưng Gia Áo không muốn phí lời với tên này, trực tiếp cho ăn bơ. Nếu tương lai tên này thích mình thì sao? Không được à, nam thần sẽ đau lòng đó! Phải diệt trừ mọi mầm họa.

”Tô Gia Áo, có người tìm!”

Cô bé Dương Thor Lão hai mặt lại muốn nhờ cô xử lý bạn trai cô ta. Gia Áo hiền lành dễ chọc, tưởng cô cũng dễ bắt nạt chắc?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tiêu Yêu Cảnh với Thuần Khanh

Cô được xuyên không qua thế giới này, chính là một nhân vật may mắn được đại biểu cho hàng ngàn fan của nam thần, sứ mệnh của cô là yêu nam thần, sủng nam thần thôi nghe chưa? Mấy cái chuyện râu ria kiểu giúp người cũng lười làm, huống chi giúp cái đồ hai mặt ấy.

”Gia Áo, chúng ta là bạn thân nhất của nhau mà, cậu nữ lòng nào...” Dương Thor Lão giả bộ bi thương. Cô không tin con bé Gia Áo ngu ngốc ấy có thể không sụp hố.

Gia Áo: “...” Trực tiếp bơ.

Sáng nay Gia Áo cho hai người ăn bơ rồi nha, không biết nguyên tác có thay đổi hay không, mà nếu có chắc tác giả tức lắm á.

Mà kệ, nam thần đón cô tan học kìa. Mọi chuyện đều không quan trọng bằng nụ cười của nam thần đâu nha!

”Không phải nói anh không cần đón sao?”

”Thê quân, em bị thương trong người, anh thật lòng không yên tâm.” Anh không để ý bản thân đang là tâm điểm của đám đông, dịu dàng cười, một đồng camera điện thoại chìa về phía anh, tách tách tách liên tục.

”Chút vết thương nhỏ thôi mà, trời nắng nóng thế này, em mới là không nỡ để anh đi chịu tội.”

Hai người tình chàng ý thiếp làm cho đám người gần đó cuồn cuộn lên, có hâm mộ, có ghen tị, cũng có cổ vũ, riêng trong mắt Tiêu Yêu Cảnh thì là khó chịu. Cô ta không phải thích mình sao? Xem Tiêu thiếu đây là hàng hoá? Muốn bỏ liền bơ?

”Đây là chồng chưa cưới của cô sao? Nữ bạo lực? Đúng là xứng đôi đấy, đẹp gái như vậy.”

Thuần Khanh cũng nghiêm sắc mặt. “Thì ra là Tiêu Yêu Cảnh, gặp mặt không bằng nghe đồn.”

Ý ẹ, anh nghe đồn về Tiêu Yêu Cảnh khi nào nhĩ? Nhìn một cái nhận ra? Cái này trong nguyên tác cũng không có nói nha. Có khi nào lén thu thập thông tin về tình địch để dễ đối phó như trong ngôn tình không?

”Vợ chưa cưới của cậu, cậu nên trông cẩn thận một chút, thu thập hình ảnh người con trai khác, không phải là cậu đồng ý chứ?”

Cái tên yêu tinh chết tiệt, đồ oan cho Gia Áo cô, càng tức hơn là hần không chịu làm rõ mọi chuyện chứ!

”Thê quân của tôi làm chuyện gì cũng có đạo lý của nó, tôi không can thiệp vào. Chỉ là nếu như cô ấy thu thập hình ảnh của người con trai khác, tôi cho là mất thẩm mỹ của cô ấy bị hư rồi.”

Nà nĩ? Mất thẩm mỹ của ai hư cơ? Thì ra Thuần Khanh anh cũng là người tự luyện nha, câu này có nghĩa ngoài anh ra không ai đẹp hơn hả? Dù cũng đúng nhưng mà...có hơi...quá...

”Về sau nhớ trông chừng cẩn thận bảo bối của mình, đừng để cứ làm phiền người khác.”

Tiêu Yêu Cảnh, tôi làm phiền cậu giây nào phút nào hả? Xuống hộ con! Cao quá ngã đau lắm!

”Sao tôi lại thấy cậu nói này là tôi nên nói mới phải?”

Đúng đó Thuần Khanh, cậu ta làm phiền thê quân của anh là Gia Áo đây nha.

”Cậu nên nói? Ha ha. Cậu cho là thê quân của cậu ai gặp cũng thích thì phải. Con gái đẹp ta nắm tay lại là có một đồng, ta không hứng thú với đứa con gái bạo lực này.”

Nói nhiều, nói điều! Giỏi thì cách xa cô ra chút, đừng có hô ra là chạy đến gây sự chứ!

”Hai người nói bậy đủ chưa? Thôi đi!” Gia Áo rút cuộc không đứng xem nữa, quát to. Tiếc là ai đó để ngoài tai, huyết sáo, lập tức một đám gái vây quanh.

”Bỏ đại gia muốn ngồi xe máy đi hóng mát, mỹ nữ nào có hứng thú theo ta không?”

Có gì hay? Xe máy của thê quân cất trong nhà còn đẹp hơn của cậu đấy! Thuần Khanh thầm nghĩ vậy, nhưng không nói ra.

Tiêu Yêu Cảnh làm bộ bất đắc dĩ, chọn cô hoa khôi của trường. Cô ta còn làm ra dáng vẻ hạnh phúc như bay lên chín tầng mây, chỉ có Gia Áo thầm tội nghiệp lát nữa cô ta sẽ phải bị đá xuống giữa đường.

Ồ mà...sắp tới hai người sẽ so bạn gái với nhau. Không, cô không muốn làm tâm điểm chú ý đâu. Vậy nên khi Yêu Cảnh quay lại định so cao thấp với Thuần Khanh, thấy người ta đã bị Gia Áo kéo đi từ lâu, chỉ còn lại bóng lưng.

”Hừ, tôi không muốn hóng gió nữa, xin lỗi.” Hắn thô lỗ đẩy cô hoa khôi ra, lên xe, phóng mất dạng. Cái cô Gia Áo này, dùng cách này để gây sự chú ý của hắn sao? Cô ta thuê tên ẻo là kia bao nhiêu để cùng đóng kịch vậy? Đúng là khó ưa, Tiêu thiếu đây mới không cần quan tâm đến loại con gái đó!

Đi một đoạn, Thuần Khanh mới nói với Gia Áo. “Thê quân, thực ra cô ta căn bản không giống con gái, không so được với em.”

”Em biết.” Em đương nhiên biết tư tưởng của anh, mới kéo anh đi. Dù được anh khen thì cảm giác như thắng thiên, ý nhằm, thắng hoa vậy, nhưng mà da mặt em mỏng lắm, không muốn trở thành tâm điểm của trường đâu. “Em không có thu thập ảnh cậu ta, cũng không bám lấy ai cả. Không, phải nói em căn bản không đặt cậu ta vào mắt đâu, Thuần Khanh.”

Thuần Khanh đỏ mặt, cúi đầu: “Thê quân là đang giải thích với anh, em bên ngoài không để ý người khác, sợ anh ghen sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Áo bông nhỏ thân thiết

Gia Áo ngạc nhiên, rồi dịu giọng như dỗ trẻ con: “Ồ...Thuần Khanh à, em sẽ không có người khác đâu. Họ đều không tốt bằng anh mà. Nào, chúng ta về ả... về thôi.” Cô định nói về ăn cơm thôi, nhưng sợ mạng tiếng tham ăn lắm!

”Được, chúng ta về nhà!” Cảm giác được thê quân dỗ dành, thật tốt nha.

Hôm sau, trên đường đi học, Gia Áo lúc đi học về thì thấy một em bé chạy ra giữa đường, không kịp suy nghĩ liền lao ra ôm đứa bé vào, nhưng không may lại bị trượt chân, càng không may hơn là đúng lúc đó Tiêu Yêu Cảnh đi ngang qua, hắn tiện thể xia xối cô vài câu.

Mẹ đứa trẻ chạy tới, thím ta chính là diễn hình kiêu miêng rộng, chửi bới hai người om sòm mà không chịu nghe giải thích. Cô chính là không có nhẫn nại với những hạng người này, định bỏ đi thì nghe Tiêu Yêu Cảnh gần giọng: “Thím già này, có tin hay không, chỉ cần nói một câu nữa, tôi sẽ dùng dây giày may mò thím lại.”

Gia Áo che miệng cười khúc khích, đúng là, tên Yêu Cảnh này cũng có nét đáng yêu đấy chứ!

Bà thím kia xanh mặt, mở miệng lắp bắp: “Người...người...người...biến đi cho khuất mắt ta!” Nói thì hùng hồn vậy, nhưng mà song song với miệng nói là hai chân lạnh lẽo chạy mất bóng. Dù sao cũng chỉ là một bà thím, chỉ được cái to mồm, gặp còn đồ ai mà không sợ?

”Này, chân bị thương rồi, lên xe!” Tiêu Yêu Cảnh quay mặt qua hướng khác, nhưng câu nói lạnh lùng đó đích xác là nói với Gia Áo. Hắn cũng không biết tại sao mình phải quay mặt đi, có lẽ là muốn che khuất sự xao động trong đôi mắt sao? Nhưng mà Tiêu Yêu Cảnh hắn sẽ tuyệt đối không thừa nhận, khoảnh khắc hắn thấy Gia Áo lao ra giữa xa lộ, tim hắn lúc đó như ngừng đập vậy.

”Sau này kiếm cái mũ bảo hiểm đội vào!” Gia Áo hào tâm nhắc nhở.

Tiêu Yêu Cảnh lên ga, cần nhân: “Cậu nghĩ cậu có lần sau? Bớt tự luyến đi. Hôm nay Tiêu thiếu gia đây thấy cậu đáng thương mới độ lượng cho cậu đi một lần nhá!”

Gia Áo: “...” tôi có nói lần sau tôi sẽ đi chung xe cậu? Tôi chỉ nhắc nhở để cậu khỏi bị cảnh sát giao thông thương nhớ thôi mà!

”Gia Áo!”

”Gi?”

”Tên cô có nghĩa là gì vậy hả?”

”Mẹ tôi hi vọng tôi giống như chiếc áo bông nhỏ thân thiết, lúc nào cũng ở trong lòng mình!” Ừm, tên Yêu Cảnh này không tệ, lưng rộng vai dài eo thon, lại là phong cách đang được ưa chuộng hiện giờ: con trai không xấu con gái không thương. Chẳng trách Gia Áo kia xiêu lòng. Nhưng mà cô thì khác á! Dù hần đang lái xe tốc độ cao nhưng mà cô vẫn không cần, cũng không thèm ôm vào đâu!

”Áo bông nhỏ thân thiết? Chắc...loại tên mà mẹ cậu nghĩ ra, không thể nào so sánh với mẹ tôi ha!

”Cậu còn nhớ mối thù lần trước hử? Tôi không cố ý chê bai cậu đâu. Chỉ là tên của cậu gọi tôi liên tưởng đó.”

Yêu Cảnh cũng không hiểu tại sao lúc này hần lại nở nụ cười thoả mãn, thế là tăng tốc, vèo một cái, liền tới trường.

Gia Áo thấy thế thì nhanh chóng xuống xe, Tiêu Yêu Cảnh gọi với theo: “Đợi một chút, Tô Gia Áo!”

”Gi?” Cháu họ nha~ không muốn dây dưa với yêu tinh nha~

”Cái tên đầu tóc dài lòng thòng...thật là chồng chưa cưới của cậu hả?”

”Hả?” Đầu tóc dài lòng thòng? Tóc Thuần Khanh mượt mà lấm nhá, tuy dài nhưng luôn gọn gàng, làm cô chỉ muốn hôn lên đó thôi, dám bảo lòng thòng?

Tiêu Yêu Cảnh nghĩ Gia Áo nghe không rõ, xuống xe: “Tô Gia Áo, cái tên tóc dài đó là vị hôn phu của cậu thật hả?”

”Đúng vậy. Còn nữa, đừng có nói về Thuần Khanh với cái giọng ấy. Nếu không đừng trách!” Gia Áo trừng mắt.

”Vị hôn phu, tức là chưa cưới đúng không? Nếu vậy tôi có thể hẹn hò với cậu.”

”Hả? Hẹn hò sao?” Cái tên mặt dày mày dạn này...thật là hết thuốc chữa!

Tiêu Yêu Cảnh lại hiểu lầm là Gia Áo đang ngạc nhiên quá độ vì vui mừng, hất tóc: “Hẹn hò là hẹn hò, cậu chưa từng hẹn hò với bạn trai sao?”

Đương nhiên chưa, Gia Áo cô chỉ muốn chung thủy với nam thần thôi, mới không cần cái đám con trai lỗ mãng lại chơi bời các cậu á!

”Chưa tiếp thu sao? Nào cậu làm từ bã đậu hả? Mà...đến giờ vào lớp rồi, cậu không vào sao?”

Vào, vào chứ! Gia Áo lấy hết tốc lực chạy như bay vào lớp. Hừ, đứng với tên có vấn đề về nhận thức như hần một lát nữa, cô không nổi điên mới là lạ!

Một chiếc ô tô loại số lượng có hạn đậu lại chỗ Tiêu Yêu Cảnh, đám tắc kè thò ra: “He he, tụi tớ nghe hết rồi đấy nhé! Tiêu thiếu gia cậu cũng có ngày này, đi thích một con bé đã có hôn phu nha, lại còn là đứa con gái lỗ mãng như con trai ấy nữa!”

Tiêu Yêu Cảnh hờ hững: “Bớt nói lại đi, muốn thử cảm giác mới một chút thôi.”

Kiều Khâm cười mỉa: “Đồ giả vờ!”

Tiêu Yêu Cảnh xù lông: “Ai giả vờ chứ!”

Kiểm Khâm: “Cẩn thận theo không được, một ngày nào đó sẽ nhận được giấy phạt có chữ hý màu đỏ á!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ghen

Tiêu Yêu Cảnh bùng nổ: “Họ Kiều kia, nhà người nhất định là muốn ném thử mùi vị lợi hại của cú đâm này!” Vừa nói tay vừa nắm lại thành quyền, dứ dứ

vào mặt Kiều Khâm. Khuôn mặt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống cái tên không biết sống chết kia.

Kiều Khâm nhếch môi: “Cậu không sợ tên tuổi của mình bị huỷ trong tay cô ta sao? Tổ cảm thấy cô gái này không dễ theo đuổi đâu.”

Tiêu Yêu Cảnh không đáp, chỉ khinh khinh nhìn Kiều Khâm. Kiều Khâm khích bác: “Có dám cá cược không?”

Đồng chí Yêu Cảnh bị gọi lên tính háo thắng, liền đồng ý.

Trong lớp: “Gia Áo, trong vòng 10 phút mà em đã hát hơi 26 lần rồi đấy! Bị cảm rồi hả?”

Thầy giáo già này là một người thầy rất tâm huyết với nghề, lại yêu thương học sinh. Tô Gia Áo là một học sinh ngoan hiền, đương nhiên thầy lại càng quan tâm hơn nữa.

Định nói không sao, nhưng mà nhớ tới ai chạm vào mình sẽ bị chảy máu mũi, kể cả khi đi nhờ xe của Yêu Cảnh cô còn không dám đụng vào cậu ta mà không có vài ngăn cách. Nhưng nếu nói vậy thì tình tiết tiếp theo chẳng phải thầy giáo sẽ dùng taykiểm tra trán cô sao? Làm thầy chảy máu nhập viện thì thật có lỗi với lương tâm!

”Dạ, có lẽ hơi sốt ạ. Xin phép thầy cho em lên phòng y tế!” Gia Áo làm bộ mỗi mệ. Chân bị trặc đi cà nhắc càng làm thầy tin tưởng học sinh của mình bị đau nặng rồi, dù không rõ bị sốt với chân cà nhắc có quan hệ gì với nhau hay không.

Thế là cả buổi học, Gia Áo đều làm tổ trong phòng y tế, đánh một giấc thật ngon. Bởi thường xuyên thức khuya lo việc của bang nên Gia Áo ngủ rất ít, vì vậy đối với cô mà nói, có thời gian rảnh liền ngủ!

”Con về rồi à!” Gia Áo mở cửa, như thường lệ hét to thông báo cho cả nhà.

Hôm nay Thuần Khanh rất ngoan ngoãn ở nhà, không chạy đi chạy lại đưa đón gì đó nữa, thấy cô về liền ra đón.

”Thê quân, em về rồi đấy à?”

Từ ngày Thuần Khanh đến đây, mẹ không chào hỏi Gia Áo bằng phương thức đặc biệt là vũ lực nữa. Coca trong tủ lạnh thì được thay bằng đủ thứ canh giải nhiệt bổ dưỡng. Đây chính là cảm giác ấm áp khi về nhà sao?

”Thê quân à, lau mồ hôi trước đi, anh sẽ lập tức lấy thảo dược bổ máu cho em massage chân.”

Cái gì mà massage chân, anh biết cô bị trặc? À, quên mất, Thuần Khanh dù không xuất hiện nhưng luôn ẩn nấp để có thể từ xa theo dõi Gia Áo cơ mà. Thật là làm người khác đau lòng.

”Anh đi theo em?”

Biết không giấu được thê quân có giác quan sắc bén, Thuần Khanh cúi đầu nhận tội.

”Đã bảo trời nóng mà. Nếu anh không muốn thì cứ nói, không cần thỏa hiệp rồi lại âm thầm làm sau lưng như thế.” Gia Áo mắng, nhưng lại nghĩ, có phải bản thân hơi nặng lời rồi hay không?

Đúng là vậy thật, Quý Thuần Khanh hai mắt rung rung, môi mím lại, bộ dáng như sắp khóc tới nơi. Nhưng lại quật cường không để nước mắt chảy xuống, lí nhí xin lỗi.

Gia Áo thờ dài. Anh như thế này làm sao em nỡ trách mắng tiếp đây? Hình như anh biết được cô rất dễ mềm lòng trước bộ dáng đáng thương hê hê của mình nên dùng nó để áp chế cô nhỉ?

”Sau này có việc gì cứ nói với em, chúng ta cùng giải quyết, có được không?”

“...” gật đầu.

”Không được giấu em, cũng không được tự ôm phiền muộn vào lòng.”

“...” gật gật.

”Không trách anh đâu, đừng buồn nữa.”

“...” cúi đầu, đỏ mặt.

Ôi trời, hơi các fan của Thuần Khanh thân yêu, bồn tiểu thư không nhịn được nữa rồi, đáng yêu quá đi, bồn tiểu thư phạm tội đây!

Nghĩ vậy, Tô Gia Áo rướn người, đặt lên má của Thuần Khanh một nụ hôn nhẹ. Làn da của cậu non mềm như một chất gây nghiện, nếu như không chỉ là hôn...

Tô.Gia.Áo, mày nghĩ đi đâu vậy? Không được có những suy nghĩ thiếu thuần khiết đó với nam thần nghe chưa? Dù sao thì trước sau cũng...hic hic,

không nghĩ nữa, không nghĩ nữa!

Đúng lúc này, chuông cửa truyền tới, người giao hàng giao cho cô một bó hoa. Gia Áo lấy bưu thiếp ra đọc: “Gửi Tô Gia Áo: tớ cũng muốn có một chiếc áo bông nhỏ ấm áp!” Phụt, Gia Áo không nhịn được phì cười, tên này, ấu trĩ quá thể.

Nhưng mà có người không vui được!

Sau khi đọc tấm bưu thiếp, mặt Thuận Khanh đen lại như trong dự định, vòng tay trước ngực, thốt ra một câu: “Tiểu yêu tinh? Lấy đâu ra bó hoa nhìn xấu thế không biết.”

Lạy chúa, con không thể chống cự trước vẻ phụng phịu đáng yêu của Thuận Khanh đâu, ngải dấn vật con mãi thế! Bó hồng nhung to đỏ thắm, cánh hoa còn vương những giọt nước long lanh tròn vo như ngọc, cành lá xanh tốt được tia tốt cẩn thận phụ họa hoàn mỹ cho vẻ đẹp của hoa. Ấy vậy mà bị chê xấu! Gia Áo lại cười cười nhìn Thuận Khanh đầy ảm ý.

Thấy nụ cười của Gia Áo, mặt Thuận Khanh càng đen hơn, sau đó giật lấy bó hoa trên tay Gia Áo, ném nhanh - gọn - chuẩn, bó hồng bay cái vèo, đáp ngay thùng rác.

Sau đó anh bỏ vào phòng, đóng sập cửa cái rầm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tiêu yêu cảnh bị cho leo cây

Oa...oa oa...oa oa...sao Thuận Khanh trong nguyên tác hiền lành mà? Dù có phúc hắc cũng là phúc hắc ngầm thôi mà? Bó hoa này là Tô Gia Áo muốn giữ lại, anh đến than vãn một tiếng cũng không có mà? Sao lại thành ra thế này? Cô dễ chọc? Không lẽ một thủ lĩnh hắc đạo lại bị coi thường hơn một con nhóc chị đại của lớp?

Thật ra Thuận Khanh cũng không biết mình làm sao nữa. Lễ giáo không dạy anh phải làm vậy, có khi nào thê quân sẽ ghét anh không? Vì anh quá ích kỷ, quá tùy tính rồi? Nhưng khi biết bó hoa là của tên đó tặng, anh rất tức giận, hình như là...ghen đi? Với lại thê quân còn cười anh, làm anh thẹn quá thành giận. Sao lại thế này chứ? Anh không thể như vậy được!

Tính ra xin lỗi thê quân, đi tới cửa thì nghe tiếng Gia Áo vọng vào: “Alo”

Hình như là đang nghe điện thoại, nghe lên không tốt, anh định vào trong nhưng một cái tên làm anh khựng lại: Tiêu Yêu Cảnh.

Gia Áo cũng muốn vào phòng xem thử Thuận Khanh là bị sao, nhưng tới cửa thì có số lạ gọi tới.

”Alo.”

”Tôi là Tiêu Yêu Cảnh.” Bên kia truyền tới giọng nói hừng hờ đáng đòn.

”Hả? Tiêu Yêu Cảnh? Cậu gọi tôi làm gì?”

”Hôm nay rảnh không?” Tiêu Yêu Cảnh hást hàm hỏi.

”Có ý gì hả?” Chiu chiu khọ nha!

”Ý gì? Cậu nghe không hiểu tiếng Trung à?” Tiêu Yêu Cảnh ở đầu bên kia nổi cáu.

”Ừ...cậu có chuyện gì? Tôi bận rồi!” Tôi đang bận dỗ phu quân đây, không rảnh chơi trò tình ái với cậu.

”10 phút nữa, xuống lầu, tôi muốn đi hẹn hò với cậu.” Nói xong, không đợi đối phương trả lời, Tiêu Yêu Cảnh cúp máy.

Hừ, đi mới lạ đó! Cô mở cửa ra, thấy Thuận Khanh đã đứng ở đó từ lúc nào. Đương nhiên anh nghe hết đoạn đối thoại vừa rồi, vì Gia Áo có thói quen bật loa ngoài nghe điện thoại khi ở nhà mà.

”Anh...xin lỗi, anh không định nghe lên...”

Nhìn người cúi đầu nhận sai phía trước, Gia Áo có chút không đành lòng. Hôm nay anh nhận sai hơi nhiều thì phải.

”Không sao đâu mà, em không định đi. Em muốn ở nơi có Thuận Khanh thôi.”

Thuần Khanh ngẩng đầu nhìn Gia Áo, hai má đã đỏ bừng nhưng vẫn cố hỏi: “Ý em là, thê quân, em...thích anh hơn cậu ta sao?”

Gia Áo bước lại gần Thuần Khanh, nâng một lọn tóc của anh lên, hôn vào nó. “Cái gì mà thích anh hơn cậu ta chứ? Tô Gia Áo em chỉ thích mình anh thôi! Híc, chân đau quá, Thuần Khanh giúp em xoa bóp có được không?” Gia Áo cười lấy lòng.

Nhìn người ngốc lẳng trước mặt, Gia Áo thấy không biết phải làm sao mới được nữa. Rõ ràng mình thích anh như vậy, là biểu hiện chưa đủ hay sao? Tại sao anh lại luôn không có cảm giác an toàn nhỉ? Cô tới nơi này là để mang lại hạnh phúc cho anh cơ mà, vậy nên phải thay đổi cách biểu hiện tình cảm thôi.

10 phút trôi qua, Tiêu Yêu Cảnh nhận được một cuộc điện thoại.

“Gia Áo? Cậu xuống chưa?”

“Hôm nay tớ bận đưa phụ lang đi dạo phố. Định nói từ trước nhưng cậu cúp máy mất. Xin lỗi nha.”

Nói xong, Gia Áo cúp máy cái rụp, nhìn qua người bên cạnh đang cúi đầu cười ngọt ngào, trong lòng cũng mềm nhũn.

Thuần Khanh lớn lên ở đại gia tộc, biết cách lấy lòng người khác, cũng biết cách tranh giành tình cảm. Như trong nguyên tác, anh dùng khổ nhục kế làm Gia Áo luôn thấy có lỗi với anh, rồi ôn nhu lấy lòng cô ấy, cũng không quên khiến cho Tiêu Yêu Cảnh ăn khổ. Một hình tượng đại phú nhân đối phó với tiểu thiếp của chồng điển hình.

Nhưng có tình, ai cũng bị sự dịu dàng và lòng chung thủy của anh đánh gục, mà không nhìn thấy bản chất này của anh.

Nhiều lúc cô cũng tự hỏi, Thuần Khanh và Gia Áo nguyên tác có yêu nhau sao? Như vậy tình yêu của họ cũng quá theo kiểu khuôn mẫu gượng ép rồi đi?

“Thê quân, em đang nghĩ gì vậy?” Thuần Khanh chú ý đến thê quân đi dạo phố với mình mà suy nghĩ cứ bay đi đâu. Không lẽ nghĩ tới Tiêu Yêu Cảnh?

Gia Áo nhanh trí suy nghĩ, mỉm cười: “Em đang nghĩ xem nên tặng anh thứ gì là thích hợp nhất. Không phải từ khi anh đến nhà em, em vẫn chưa tặng cho anh món quà nào hay sao?”

Khuôn mặt Thuần Khanh hơi ửng đỏ. “Thê quân không cần tặng quà cho anh đâu, rất tốn kém, anh cũng không cần.”

Thì ra Thuần Khanh sợ cô tốn kém sao? Nhưng Gia Áo chính là một phú bà, tài khoản ngân hàng kết xù nha!

“Hay là, Thuần Khanh, chúng ta đi chọn nhẫn cưới đi!”

Nhẫn cưới? Rất tốt nha. Nếu anh và thê quân cùng đeo nhẫn cưới, không ai sẽ giành thê quân với anh nữa, điều đó cũng khẳng định vị trí của anh trong lòng thê quân.

Cả hai bước vào một cửa hàng trang sức lớn - một học sinh cấp ba mặc quần áo rẻ tiền và một thanh niên tóc dài mặc cổ trang có vẻ không hợp với nơi xa hoa như thế này cho lắm. Nhưng Thuần Khanh cũng không lo lắng, không hiểu sao anh luôn tin tưởng vào cô gái nhỏ bé này. Phải chăng vì đây chính là thê quân của anh?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vũ thần

“Chúng tôi mua nhẫn đôi, muốn loại tốt nhất, phiền cô giúp tôi chọn vài cặp thật đẹp.” Gia Áo nói với nhân viên bán hàng.

Quả nhiên là cửa hàng lớn thì có phong độ của nó, cô nhân viên kín đáo đánh giá một lượt hai vị khách, nhưng không tỏ ra khinh miệt mà lễ phép lấy ra ba hộp nhẫn, niềm nở giới thiệu.

“Thuần Khanh, anh chọn đi.”

“Anh...không thích cả ba. Thê quân, chúng rất đẹp nhưng quá cầu kỳ, cho nam thì thô mà cho nữ thì mảnh. Thật không hợp.”

Gia Áo buồn cười, mọi cặp nhẫn không phải đều vậy sao? Nhưng cô vẫn hỏi nhân viên bán hàng: “Ở đây có nhận gia công theo yêu cầu không?”

“Thưa quý khách, có. Nhưng chi phí không rẻ, bù lại, gia công rất tinh xảo, chỉ cần chọn nguyên liệu, đưa bản thiết kế và lập hợp đồng, chúng tôi sẽ cho quý khách sản phẩm ưng ý nhất.”

”VẬY...” Gia Áo đang định bàn thêm về việc đặt riêng nhẫn, thì bỗng chuông điện thoại reo lên. Là Vũ Thần, đàn em đắc lực nhất của cô. Cậu ta luôn xử lý mọi việc ổn thoả, tranh chấp lần trước chính là lúc cậu ấy ra nước ngoài nên cô mới phải ra mặt. Nếu không phải chuyện quan trọng cậu ta sẽ không gọi cho cô.

”Alo, Vũ Thần?”

“...”

”Biết rồi, nửa tiếng nữa tôi tới đó.”

Không biết đầu bên kia nói gì, chỉ biết Gia Áo hẹn cô nhân viên hôm khác lại tới, sau đó dẫn anh về nhà. Gấp gấp thay bộ quần áo đen rồi phóng chiếc mô tô phân khối lớn luôn phủ vải ra khỏi nhà.

”Thuần Khanh, tối nay em sẽ về khuya, có khi không về. Anh nói ba mẹ giúp em, bảo là bên ngoài có chuyện phải giải quyết.” Nói xong, Gia Áo chạy biến khỏi tầm mắt của anh.

Thuần Khanh nhăn mày, Vũ Thần lại là ai đây? Có thể quân đào hoa thật khó! Hết Tiêu Yêu Cảnh đến Vũ Thần, người sau lợi hại hơn người trước!

Sau khi đem lời Gia Áo thuật lại với nhạc mẫu, Thuần Khanh hỏi: “Nhạc mẫu, thế quân nói bên ngoài có chuyện cần giải quyết, là chuyện gì vậy ạ? Không biết có gây ra nguy hiểm không?”

Tô Lâm cười: “Thuần Khanh thật quan tâm Gia Áo. Không sao đâu, từ trung học nó đã hay luyện quyền với lũ du côn đường phố, mỗi lần ra ngoài tới khuya mới về, trên người bị thương không ít, có khi lại uống rượu, nói cái gì mà không đánh không thân. Thấy võ công của nó ngày càng tăng cao, với lại con bé là người có chừng mực nên mẹ cũng không can thiệp. Cũng không biết rõ nó ở bên ngoài là làm gì. Cái xe cũng là nó tự mua, nói là không phải tiền bất chính đâu, ngoài ra thì không nói gì, mẹ cũng không hỏi được.” Sau đó lại bồi thêm một câu: “Tính nó vốn tự lập, làm cha mẹ cũng thật thoải mái, nhưng không an tâm chút nào!”

”Vâng, con biết rồi, con sẽ chờ thế quân về!” Thuần Khanh nhu thuận đáp lời. Đáng lẽ ra thế quân làm gì bên ngoài phụ lang như anh không có quyền hỏi đến mới phải.

”Không cần đợi, không biết nó có về hay không đấy.” Tô Lâm dặn con rể, để nó chờ cũng thật tội nghiệp.

Tuy Tô Lâm nói đơn giản vậy, nhưng Thuần Khanh lại nghĩ không biết thế quân đã chịu bao nhiêu cực khổ rồi, lẫn lộn với đám du côn, đến một người thân thủ cực tốt như anh còn ngại, nói chi là một cô gái trong xã hội ngược lại với tộc của anh như Gia Áo.

Rốt cuộc em ấy đang làm gì? Nghĩ tới rất có thể em ấy sẽ mang một thân thương tích như lần luyện công trước, lòng anh bỗng chua xót.

Sau bữa ăn, Thuần Khanh định đi đón Gia Áo, nhưng không biết cô đi đâu, đành phải dạo loanh quanh thì đứng trước cửa nhà đợi. Đến khi Tô Lâm nhìn không nổi nữa kéo cậu vào nhà mới thôi.

Về phần Gia Áo, Vũ Thần báo cho cô bang Huyết Mạch nhiều lần đến địa bàn bang Hắc Long của họ gây rối, ý đồ muốn tranh giành địa bàn. Hôm nay vừa gửi tới hậu thư đòi quyết chiến.

Huyết Mạch là bang phái lớn còn lại của thành phố, địa bàn bên khu tây. Khác với khu đông là nơi trật tự ổn định là địa bàn của Hắc Long, thì khu tây rối ren vô cùng.

Huyết Mạch là hắc đạo chính cống. Cái gì thuốc phiện, ma túy, mại dâm, đâm thuê chém mướn, ép buộc lừa gạt con nhà lành...đều có chân của họ. Chính vì vậy đây là nơi không an toàn nhất cả thành phố. Ai có tiền muốn ăn chơi đa số đều chọn khu đông vì lành mạnh hơn, ít ra sẽ không phải lo hưởng những “dịch vụ không yêu cầu”. Chỉ có những kẻ biến thái hay những người sa sút tinh thần nghiêm trọng, với những con nghiện gây yếu phá gia trở nên nghèo kiệt mới tìm đến khu tây.

Hiển nhiên, khu đông trở thành con mồi béo bở của Huyết Mạch. Bất quá, muốn ăn phải có bản lĩnh. Nhiều lần họ gây rối, Vũ Thần nhớ lời dặn của thủ lĩnh, không nhúng tay sâu vào bùn nhơ hắc đạo mà hiện thân là khu tây, vì vậy thường thường nhường nhịn. Được nước lấn tới, bây giờ chúng dám gửi cả tới hậu thư đòi quyết chiến đấy!

”Nói họ, giải quyết nhanh chút. Tối nay, 12h, bãi đất trống thành Nam”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bị thương

Huyết Hàn - chính là Gia Áo sau khi đeo chiếc mặt nạ nửa mặt - sau khi nghe tình hình từ Vũ Thần thì ngay lập tức chọn ứng chiến. Ngay cả thời gian địa

điểm cũng chọn ra, cho thấy cô không có kiên nhẫn dây dưa với Huyết Mạch.

Huyết Mạch sao? Một lũ ma men, nghiện thuốc, lao lực quá độ như bọn chúng sao thắng được Hắc Long? Có điều mấy tên đầu gấu bọn chúng thuê từ thành phố khác với lại mấy trò chơi bản cũng đủ khiến Hắc Long của cô chật vật, đến thủ lĩnh như cô cũng mang thương tích đầy mình!

Sau khi thu thập tất cả cũng đã 3h sáng, Hắc Long không tổn thất gì nhiều vì có vị thủ lĩnh võ nghệ cao cường luôn quan tâm đến em ở đây, thấy ai đó bị bức vào thế hiểm, nếu được thì Huyết Hàn luôn ra tay tương trợ. Khi đánh nhau thì rất quan tâm đồng bọn cho nên lúc bình thường, dù cô có cao ngạo lạnh nhạt đến đâu bọn chúng cũng rất nể phục.

Dù sao thì theo Huyết Hàn, đây chính là vì muốn nâng cao thân thủ

Còn bên Huyết Mạch? Đương nhiên là nằm la liệt trên mặt đất. Người của chúng đông gấp ba người Huyết Hàn dẫn theo, rất đông nha, nằm rất dày!

”Thủ lĩnh, em bị thương nặng nhất. Cũng trễ vậy rồi, hôm nay ở lại đây đi, anh giúp em xử lý vết thương.” Vũ Thần mặt đầy lo lắng nói với người toàn thân là máu kia.

Bình thường Huyết Hàn toàn bộ sẽ theo ý Vũ Thần. Nhưng hôm nay cô lại muốn về nhà hơn. Nhìn đồng hồ, cô nhủ mày: đã hơn ba giờ sáng rồi.

”Không cần đâu, mang cho em bộ quần áo sạch. Hôm nay em về nhà.”

Gia Áo ơi là Gia Áo, đã giờ này rồi còn muốn về nhà, mày đang nghĩ cái gì đâu? Hình như là...mong chờ điều gì đó?

Chỉ biết khi nhìn thấy người gục trên bàn sofa trong phòng khách, còn đèn vẫn đang sáng, mũi Gia Áo như lên men. Có một người, không cần biết bạn đi đâu, làm gì, trẻ thế nào mới về nhà, nhưng mà người đó lòng luôn hướng về bạn, luôn đợi bạn trở về, là một loại hạnh phúc cỡ nào!

Bất chấp thân thể đầy vết thương, Gia Áo bế Thuần Khanh lên. Do ngủ không an ổn mà Thuần Khanh rất nhanh đã tỉnh lại: “Thê quân, em về rồi!”

”Ừm.” Đặt Thuần Khanh xuống giường, Gia Áo hôn nhẹ lên trán anh, “Ngoan, ngủ đi!” Sau đó mới vào phòng tắm.

Thuần Khanh thấy trên quần áo cô đầy vết máu loang lổ thì bật dậy ngay: “Thê quân, hay là anh giúp em thoa thuốc!”

”Được, để em thay quần áo đã.”

Thế là sau đó, Gia Áo hân hạnh biến thành xác ướp thời hiện đại.

”Thê quân, em sao lại dễ bị thương nặng như vậy?” Thuần Khanh nhìn thấy vết thương chi chít trên người Gia Áo, kể cả những vết sẹo ngang dọc, hai mắt đã sớm rom rớm nước.

”Vết thương nhỏ thôi mà. Hai ngày nữa em dẫn anh tới 1 nơi ha!”

”Đừng động đây, cẩn thận vết thương nứt ra đấy. Hôm nay em ngủ đây đi, anh ra phòng khách trải chăn ngủ.”

”Này!” Gia Áo nắm lấy góc áo Thuần Khanh, “Anh ngủ lại với em đi.”

Thuần Khanh đỏ mặt, không trả lời mà bê thau nước thuốc đi vào phòng tắm.

Một lát sau anh đi ra, nằm lên bên cạnh Gia Áo: “Thê quân ngủ đi, mai nghỉ một hôm.”

Gia Áo đồng ý, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Bạch Tiểu Diệp nhờ cô bạn xin nghỉ giúp mình, sau đó cười thoả mãn mà ngủ.

Hôm đó Gia Áo không đi cùng Tiêu Yêu Cảnh nên không có chuyện cậu ta bị Thuần Khanh rải đinh rồi cảm lạnh, với lại Thuần Khanh chưa đi dạy nên hôm sau cũng không có một màn giáo sư Quý “thị uy” với em trai đồng sự trường.

Nhưng hôm sau nữa...

Gia Áo đang đọc quyển sách tâm lý học sơ cấp mượn ở thư viện, chương trình cấp ba cô đã từng học qua, quả thực ngoại trừ bài tập nhiều ra và một số kiến thức quên mất thì không còn gì trở ngại.

”Gia Áo, Gia Áo!” Bạch Tiểu Diệp hai mắt long lanh, hai chân vất cổ, tông cửa cái rầm chạy vào bàn Gia Áo.

”Nà nì?” Gia Áo lười biếng ngẩng đầu lên.

”Tớ thấy vị hôn phu của cậu, anh ấy mặc âu phục màu đen theo kiểu trường phái phóng khoáng, tóc buộc cao, siêu siêu siêu đẹp trai luôn!” Hai mắt cô bạn đã chuyển sang chế độ tìm hồng, như hồi tưởng lại hình ảnh vừa thấy, hai má ửng đỏ.

Không khoa trương vậy chứ?

Các bạn học nhao nhao lên hưởng ứng:

”Phải anh hôm trước đón Gia Áo tan học không?”

”Soái ca tóc dài quần áo cổ trang đấy chứ ài!”

”Oa, anh ấy rất đẹp nha!”

”Còn ôn nhu nữa. Mặc sơ mi đẹp lắm á, thật muốn thấy quá đi!”

Gia Áo: “...” Cô cũng muốn thấy.

Tiêu Yêu Cảnh: >_< Tên eo là đó mà mặc âu phục chắc cũng chẳng ra làm sao.

Vừa may, chuông vào tiết reo lên, Quý Thuần Khanh ôm một quyển sách bước vào: “Xin chào mọi người, tôi tên Quý Thuần Khanh, từ hôm nay sẽ là giảng viên mới của các bạn.”

Cả lớp ồ lên, trái tim điện phóng vèo vèo, di động chụp hình tanh tách.

Gia Áo: “...” Vị hôn phu của tôi có được hay không? Các vị cứ làm như Thuần Khanh là hoa vô chủ nhé?

Yêu Cảnh: >_< chỉ là tên eo là như đàn bà thôi, có cần vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Giảng viên quý

Một bạn học lấy dũng khí hét lên: “Thầy Quý, chúng ta làm quen đi, để tăng độ thân thiện giữa thầy trò!”

Cả lớp cũng hưởng ứng:

”Giảng viên Quý, anh họ tên đầy đủ là gì nha?”

”Thầy Quý, số điện thoại ạ?”

”Thầy Quý, cho em địa chỉ nhà được không?”

Quý Thuần Khanh chỉ mỉm cười, đợi đến khi hết ồn ào mới cất lời: “Tôi là giảng viên mới, thông tin đều ở hồ sơ giáo viên của nhà trường, bạn nào muốn biết có thể trao đổi với thầy hiệu trưởng. Còn những thông tin cá nhân, các bạn hỏi tôi cũng sẽ không nói, mọi chuyện đều phải xin ý kiến thê quân.”

Cả lớp ồ lên, đồng loạt bắn ánh mắt viên đạn sang Tô Gia Áo làm cô sồn hết da gà.

Quý Thuần Khanh lại nói: “Còn bây giờ tôi là giảng viên của các bạn, trong giờ của tôi yêu cầu mọi người nghiêm túc học tập. Cảm ơn!”

Gia Áo thậm chí còn nghe các bạn nữ nhỏ giọng nói chuyện với nhau: “Giảng viên đẹp trai như vậy không chú ý từ đầu đến cuối mới là không được á!”

Nhưng không ngoài dự kiến, có một tên luôn chống đối lại, đó là Tiêu Yêu Cảnh. Cậu vẫn hậm hực vụ bị Gia Áo cho leo cây, mà lí do thì đang bay qua bay lại trước mắt, làm sao để yên được?

Hừ, mấy người muốn nghe giảng cứ nghe, Yêu Cảnh ta đây đi ngủ!

Thế là Gia Áo chứng kiến một màn Tiêu Yêu Cảnh bị Thuần Khanh “lỡ tay” làm cuốn sách dây cột đập cái rầm vào đầu cậu, sau đó gọi ông anh cứu viện thì đáng thương thay lại bị anh trai thiên vị người ngoài mà hấn thì bị xách đi “dạy dỗ”.

Ừm, xem trực tiếp đúng là có khác, kịch tính hơn trên truyện tranh rất nhiều.

Nhưng mà...amen, tha lỗi cho cô, Gia Áo thực sự bị mê hoặc bởi sự xinh đẹp của mỹ nhân, khi mặc vest, khi nghiêm túc, khi giận giữ!

Nhưng cũng lạ, sao Thuần Khanh lại ghét Yêu Cảnh nhỉ? Chẳng phải cô luôn từ chối cậu ấy, chỉ để ý mỗi Thuần Khanh thôi mà? Chắc là dục vọng sở hữu của anh ấy đang lớn dần nhỉ?

Nhưng mà bài giảng của anh ấy rất dễ hiểu nha. Nụ cười lại ảm áp nữa!

Hết tiết học, Thuận Khanh xuống chỗ Tô Gia Áo: “Thê quân, chiều nay tan học cùng nhau về nhà nhé! Trưa nay cùng ăn nhé, anh có đem com hộp cho em.”

Gia Áo cảm thấy vô số ánh mắt viên đạn phía sau lại bắn thẳng vào mình, làm cô nổi da gà tập hai, nhưng trong lòng hoan hỉ. Hừ, cuối cùng cũng nhớ ra anh ta là hoa đã có chủ hả?

“Ừ, anh đi trước đi.”

“Vậy được, thê quân, anh đi trước.”

Dù sao thì Gia Áo cũng là chị đại của lớp, học giỏi lại trượng nghĩa, với cả ai cũng biết trước mối quan hệ của hai người nên không ai chất vấn hay làm khó gì cô cả, chỉ đơn giản chọc ghẹo vài câu thôi.

Giờ nghỉ trưa, Gia Áo xuống sân trường, tìm một nơi vắng vẻ mát mẻ ngồi chờ Thuận Khanh. Dù sao thì anh ấy cũng sẽ tìm ra cô không phải sao?

“Thê quân, thì ra em ở đây.” Quý Thuận Khanh cầm trên tay hai hộp com đi tới.

“Anh thực sự tìm được em!”

“Nói ra chắc em khó có thể tin, có lẽ là do trực giác. Thê quân, toàn món em thích đấy!” Thuận Khanh dỡ hộp com ra, như một đứa trẻ ngoan ngoãn chờ được khen thưởng.

Thuận Khanh là vậy, luôn cẩn thận từng li từng tí lấy lòng thê quân của mình. Nhưng ít nhất những món ăn trong hộp anh làm là món mà Tô Gia Áo cô thích, không phải món mà Tô Gia Áo nguyên tác thích.

Gia Áo bỗng hiểu ra tâm tình của Gia Áo trong nguyên tác. Một cô gái bình thường từ nhỏ được dạy dỗ như con trai, nhưng sâu trong tâm hồn chính là thiếu nữ yếu đuối, cần được bảo vệ, yêu thương. Yêu Cảnh xuất hiện làm đánh thức cái nữ tính của Gia Áo kia, cho cô ta thứ cô ta khao khát nhất. Hai người yêu nhau như vậy thì từ đâu xuất hiện một vị hôn phu nhu nhược mềm yếu, hoàn toàn giống như con gái, một cô gái thẳng thắn phần trăm đương nhiên không thích được người như vậy, nhất là khi người đó đối lập hoàn toàn với bạn trai của mình. Với lại vị hôn phu kia luôn lấy lòng cô trong khi hai người họ mới gặp nhau, ai cũng sẽ nghĩ anh ta không yêu cô mà chỉ hoàn thành nghĩa vụ mà thôi.

Giờ nghĩ lại, Gia Áo nguyên tác cũng không phải người đáng ghét, cũng chỉ là một cô gái yếu đuối bị vận mệnh trêu đùa thôi.

May mà vận mệnh công bằng, đưa một linh hồn như cô đến thay Gia Áo nguyên tác, nếu không cũng quá bi thảm rồi.

“Thê quân, em nghĩ gì vậy? Hình như em không vui. Có phải bị bạn học bắt nạt không? Đừng lo, cứ nói với anh, anh sẽ cho người đó thật nhiều bài tập về nhà!”

Cô bất giác thốt ra một câu: “Nếu em đập đổ hộp com này, anh sẽ cảm thấy như thế nào?”

Nét cười trên mặt Thuận Khanh tiêu biến, đôi mắt to ngơ ngác nhìn cô, có khó thể tin, cũng có tổn thương.

Gia Áo cười: “Em chỉ đang nghĩ tới một câu chuyện buồn nên tiện miệng hỏi vậy thôi. Thứ ăn anh làm đương nhiên một hạt cũng không thể phí!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bar mode

Sắc mặt Thuận Khanh vẫn không khá hơn, Gia Áo đứng dậy, bước tới trước mặt anh, hai tay chống lên hai thành ghế, ép Thuận Khanh dính sát vào phần tựa lưng.

“Thê...thê quân...”

“Ừm. Thuận Khanh, anh trong bộ dạng này thật là làm em khó kìm chế được nha. Thật quyến rũ. Anh là tiểu hồ ly quyến rũ nhất!” Nói rồi đặt môi lên cánh môi cô hằng mong ước, chạm thật nhẹ nhàng sau đó rời khỏi, nhưng cô có thể nghe được nhịp đập con tim hai người, to, rõ ràng, hoà làm một. Khuôn mặt của cả hai đều đỏ ửng.

Thật tốt, Thuận Khanh cũng có cảm giác với cô, với Gia Áo cô mà không phải với nhân vật nào đó trong nguyên tác, cũng không phải vì hôn ước chi phối. Thật tốt!

Đang trong lớp, Gia Áo nằm chán chểm, còn 15 phút nữa là tan học, thì điện thoại cô vang lên: là Vũ Thần.

”Alo, Thần, gọi em có việc gì không?”

”Vụ đánh nhau hai ngày trước, bọn Huyết Mạch cố ý lộ thông tin để lôi chúng ta ra sáng, giờ chúng đang bị cảnh sát tạm giam, thời sự hôm qua còn nhắc tới đấy!”

”Hôm qua, vụ băng đảng xã hội đen thanh lý nhau, dẫn đến nhiều người bị thương” chính là tin tức hot nhất mạng xã hội thành phố này.

”Hừ, bọn chúng nghĩ muốn đồng vu quy tận* sao? Đúng là ngu ngốc. Không lẽ anh không biết cách xử lý?”

*Đồng vu quy tận: có chết cũng phải kéo kẻ địch chết theo.

Bên kia truyền tới giọng nói ai oán của Vũ Thần: “Em định bỏ mặc anh sao? Nói thì dễ, làm mới mệt. Không trượng nghĩa!”

”Thôi được rồi, thế anh muốn sao?”

”Lát tan học anh chờ em trước cổng.”

Tan học. Gia Áo vừa ra khỏi cửa lớp đã bắt gặp Thuận Khanh đang đi tới.

”Thê quân.”

”Em có chút việc phải đi giải quyết, anh về trước đi.”

”Đi đâu vậy? Anh đưa em đi.”

”Không cần, có Vũ Thần đón em rồi!”

”Vũ Thần?” Lại là cái tên này!

”Là một người...có thể xem là bạn, có thể còn hơn cả một người bạn. Anh về nấu cơm đi ha, lát em về ăn. Sau đó dẫn anh đi một nơi, anh sẽ biết thôi!”

”Vậy...anh về nấu cơm chờ em vậy.”

Thuận Khanh nhìn bóng dáng thê quân lại gần chiếc mô tô phân khối lớn, thuận thực nhận lấy mũ bảo hiểm đeo vào rồi xoay người ngồi lên, động tác lưu loát không biết đã làm bao nhiêu lần, trong lòng đáng chất.

Thê quân của anh...đào hoa như vậy...

Rốt cuộc thì anh...là gì của cô đây? Là một trong những người bên cạnh cô, một cái bến mồi mơn chờ đợi con thuyền duy nhất cập vào thôi sao?

Lòng anh, đau! Cảm giác này trước giờ chưa từng có. Đau quá!

Nước mắt đảo quanh hốc mắt, nhưng rồi lại nuốt ngược vào trong. Anh còn phải về nhà nấu cơm chờ thê quân về ăn nữa!

Lúc đó, Vũ Thần cùng Gia Áo cảm nhận được một ánh mắt ai oán, nhưng khi nhìn kĩ lại thì không thấy ai cả.

Bar Mode - bar lớn nhất thành phố, cũng là căn cứ của Hắc Long, phòng vệ nghiêm ngặt, chỉ ai có thẻ hội viên mới được vào.

Trong phòng vip, Gia Áo nhìn một đồng văn kiện mà muốn đào tường thoát cho rồi!

”Tường bọc thép chống đạn nguyên khối đấy, không phá được đâu thủ lĩnh.” Nhìn vị thủ lĩnh trẻ con đang trừng bức tường, Vũ Thần thở dài: “Phải xử lý hết đồng này trong hôm nay và ngày mai, tan học em đã tới đây ngay, 12h anh mới cho về, dư giả thời gian.”

Gia Áo: “Em muốn về nhà dùng bữa tối!”

Vũ Thần: “Sao vậy? Bình thường có thể đâu, mấy hôm nay em lạ lắm nha. Hay ở nhà em kim ốc tàng kiều?”

Gia Áo: “Đúng, tối nay dẫn tới ra mắt anh em đây.”

Vũ Thần mất trợn ngược: “Anh thật tò mò, rốt cuộc là người như thế nào lại làm em trở nên ngoan ngoãn như vậy? Kiểu thiết huyết như em chắc thích tiểu bạch thỏ hả?”

Gia Áo hí hóp mắt: “Anh ta là sói đội lột cừu ý!”

Vũ Thần: “Oa, không ngờ mắng người cũng có thể dùng khuôn mặt đầy nhu tình đó nha. Đúng là mở mang tầm mắt!”

Gia Áo: (đen mặt) “Đi chết đi!”

Về nhà, Gia Áo thấy Thuận Khanh đang ngồi trước cửa nhà, thấy cô liền đứng dậy đi tới: “Thê quân, em về rồi. Vũ Thần gì kia không chờ em về sao?”

“Cậu ấy bận, có người chờ em về nhưng tới gần đây thì em xuống xe.”

“Vào vào nhà thôi, anh nấu cơm rồi đấy!”

“Ừm, đi thôi.”

Sau bữa ăn, Gia Áo thay quần áo học sinh ra, mặc vào một cái quần Jeans đen cào rách ba đường ngang từ gối tới đùi, đi giày Converse trắng, áo trong cộc tay có cả vạt giả màu đen, khoác ngoài áo sơ mi trắng tay xắn lên khuỷu không cài nút.

Còn Thuận Khanh cũng thay một bộ vest khác, sơ mi quần tây, cà vạt chần chu, mái tóc dài buộc gọn, áo khoác ngoài mặc hờ hững. Gia Áo nhìn không được mà hôn lên má anh một cái, lại thấy không đủ, hôn hôn cắn cắn đến khi anh chịu hết nổi, cả người đỏ bừng đây cô cái râm, vào nhà tắm sập cửa cái ầm mới thôi.

Gia Áo dẫn anh tới một nơi giống như nhà hàng nhưng phá cách hơn, giống quán bar nhưng thanh nhã hơn, biển hiệu đề chữ Mode thật lớn chạy đèn màu lấp lánh. Ngoài cửa là hai vệ sĩ mặc vest đen kính râm đứng chắn.

Cho hỏi xú, trong số các độc giả ở đây có ai là nam hk? Trả lời thành thật sẽ được yêu mến nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đại ca và thủ lĩnh

Tên bên phải: “Trẻ con không được vào!”

Gia Áo: “...” Đứng rồi, trẻ con ban đêm không ngủ chạy tới đây làm cái quần gì?

Tên bên trái: “Thê hội viên?”

Gia Áo: “Không có a!” Đứng rồi, muốn vào căn cứ phải có thẻ hội viên, chỉ được cấp cho các vị khách vip thôi nha. Người trong bang thì chỉ có ai có uy tín mới được bảo vệ nhận mặt cho vào á!

Hai tên đồng thanh: “Phiền hai vị về cho, ở đây không tiếp.”

Gia Áo muốn thử hai người họ một chút: “Tôi có rất nhiều tiền, mua lại nơi này cũng được nữa là, cho tôi vào đi, biểu hai anh gấp ba lương một tháng!”

Hai tên gác cổng: “Phiền hai vị về cho, ở đây không tiếp!”

Oa, rất khả ái nha. Đúng là người của cô, làm việc rất tốt, phải thưởng mới được.

Gia Áo móc điện thoại trong túi quần ra, gọi cho Vũ Thần. Đầu bên kia truyền ra giọng trách móc.

“Alo, chơi cái trò gì thế, còn không đến giải quyết công việc đi?”

“Vũ Thần! Em bị cấm cửa a!”

Hai tên gác cổng nhìn nhau, Thần ca luôn phân rõ tình nghĩa với công việc, sẽ không thiên vị bao che, cô bé tìm nhầm người!

“Cái gì? Ba mẹ em mà cũng cấm được em?”

“Không, em bị bảo vệ chặn ngoài cửa!”

Điện thoại cúp cái rụp, 30s sau, Vũ Thần xuất hiện, nhăn mày: “Chơi trò gì đây?”

Gia Áo trưng ra vẻ mặt ngây thơ: “Người ta là mang bạn trai tới ra mắt anh em nha. Ai chơi gì đâu.”

Vũ Thần lộ vẻ khó thể tin: “Công khai?”

”Cả hai luôn!” Gia Áo mỉm cười.

Vũ Thần ra hiệu hai tên vệ sĩ đóng cửa, dẫn Gia Áo vào trong. Bên trong có vài bộ bàn ghế trang nhã, theo đúng kiểu một nhà hàng cao cấp, đèn màu vàng nhàn nhạt toả ánh sáng ấm cũng khắp nơi.

Ba người đi tới thang máy, Vũ Thần chọn nút B2, thang máy đưa cả ba xuống tầng hầm.

Lúc này mọi người đều ở đây, bởi vụ Huyết Mạch nên Vũ Thần điều động tất cả mọi người cùng tập hợp giải quyết, vì vậy hiện tại căn cứ tập hợp khá đông đủ.

Mọi người thấy thang máy mở ra, theo sau Vũ Thần là hai người, một nam một nữ thì hiếu kì vô cùng.

Vũ Thần lại từ kính chống đạn, bấm một dãy mật mã, cửa kính mở ra, anh đưa tay lấy cái mặt nạ bên trong.

Một tên đàn em hiếu kì: “Thần ca, thủ lĩnh sắp tới ă?”

Vũ Thần không đáp, mang cái mặt nạ lại chỗ Gia Áo, giúp cô đeo lên.

Tức thì, cả bọn hút vào một ngum lãnh khí. Người này...không phải thủ lĩnh của họ thì là ai? Thì ra chỉ là một học sinh a!

Gia Áo mở miệng: “Chào mọi người! Ở đây có nhiều người biết tôi lắm đấy, trước khi Hắc Long được thành lập thì tôi vẫn dùng khuôn mặt thật để lặn lội cùng mọi người mà!”

Mọi người ồ ra. Thì ra lúc trước cô bé tên Gia Áo trêu chọc cùng lúc bao nhiêu bang phái lớn, sau đó lặn mất tăm, rồi thủ lĩnh Huyết Hàn của họ xuất hiện hạ đẹp các bang đó, thống nhất hắc đạo thành Đông, lập ra một quy chế mới giới hắc đạo...tất cả không phải là trùng hợp, căn bản hai người họ là một nha.

”Hôm nay tôi dẫn một người tới ra mắt các anh em đây.” Gia Áo kéo Thuần Khanh đứng sánh vai với mình: “Anh ấy tên Quý Thuần Khanh, là vị hôn phu của tôi, mong mọi người lưu tâm giúp đỡ anh ấy nhiều hơn.”

Có tên đàn em lúc trước từng cùng Gia Áo chiến đấu, bây giờ thấy Huyết Hàn quả thực không quá đáng sợ nữa, to gan nói: “Thủ lĩnh yên tâm, tụi em sẽ không để đại ca chịu tổn thương một sợi tóc nào. Nếu đại ca gặp nạn, tụi này sẽ hết sức ra tay tương trợ. Vì đại ca là người của thủ lĩnh, cũng là bảo bối của tụi em mà. Đừng không mọi người?”

Cả đám nhao nhao:

”Đúng nha.”

”Đại ca thật xinh đẹp, thủ lĩnh có phúc quá à.”

”Thủ lĩnh nhỏ tuổi thật đấy, đúng là tuổi trẻ tài cao mà!”

”Nếu các bang khác biết thủ lĩnh Huyết Hàn mà bọn chúng kinh sợ chỉ là một học sinh, không biết chúng có tức chết không?”

”Ha ha”

Bỏ lại đám đông đang cười đùa, Gia Áo dẫn Thuần Khanh vào phòng công việc, nơi mà cô và Vũ Thần cùng nhau giải quyết đống giấy tờ khó ưà kia. Cô lấy từ trong ngăn tủ bàn mình ra một xấp giấy, đưa cho Thuần Khanh đang ngồi ở sofa: “Đây là gia sản của em. Anh làm quen đi, sau khi kết hôn tất cả đã là do anh quản lí rồi đấy. Giờ em có việc phải giải quyết, anh ngồi đây nhé! Có muốn ăn uống gì thì mở cửa ra gọi đại đưa nào đó mang tới cho anh là được.” Nói rồi cô hôn nhẹ lên má anh, sau đó mới vui đầu vào đống giấy tờ đáng ghét kia.

Thực ra vụ Huyết Mạch cũng không khó giải quyết.

Đạo lý có hắc mới có bạch, hắc bạch phải cùng tồn tại ai cũng biết, các nhà lãnh đạo lại càng rõ ràng.

Hắc Long là tổ chức hắc đạo có quan hệ mật thiết với cơ quan đầu não thành phố, nộp thuế đầy đủ, có thành viên nằm trong nội bộ nhà nước, kinh doanh hợp pháp, dù phi pháp cũng là những việc nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Mạc vân

Trái ngược, Huyết Mạch lại là cái gai trong mắt các nhà lãnh đạo. Bọn chúng buồn lậu, buồn người, rửa tiền, đút lót quan lại...không việc xấu gì không làm. Nay bọn chúng tự phơi mình ra ánh sáng thì họ ngu gì bỏ qua?

Đương nhiên các nhà lãnh đạo của Thành phố sẽ nhận cơ hội này loại bỏ cái gai nhức nhối mang danh Huyết Mạch, mà muốn làm được phải dựa sức Hắc Long, bọn họ không ngốc mà đưa cả Hắc Long ra ngoài sáng, nếu quả thực như vậy cả thành phố sẽ loạn lên mất.

Vì vậy đối với Hắc Long mà nói là không có gì nguy hiểm. Bất quá bọn họ vẫn phải phối hợp với lãnh đạo thành phố để đại kích Huyết Mạch, việc phải làm đương nhiên không ít.

Thuần Khanh đang ngạc nhiên nhìn những con số trên tay: hệ thống bar HL lớn nhất khu đông gồm cả 20 quán, 15 nhà hàng - khách sạn, 1 công ty vệ sĩ, tất cả đều đứng tên Tô Gia Áo, cô còn là cổ đông lớn của 5 công ty phát triển hàng đầu thành phố.

Thê quân của anh thế mà lại là người giàu nhất cái thành phố này. Quả thật là khó thể tin.

Gia Áo sau khi phê duyệt một đồng văn kiện thì bả vai mỏi nhừ, buông bút vươn vai vài cái, liền cảm thấy có hai bàn tay đặt lên vai mình, dùng lực vừa phải xoa bóp. “Thuần Khanh, anh xem xong rồi?”

Thuần Khanh đã sớm xem xong, lại nhìn cảnh Gia Áo và Vũ Thần hoà hợp ở chung, ăn ý trao đổi mọi chuyện với nhau một cách tự nhiên và quen thuộc làm anh khó chịu. Dù biết Vũ Thần chỉ là cấp dưới của Gia Áo, dù biết với thân phận nam nhi, thê quân bên ngoài làm gì cũng không được phép xía vào, cũng không thể ích kỉ như vậy. Nhưng một khi chưa xác định được vị trí của bản thân là duy nhất trong lòng thê quân, mọi người xung quanh đều là nguy cơ, anh đều thấy khó chịu khó nín, vì vậy mà khi thấy thê quân mỏi, anh liền giúp em ấy xoa bóp, để không cảm thấy bản thân là dư thừa trong căn phòng này.

Có khi nào ông trời sẽ phạt anh vì tội quá tham lam, đi ngược lại tộc quy tộc Đông Nữ hay không?

”Xong rồi, thê quân, em thật giỏi!” Thuần Khanh dịu dàng cười.

Vũ Thần khó chịu: “Này, hai người, tôi đây còn FA đấy, hai người tình tứ như vậy trước mắt tôi, còn không sợ bổn thiếu gia thù dai sao?”

Gia Áo và Thuần Khanh nhìn nhau, cùng nhất trí không để ý đến cái bóng đèn to đùng này. Người xoa bóp vai cứ xoa bóp vai, người duyệt văn thư cứ duyệt văn thư, không khí hoà hợp không chen được.

Một lát sau, Gia Áo sợ Thuần Khanh mỏi tay nên đẩy anh ra ngoài, gọi Mạc Vân tới dẫn Thuần Khanh tham quan xung quanh.

Mạc Vân cũng là một tâm phúc của Gia Áo. Nếu nói Gia Áo là vua của vương quốc mang tên Hắc Long, thì Vũ Thần như quan văn chủ nội, xử lý giấy tờ văn kiện mọi việc rất tốt, còn Mạc Vân giống quan võ chủ ngoại, chuyên dẫn người đi đánh nhau, tranh chấp. Mỗi khi vị thủ lĩnh lười biếng là Gia Áo đây không ở, bọn họ sẽ chia phần như vậy, tự giải quyết xung đột mâu thuẫn xảy ra.

Vũ Thần là hình tượng sói ca cao lãnh, thân hình thon dài dẻo dai. Còn Mạc Vân cơ bắp cuộn cuộn, hình tượng khố nam điển hình.

Tính tình cậu ấy cũng rất hào sảng phóng khoáng, một câu “đại ca” hai câu “đại ca”, thực sự xem Thuần Khanh như bề trên mà thờ phụng, bảo gì cũng nghe, nói gì cũng theo.

”Đại ca, chúng ta có tất cả sáu tầng, bốn dương hai âm. Tầng bốn là đài thiên văn và nhà hàng, có thể vừa ăn cơm vừa ngắm sao. Tầng ba là nhà gian, hằng ngày đều có giao lưu âm nhạc và tiệc rượu, tầng hai để luyện tập, có phòng Gym, tầng một là đại sảnh, không có gì cả, nhưng có thể xem như đây là một nhà hàng kiểu gia đình ấm áp anh muốn ăn gì cũng có người phục vụ mang từ tầng bốn xuống, đôi khi các tầng kia đông khách cũng chuyển xuống đây.

Tầng hầm là dành riêng cho nội bộ, thành viên của Hắc Long mới được phục vụ ở đây, B1 là bar, B2 là nơi giải quyết công vụ, chỉ có đầu não mới được xuống.

Đây là căn cứ ngầm của Hắc Long nha, không phải cứ thành viên của Hắc Long là được vào đâu, chỉ có thể hội viên mới được vào thôi. Đưa anh tới chỗ này chứng tỏ thủ lĩnh tin tưởng anh lắm đấy!

À, anh thấy nhà hàng bên cạnh không? Cũng là sản nghiệp của thủ lĩnh, tầng hầm của họ để xe của cả bên này luôn đấy.

Anh em trong bang không phải hạng du côn đâu á đại ca, trước đây thì phải, từ ngày đi theo thủ lĩnh liền được...nói thế nào ý nhỉ? À, là hoàn lương! Tụi em làm việc kiếm tiền ở sản nghiệp của thủ lĩnh, không có làm mấy cái việc như lũ đầu đường xó chợ đâu. Mà không, giờ có thể nói ở khu đông này, không có du côn, không có ăn mày, những ai vô gia cư không nghề nghiệp thất học... đều được tạo công ăn việc làm nha.

Mà đại ca, sao anh quen được người khủng bố như vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thuần viên

Cái cậu Mạc Vân này, Thuần Khanh thật nghi ngờ cậu ta có cho người tạc tượng Gia Áo ngày thấp nhang ba lần hay không á!

Thuần Khanh tham quan hết một lượt, hỏi sạch sẽ những điều mà Mạc Vân biết, cuối cùng lại quay về phòng làm việc của Gia Áo.

Gia Áo thấy Thuần Khanh trở lại, liền mề neho đòi ăn khuya, thế là anh đành phải lên tầng ba tìm nguyên liệu, mượn bếp nấu ăn cho Gia Áo.

Ai gặp anh cũng gật đầu chào một câu “đại ca” làm anh ngại chết đi được ấy! Cứ nghĩ thử xem, trẻ trẻ không nói, có cả ông chú bốn mươi, cả anh giai cơ bắp lực lưỡng cũng cúi đầu gọi vậy, Thuần Khanh quyết tâm phải quen dần mới có thể sánh vai với thê quân được!

Anh làm ba phần, cho cả Vũ Thần nữa. Dù sao không thể để bạn của thê quân chịu đói.

Sau khi nếm thử, hai mắt Vũ Thần sáng rực, nhanh chóng lia hết thức ăn phần mình, sau đó nhìn sang bên cạnh. Tiếc là Gia Áo ăn còn nhanh hơn cậu.

Cả hai đồng loạt nhìn qua phía Thuần Khanh, anh đang ưu nhã ăn phần của mình, thấy hai ánh mắt như hổ rình mồi bắn về phía này, anh liền mỉm cười âm áp: “Thực ra thì anh không đói lắm, thê quân, nếu em còn đói thì ăn của anh đi vậy!”

Gia Áo bĩu môi: “Ăn khuya nhiều béo bụng á, Thuần Khanh anh cứ ăn đi, xong thì em dẫn anh đi dạo.”

Vũ Thần la oai oái: “Này, công sự chưa xong, đi đâu mà đi?”

Gia Áo trừng mắt nhìn cậu: “Đi dạo xong tại này sẽ về, cũng không phải là đi luôn.”

Thuần Khanh ăn xong, Gia Áo kéo anh ra khỏi Mode, anh em trong bang nhìn thấy hai người nắm tay nhau, liền nở nụ cười ám muội, Thuần Khanh chỉ cúi đầu mỉm cười dịu dàng.

“Công viên này không rộng lắm, nhưng trồng cây hoa rất đa dạng, anh có thích không?”

Gần mode có một công viên, Gia Áo mua lại năm ngoái để sau này làm sinh lễ cho Thuần Khanh. Vốn định trồng hoa mà anh thích, nhưng vì không biết sở thích của anh nên loài cây loài hoa nào trồng được Gia Áo đều mang về, cho người thiết kế vườn hoa, thuê người trồng và chăm sóc. Đến nay các loại cây hoa đã phát triển ổn định, muôn màu muôn vẻ nên ai cũng muốn vào, thế nhưng chỉ ai có thẻ hội viên của Mode hoặc phải trả nhiều tiền mua vé mới được vào công.

Sau này khi tặng cho Thuần Khanh, thì tất cả đều là để anh định đoạt rồi! Có điều Gia Áo vẫn giữ bí mật, không đưa cho anh giấy tờ sở hữu công viên này, muốn cho anh bất ngờ.

“Thật đẹp quá!” Trời khuya, đã không còn ai đi tới chỗ này nữa, nhưng đèn vẫn bật sáng lung linh, các loại hoa ban đêm khoe sắc, Quỳnh hương lan toả trong không khí se lạnh của buổi tối, các tán cây được cắt tỉa và trồng theo quy hoạch kĩ lưỡng nhưng không làm mất đi vẻ tự nhiên. Có cả các loại cây tạo hình con vật, chim muông..

Ở giữa công viên là ao sen lớn, sen hồng, trắng, đỏ, xanh...khép nụ, vài con cá không ngủ đi ăn đêm quẫy nước làm bọt văng tung toé.

“Tuyệt...rộng quá đi! Thê quân, anh rất thích nơi này. Hôm nào ban ngày lại tới đây nhé, chắc chắn sẽ rất đẹp!”

Nhìn Thuần Khanh vui vẻ chạy tung tăng từ nơi này sang nơi khác, ngắm ngắm sờ sờ các loại cây hoa mà trong lòng Gia Áo thấy ngọt ngào hẳn lên, bao nhiêu vất vả cũng không còn nữa.

Bỗng nhiên Thuần Khanh đứng thẳng người dậy, lại chỗ ghế đá Gia Áo đang ngồi, kéo tay cô: “Thê quân, chúng ta về thôi.”

“Sao vậy? Không phải anh thích chỗ này sao?”

“Ừm, nhưng không phải em còn công việc sao? Về làm sớm nghỉ sớm.”

Gia Áo vươn tay vuốt ve sợi tóc của anh, Thuần Khanh ngốc, lúc nào cũng nghĩ cho cô như vậy, làm cô càng ngày càng lún sâu vào bể tình ái anh đào ra rồi.

Ban đầu, chỉ là cô mang niềm yêu thích của độc giả với nhân vật, yêu thích anh, đối xử tốt với anh, muốn anh được vui vẻ hạnh phúc. Nhưng bây giờ thì sao? Cô đã hoàn toàn gục ngã trước chàng thanh niên trẻ trước mắt rồi.

Đến khi phục hồi tinh thần, môi của cô đã dán vào môi anh từ khi nào rồi, Thuần Khanh hai mắt nhắm chặt, hai má hồng hồng càng làm Gia Áo thêm mê ly.

Gia Áo tách môi mình ra khỏi môi Thuần Khanh, làm bộ uỷ khuất: “Đây là nụ hôn đầu của em đó, bị tiểu hồ ly là anh dụ dỗ cướp mất rồi, anh phải chịu trách nhiệm nha!”

Thuần Khanh đang chìm đắm trong dư vị của nụ hôn bất ngờ ban nãy, nghe câu này thì lúng túng hẳn lên: “Cái kia...đó cũng là nụ hôn đầu của Thuần

Khanh...thê quân, em hẳn là người chịu trách nhiệm chứ?” Cái này sai nè, anh là con nhà gia giáo, mới không phải là tiểu hồ ly gì đó đâu.

”Ha ha, Thuần Khanh, anh thật dễ thương!”

”Thê quân, em thật xấu xa!”

”Phải vậy không? Thì ra anh thấy em chưa đủ tốt với anh à? Vậy được, Gia Áo em từ hôm nay sẽ xấu xa cho anh xem!” Nói xong, Gia Áo ôm ngang người Thuần Khanh, nhẹ nhàng bế anh lên.

”Thê quân, em làm gì vậy, mau bỏ anh xuống đi. Người ta nhìn thấy đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Anh là của em

“Em đang tốt với anh mà! Anh chạy qua chạy lại này giờ chắc mới chán rồi? Nào, ngoan ngoan để người làm thê quân này bế anh!”

Người của Hắc Long lại được chứng kiến một màn mà họ cho là có lẽ độ khó xảy ra của nó ngang bằng với thấy mặt trời mọc đằng tây: thủ lĩnh lấy máu lạnh làm biệt danh của họ công khai ân ái với vị hôn phu của mình, khuôn mặt hạnh phúc, nụ cười ấm áp, hành động thân mật, giọng nói bao hàm sủng nịnh nhẹ nhàng.

Vũ Thần thờ dài nhìn hai hình bóng đan vào nhau trên sofa: Gia Áo một tay phê duyệt văn kiện, tay kia xoa xoa đầu Thuần Khanh lúc này đang nằm trên đùi cô ngủ ngon lành.

Ngày hôm sau, nhà vệ sinh trong phòng bị hỏng, Vũ Thần lại thờ dài khi nghe mấy tên đàn em nói chuyện trong nhà vệ sinh chung:

”Nghe nói hôm qua thủ lĩnh công khai danh tính hả?”

”Ừ, bất ngờ lắm, thủ lĩnh thì ra chỉ là học sinh cấp ba, mà còn công khai đại ca nữa!”

”Đại ca? Ai mà có năng lực ấy?”

”Không, không phải đại ca theo ý đó đâu. Gọi đại ca là vì anh ấy là hôn phu của thủ lĩnh.”

”Đang nói chuyện hôn phu của thủ lĩnh hả? Hôm qua lúc đi hai người đó cầm tay, lúc về thủ lĩnh bế anh ta nha.”

”Gi? Đàn ông con trai mà để con gái bế á? Thủ lĩnh tuy vóc người rất được nhưng dù sao cũng là con gái, bế được hả?”

”Sao không? Với lại thủ lĩnh cường đại như vậy, ai có năng lực sánh vai chứ? Ngược lại tao thấy vị hôn phu này xinh đẹp lại dịu dàng. Tụi bây không biết á hả, hôm qua đại ca còn nấu thức ăn khuya cho thủ lĩnh nữa. Thom lắm, tao nhìn thôi cũng thấy thèm.”

”Vậy hả? Tao cứ tưởng Vũ Thần hợp với thủ lĩnh nhất, nghe vậy thì có vẻ đại ca hợp hơn rồi.”

”Đừng rồi, thủ lĩnh yêu thương đại ca như vậy, chúng ta phải lấy lòng đại ca, để sau này mắc sai lầm gì cũng có anh ấy giúp nói vài câu, thủ lĩnh sẽ phạt nhẹ hơn.”

”Đúng á, lấy lòng đại ca thôi. Đại ca hiền lành như vậy chắc là rất dễ gần á!”

Vũ Thần: >_< không cần khoa trương vậy chứ?

Sáng hôm sau, Thuần Khanh tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên một cái giường kingsize rộng lớn êm ái, bên cạnh vẫn còn hơi ấm, chắc là Gia Áo vừa rời giường không lâu.

”Thuần Khanh, anh dậy sớm thế? Là em đánh thức anh hả?”

Gia Áo từ trong phòng tắm bước ra, cái khăn mặt quấn quanh cổ, tóc vẫn còn ướt, hẳn là vừa đi tắm.

”Không đâu, anh quen dậy sớm thế này mà.”

”À.” Thì ra mỗi sáng thức dậy cô đã có thức ăn ngon lành là nhờ Thuần Khanh dậy sớm chuẩn bị. Thật là yêu quá đi mất!

”Thê quân, đây là ở đâu? Anh nhớ hôm qua đang ngồi ở sofa thì ngủ quên mất!” Thế mà anh lại ngủ quên, chắc là do đã khuya, với có Gia Áo ở bên

cạnh nên anh thấy rất an tâm mà thiếp đi đây mà.

”À, trong phòng làm việc có hai cánh cửa, một là phòng em, một là phòng Vũ Thần. Nếu có việc cần xử lý hay cần ngủ qua đêm ở ngoài, em thường ngủ ở đây.”

”Thì ra là vậy...thê quân, để anh giúp em lau tóc!”

Gia Áo ngồi lên giường, hưởng thụ phục vụ của Thuần Khanh, vui vẻ huyt sáo.

”Thuần Khanh, khi nào thì chúng ta tổ chức hôn lễ?”

Câu hỏi đột ngột làm mặt anh hơi nóng lên: “Khi nào cũng được, nếu thê quân muốn thì hai nhà sẽ định ra ngày hôn lễ, sau đó chờ khi em đủ tuổi lại đi đăng kí kết hôn là được.”

”Thuần Khanh, anh có muốn cưới em không?”

”Thê quân nói gì vậy, anh với em có hôn ước, anh đã là người của em rồi mà!”

”Em hỏi là anh có muốn cưới em không ấy, nếu giờ hôn ước không còn tác dụng, anh sẽ đồng ý chứ?”

”Anh nguyện ý, thê quân, anh từ lâu đã xem mình là người của em rồi, dù hôn ước bị huỷ anh cũng là người của em.”

”Nếu sau này em không đối xử tốt với anh nữa, anh có hối hận không?”

”Thê quân, anh không biết là em có thể trở thành một thê quân tốt hay không, nhưng mà lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, đời này chúng ta sẽ bên nhau... Em không cần phải đối xử tốt với anh, anh sẽ luôn đối xử tốt với em.” Hai mắt Thuần Khanh trong giây lát như chứa ngàn vạn nỗi niềm u uẩn. Không tốt với anh cũng không sao, trách nhiệm của anh là luôn tốt với thê quân, nhưng mà nếu có ngày đó...anh không biết mình có thể gục ngã hay không, vì anh tham lam hơi ấm từ em ấy quá rồi, không dứt ra được nữa!

Nghe câu nói này sao thấy trong lòng như ăn mật vậy nhỉ? Gia Áo nắm lấy bàn tay Thuần Khanh đang lau tóc của mình, kéo anh chồm về phía trước, bản thân quay đầu lại, hôn nhẹ lên môi anh một cái: “Thuần Khanh ngốc, anh là của em, không tốt với anh thì tốt với ai đây.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ta nhẫn

Vì hôm đó là chủ nhật nên cả hai được nghỉ, nhưng mà người vào Mode thì rất đông. Mỗi lần Thuần Khanh đi qua, họ đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ có ghen tị có nhìn về phía anh, nhưng không ai dám xâm xì to nhỏ trước mặt anh. Đám đàn em thì xun xoe bên cạnh, anh chỉ cần ho một tiếng thôi là bọn chúng cũng chạy đôn chạy đáo tìm bằng được cái khăn đưa qua, làm Thuần Khanh khó xử vô cùng.

Hai vị ôn thần trong phòng riêng là thoải mái nhất. Chỉ cần ngồi yên phê duyệt văn kiện, sai sử người khác, lại còn được Khanh mỹ nhân phục vụ thức ăn ngon lành đầy đủ nữa.

Vũ Thần ước tính hai người họ làm trong hai buổi là xong, nên chiều hôm đó Gia Áo đã thoả mãn ngồi trên sofa để cho Khanh mỹ nhân xoa bóp giúp mình.

”Hừ, bọn thiếu ghi thù, hai người cứ ân ái đi!” Vũ Thần hậm hực, hai người này xem anh là không khí hở?

”Cứ tự nhiên, FA!” Gia Áo nhấn mạnh hai từ FA làm Vũ Thần nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không làm gì được. Biết sao giờ, người ta là đại boss đó. Anh chính là một thư sinh tay trái gà không chặt, đánh không lại.

Buổi chiều, Gia Áo dẫn Thuần Khanh đến công viên hôm qua. Thì ra công viên cũng có tên: một cái bảng to chạm nổi chữ Thuần cách điệu rất xinh đẹp mà nét chữ cũng đầy khí phách.

Bên trong công viên hôm nay có rất nhiều người, họ đều là những người khí chất bất phàm, nhìn qua là biết không phải vật trong ao. Nhưng giữa họ có một điểm chung: ai nấy cũng không lẽ loi mà đều hạnh phúc, vui vẻ khi dạo chơi ở đây. Hoa tươi người cũng tươi, cảnh sắc càng thêm tú lệ.

Vườn hoa ban ngày đúng là khác biệt, các loại hoa đầy màu sắc lung linh phô tỏ dưới ánh mặt trời, chim chóc hót ca vang, có cả các loài thú nhỏ được nuôi thả thảnh thơi chạy qua, một con thỏ trắng tuyết, hai mắt hồng hồng găm găm ống quần Thuần Khanh, động vật nhỏ ở đây rất khôn ngoan, cũng không sợ người làm anh rất thích thú.

Hai người ăn picnic ở đây, sau đó Gia Áo kéo Thuần Khanh chèo thuyền ra hồ sen, nhìn thấy người con trai tóc dài mượt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp,

làn da trắng nổi bật dưới ánh mặt trời, bộ đồ cổ trang càng tôn lên nét mỹ lệ. Hiện tại người con trai xinh đẹp ấy đang ngồi trên thuyền giữa hồ sen, những bông sen xinh đẹp như cũng lu mờ, lui về làm nền để tôn lên vẻ đẹp của Thuần Khanh bên ánh mặt trời chiếu vào sóng nước lấp lánh, Gia Áo không khỏi ngẩn ngơ.

Thấy Gia Áo nhìn mình chằm chằm, Thuần Khanh quay đầu lại, cười tươi tắn: “Thê quân!”

“Anh thật đẹp, như một đại mỹ nữ...à không, con gái còn phải ghen tị với anh!” Gia Áo mê mẩn thốt ra.

Ai ngờ nói xong câu đó, nụ cười trên mặt Thuần Khanh tắt ngúm, khuôn mặt sừng sốt: “Nữ...nữ sao?”

“Đúng á, anh xinh đẹp như vậy còn gì?”

Thuần Khanh cúi đầu, hai mắt rung rung: “Thê quân...em thật quá đáng...sao lại có thể gọi anh thành...con gái như vậy?”

Gia Áo sừng sốt, sau đó lại trách mình không thôi. Trong nguyên tác, Gia Áo kia vì gọi anh là chị họ làm Thuần Khanh khóc, đó là lần duy nhất mà cô nhớ là anh đã khóc vì ỷ khuất, sao cô lại mắc phải sai lầm này chứ?

Gia Áo buông mái chèo, cẩn thận tới gần Thuần Khanh, ôm anh vào lòng: “Thuần Khanh ngoan, không khóc có được không? Ý em không phải vậy mà! Anh nhìn xem, con gái bên ngoài trái ngược với con gái Đông Nữ tộc, ý em là anh so sánh anh với con gái bên ngoài, giống như so sánh anh với con trai trong tộc vậy, anh luôn là nhất. À không, dù so sánh anh với ai thì anh cũng là nhất trong mắt em mà!” Sao cô có cảm giác càng nói càng không hiểu thế này?

“Ừm, anh hiểu rồi. Xin lỗi, là anh hiểu sai ý thê quân.” Anh lí nhí nói, vẫn không ngoảnh mặt lên, sau đó bắt lấy lưng Gia Áo, đầu dụi dụi vào lòng cô, để nước mắt được áo cô lau đi. Gia Áo buồn bực, cái này có thể gọi là quyến rũ không đây? Muốn phạm tội quá! Nhưng cô là trẻ vị thành niên, có chuyện gì không phải theo pháp luật Thuần Khanh sẽ là người thua thiệt sao? Vì mỹ nhân, ta nhẫn...

Tối đó, Gia Áo đang cùng Thuần Khanh ngồi trên bàn, cô làm bài tập, anh soạn giáo án. Điện thoại của anh reo lên, Gia Áo thấy mấy chữ “Mẫu thân đại nhân” hiện lên trên màn hình.

Thuần Khanh bắt máy: “Mẫu thân đại nhân.”

Quý Vô Song: “Thuần Khanh à. Con trai, con sống có tốt không?”

Thuần Khanh cười vui vẻ: “Mẫu thân đại nhân, con sống tốt lắm. Nhạc mẫu đại nhân, còn có thê quân nữa, họ đều đối xử với con rất tốt.” Thuần Khanh nhìn qua Gia Áo đang chăm chú giải bài tập, ánh mắt sáng lấp lánh.

Quý Vô Song: “Như vậy là tốt rồi, nếu họ dám làm gì con, con cứ nói với mẹ. Dù sao đi nữa mẹ cũng là tộc trưởng Đông Nữ tộc, mẹ nói một, bọn họ dám nói hai sao?!” Nhất là Tô gia đã suy sụp, không còn là một đại gia tộc hùng mạnh để bà phải nể nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cuộc gọi từ quý vô song

Thuần Khanh dịu ngoan: “Mẫu thân đại nhân, không có đâu ạ. Tiểu Khanh sẽ không gây phiền phức cho mẹ đâu.”

Chỉ có chuyện thê quân luôn rảnh rỗi không có chuyện gì làm, rảnh rỗi sinh nông nổi mà chọc ghẹo con thì có tính không ạ? Mà thê quân đại nhân từ nhỏ đã sống ngoài tộc, đối với cái gì mà lời nói của tộc trưởng là thiên lệnh không có ấn tượng luôn chứ đừng nói là làm theo, với lại lấy thế lực và tài phú của ngài ấy hiện tại, không biết mẫu thân đại nhân có quản nổi không thôi.

Quý Vô Song hiểu rõ con trai mình: “Tiểu Khanh, con chưa bao giờ để mẹ thất vọng. Đáng tiếc con là con trai, nếu như con là con gái, chức vị tộc trưởng này nhất định là của con. Lần này mẹ gọi cho con là muốn thông báo với con, con được chọn là Hiền thực nam ưu tú nhất trong Thiên Trầm tộc nội. Còn nữa...có rất nhiều gia đình phú hộ muốn cầu thân với con.”

Gia Áo nhìn sao trên trời. Phú hộ? Giàu có lắm sao? Hơn kém bao nhiêu để cô biết đường phấn đấu?

Thuần Khanh ngạc nhiên: “Cầu thân? Sao lại làm vậy? Con đính hôn rồi mà.”

Quý Vô Song: “Vì thế mẹ mới hỏi con sống có tốt không. Hôn ước giữa hai nhà chúng ta và Tô gia là của mấy đời trước rồi. Bây giờ gia đình họ không còn như trước nữa rồi, lại không môn đăng hộ đối, mẹ chỉ sợ con không thích.”

Gia Áo: “...” hừ, bỗng cô nương mà muốn thì Tô gia khôi phục gấp mấy trước ấy chứ! Có điều bỗng cô nương mới là chưa thích nhất mình trong phạm vi tộc nội nhỏ hẹp mà muốn tung hoành trước đã. Mà nhớ không lầm thì Tô gia dù không như trước, nhưng nhân thủ của Tô gia vẫn được rèn luyện, sau

này muốn khôi phục chỉ cần tài lực nữa là xong, đơn giản thôi mà. Thuận Khanh trong nguyên tác chính là dù bị Gia Áo hất hủi bao nhiêu cũng kiên tâm làm con rể nhà họ Tô, chứ chưa nói đến thực tại cậu ấy được yêu thương đến vậy á!

Quý Vô Song nói tiếp: “Sau này miễn là con chưa bước vào Tô gia thì thoát hôn vẫn có thể được. Hôm qua đi Lãng dẫn con gái qua đây, con bé đó chắc chắn sẽ là trưởng tộc tiếp theo, mẹ thấy cũng hợp với con.”

Gia Áo: Lãng Băng, tình địch số 2 xuất hiện. Một người là đồng sự trường trường cô, một là trưởng tộc đời kế tiếp, tự ti dễ sợ à! Nhưng mà chưa bước vào nhà họ Tô thì thoát hôn vẫn được nghĩa là sao? Đang trực tiếp ép cô gao nấu thành com hả?

Thuận Khanh nghiêm mặt: “Mẹ à, con không cần. Từ ngày con đến Tô gia, Thuận Khanh con sống là người của Tô gia, chết cũng là ma của Tô gia. Mẹ hiểu Thuận Khanh mà, chuyện Thuận Khanh đã quyết, con sẽ không thay đổi ý định.”

Thuận Khanh mỹ nhân nói lời này làm cô cảm động quá đi mà! Với lại anh ấy nói chuyện điện thoại thôi mà cũng thể hiện đủ sắc thái trên mặt, giống như người ta đang ngồi đối diện anh ấy vậy, đúng là đơn thuần quá đi!

Quý Vô Song thở dài: “Haizz, mẹ biết chứ, cái thằng này... Mẹ có nói với đi Lãng rồi, nhưng mà con bé nhà ấy nếu như bắt được con...”

Thuận Khanh cười lạnh: “Mẹ à, có chắc là cô ấy có thể đến bắt được con không?” Không biết cô ấy võ nghệ thế nào, anh là người thừa kế toàn bộ võ học của mẹ, người năm xưa vượt qua ba đại gia tộc còn lại, đưa gia tộc của mình lên chức vị cao nhất là tộc trưởng. Không lẽ Quý gia võ học thua Lãng gia sao? Mà dù anh có học nghệ không thông thua kém người ta, thì thể quân của anh còn mạnh hơn anh không biết bao nhiêu lần đâu!

Quý Vô Song hạ giọng nỉ non khi nhớ về thuở xưa tươi đẹp: “Chuyện đó cũng khó nói, ba con năm ấy cũng do mẹ bắt về đấy thôi. Nếu như con bé ấy đi bắt con về thật, để xem xem khả năng của con gái nhà họ Tô đến đâu.”

Nói xong, Quý Vô Song tắt máy. Thuận Khanh nhìn qua thê quân, giật mình: cô đang chống cằm nhìn anh đầy suy tư, có lẽ đã nghe hết rồi!

“Em sẽ không để ai bắt anh đi đâu, Thuận Khanh của em mà cũng dám giành, Lãng Băng đó sẽ sống không yên ổn.” Gia Áo đầy tự tin.

Thuận Khanh thắc mắc: “Thê quân, sao em biết tên cô ta? Anh cũng chưa có gặp nữa!”

Biết mình nói hớ, Gia Áo nhanh trí đáp: “Lúc trước có nghe mẹ nói, Lãng Băng là cô gái có năng lực nhất tộc nội nên để ý một chút. Không lẽ anh không biết Lãng Băng.”

Thuận Khanh mỉm cười: “Thê quân, anh có biết, nhưng mà dù giỏi đến đâu, cô ta nhất định sẽ không bắt được anh đâu!”

“Đấy là đương nhiên. Mà Thuận Khanh, anh được bầu chọn là Hiền thực nam ưu tú nhất Thiên Trầm tộc nội nhỉ? Mai em tặng quà mừng cho anh! À quên mất, em đi nói chuyện với mẹ đã, anh soạn giáo án tiếp đi!”

Gia Áo tò mò không để ý sau đó vào phòng khách, thấy mẹ của cô đang xem ti vi.

“Mẹ à!”

“Đừng giành ti vi với mẹ, đi học bài đi!” Tô Lâm vừa nhìn đã muốn đuổi người.

“Không có, con định nói với mẹ một chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Liếm môi

Gia Áo đem chuyện mình lăn lộn ở Hắc đạo, thành lập bang phái, sở hữu tài sản nói hết cho mẹ nghe. Còn về chuyện tại sao bao năm qua không nói, đó là vì Huyết Mạch là một mối nguy hiểm luôn rình rập, chỉ có thể giấu diếm mới bảo vệ cả nhà khỏi tầm ngắm của họ. Nay Huyết Mạch đã tàn, cô không còn cớ kị gì nữa.

Tô Lâm dù sao cũng là tiểu thư của một trong tứ đại gia tộc, đương nhiên hiểu rõ lợi hại trong này. Bà tỏ ra rất hài lòng với con gái.

“Mẹ ơi, con còn muốn bàn chuyện hôn sự của con với Thuận Khanh, con muốn lễ cưới diễn ra càng nhanh càng tốt. Thuận Khanh là nam tử tốt như vậy, con sợ sẽ bị người khác dòm ngó.”

Tô Lâm phì cười: “Con bé này, rốt cuộc cũng biết Thuận Khanh tốt hả?”

Gia Áo oán ức: “Con luôn biết cậu ấy tốt mà!”

”Nếu biết vậy sao còn trêu chọc nó chứ? Con đó, muốn xứng với Thuận Khanh phải cố gắng hơn nữa, nghe chưa?”

”Dạ.” Xời, bà Quý Vô Song như lang như hổ kìa, mẹ không lo con gái bị uất ức, đúng là có con rể quên luôn con gái mà.

Sau một hồi bàn bạc, Tô Lân và Gia Áo quyết định vẫn ở lại ngôi nhà nhỏ này, dù hiện tại Gia Áo đủ sức cung cấp cho họ một nơi ở xa hoa nhưng nơi đây lại chứa thật nhiều kỉ niệm của hai người. Một căn nhà nhỏ cũng không cần người làm, vì đã có Thuận Khanh và ông Tô, ngược lại có cảm giác gia đình, dễ chịu hơn nhiều.

Còn lễ cưới, đã định ngày lành để Gia Áo và Thuận Khanh nghỉ phép cùng cả nhà về Đông Nữ tộc bàn lại với bên kia.

Chính vì vậy, cuộc sống của mọi người vẫn giữ như cũ, có điều chi tiêu là hào phóng hơn mà thôi.

Sáng hôm sau, thứ hai, Thuận Khanh và Gia Áo sánh vai nhau đến trường.

Trong giờ học, Gia Áo không cách nào tập trung được. Cô nói hôm nay sẽ tặng quà cho anh, nhưng không biết phải tặng gì mới tốt.

Xe hơi? Xin nhò, nhà cô không có chỗ chứa.

Quần áo? Anh hay mặc đồ cổ trang, ở đâu có bán chứ? Mà dù có cũng chẳng thanh nhã như của anh hay mặc, nếu đặt may sẽ phải tốn thời gian. Mà mua quần áo bình thường thì không có tâm ý chút nào.

Trang sức? Ở đây không phải Đông Nữ tộc, nếu anh đeo mấy cái nữ trang ra đường sẽ bị người khác chỉ trích, mà trang sức nam quá thô, không hợp với người mảnh mai tinh tế như anh.

Haizz, rốt cuộc gì mới tốt chứ?

”Cộp” cô giáo gõ mạnh cây thước xuống bàn làm Gia Áo tập trung lên bâng. Khuôn mặt cô giận dữ: “Tô Gia Áo, em nhắc lại những gì tôi vừa giảng lúc nãy!”

Gia Áo đứng dậy, chào thua: “Thưa cô lúc nãy em có hơi lơ đãng ạ!” Trong lòng thì thầm mắng, sao lại mắc phải cái tình huống chết tiệt này chứ? Đủ mất mặt mà!

Cô giáo bốc hỏa: “Ngồi trong lớp không lo nghe giảng, ra cửa lớp đứng cho tôi!”

Lúc cô vừa ra cửa lớp đứng không lâu, Thuận Khanh yêu nghiệt đi tới, ngạc nhiên: “Thê quân?!” Rồi như chợt nghĩ ra cái gì, hai mắt sáng lên, nở nụ cười đáng đồng: “À, bị phạt đứng sao?”

Hừ, cũng tại anh chứ ai, dám chế giễu em hả? Gia Áo quay mặt đi, hậm hực: “Biết rồi còn hỏi!”

Thuận Khanh nắm lấy tay Gia Áo kéo đi: “Đi theo anh!”

Gia Áo nói theo: “Vậy còn cô Vật lí?”

Thuận Khanh: “Anh sẽ giúp em nói với cô, anh mang em đi bỏ tức!”

Hờ? Bỏ tức? Gia Áo trước thì lí do này nghe được, còn cô, một học sinh giỏi nhiều năm liền, lại cần bỏ tức ngoài giờ? Dù cô không tự nhận bản thân là thần đồng, không cần bỏ tức, nhưng lí do này chỉ dùng cho học sinh đặc biệt yếu kém thôi á.

Nhưng Thuận Khanh có Tiêu Yêu Diệp chống lưng, cộng thêm nhan sắc làm người ta ngất là quên hết tức giận, ai sẽ hé răng nửa lời đây?

Nơi Thuận Khanh dẫn cô tới là rừng phong, vào mùa thu này toàn bộ rừng cây lá ngả sang màu đỏ, con gió nhẹ thổi qua là cảnh tượng lá rơi, thơ mộng như tranh vẽ trước mắt, lại thêm bóng dáng mỹ nhân cao gầy, mái tóc dài bay bay, cái ngoảnh đầu hé ra nét cong mê người trên khuôn mặt, nụ cười ấm áp lấy lòng..

Gia Áo muốn đập đầu chết quá, ở cùng người ta bao lâu rồi mà cứ ngây người ra thế này? Mất mặt, quá mất mặt!

Cô ho khan, che giấu rối loạn trong tâm trí: “Không ngờ ở trường cũng có nơi đẹp thế này!”

”Anh tìm ra đó, là một nơi rất tốt để ăn cơm!”

Nói xong, Thuận Khanh không biết lấy từ đâu ra một hộp cơm ngon lành làm cô nhìn đã thấy đói. Cô thắc mắc: “A! Sao anh biến ra hay vậy?”

Thuận Khanh đương nhiên đã giấu sẵn gần đó rồi. Nhưng mà anh không đáp, cũng không nghĩ thê quân không biết, chỉ mở hộp cơm ra: “Anh đút em ăn.”

”Toàn là món em thích ăn thôi!” Hôm trước Thuận Khanh nấu cho cô món cô thích, thì bị mẹ lôi đi tập hồ cái chường, hôm nay không biết có bị sao không nữa.

Sao nhớ thấy tình huống này quen quen ta? Mà thôi, hưởng thụ tình thú ăn trưa với mỹ nhân đã.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Gặp tiêu yêu điệp

“Nào, há miệng ra...a...ngon không?” Thuần Khanh vui vẻ.

“...Ngon” món anh nấu chà ngon? Hồi lạ.

“Ngao lăm! Nào, một muỗng nữa,...a...!” Thuần Khanh cười híp mắt nhìn Gia Áo được anh đút, còn Gia Áo đen mặt, hắc tuyến giãn đầy trên trán.

Chơi vui, Thuần Khanh được nước lán tới: “Nào, liếm môi cho anh xem!”

Hừ, thực sự xem cô như mèo nhỏ hả? Phải cho anh biết tay mới được!

Nghĩ vậy, Gia Áo rướn người lên, kề mặt mình lại sát mặt Thuần Khanh, vuron lưỡi ra liếm lấy đôi môi anh đào ngọt như mật hoa của anh.

Sau đó luyến tiếc rời đi, để Thuần Khanh ngẩn ngơ: “Thê...thê quân, em làm gì vậy?”

Nhìn mặt anh đỏ bừng, cô thoả mãn: “Anh bảo em liếm môi cho anh xem mà!”

“Cái này...không phải ý như vậy...”

“Chính là ý như vậy! Thuần Khanh gốc của em, anh đáng yêu quá đi, làm em hết muốn ăn cơm rồi, mà...muốn ăn anh!” Ba từ cuối Gia Áo lại gần tai Thuần Khanh, nói nhỏ vào tai anh. Thuần Khanh xấu hổ, đẩy cô ra, mở miệng định mắng người.

Nhưng mà nãy giờ, những hành vi thân mật của hai người bị một đôi mắt nhìn thấy hết. Đồng sự trưởng của trường nhòai nửa người ra cửa sổ, dùng ống nhòm theo dõi sát sao đôi tình nhân, tức giận bay khí thế, nhất thời xông luôn lên tới đầu óc mà hành động hồ đồ: “Nữ sinh Tô Gia Áo, phòng hiệu trưởng có lệnh! Tốt nhất em hãy ngay lập tức rời khỏi chỗ ngồi của mình chạy lên văn phòng tôi ngay. Chấm hết!”

Gia Áo bực bội, cái tên Tiêu Yêu Diệp này, phải cho hắn biết tay mới được. Cô quay qua Thuần Khanh: “Không sao đâu, anh ăn tiếp đi.” Sau đó vừa đi vừa lầm bầm: “Thái độ này của hiệu trưởng là sao chứ? Uống nhầm thuốc sao? Tôi đi xem tìm tôi có chuyện gì!”

Trong nguyên tắc thì Gia Áo đụng độ tên hoa hoa công tử họ Lục Lục Chiêm Đình, làm hắn chảy máu mũi rồi còn bị Yêu Cảnh đánh nhập viện, hắn không dám kiện Yêu Cảnh vì sợ gia thế của cậu ta nên liền lấy cô làm thế mạng. Nhưng cô bây giờ thậm chí còn chưa gặp hắn ta nha, để xem Yêu Diệp xử cô tội gì.

Mà Thuần Khanh ở lại ăn nào có vô. Anh lạnh lùng nhìn cái loa, phóng muỗng vào một phát, hai bên va chạm cái pằng, loa trường vỡ làm đôi.

Bên kia, Yêu Diệp đang đọc hồ sơ của Tô Gia Áo. Đáng lẽ ban đầu khi Thuần Khanh nhờ anh chăm sóc cô ta, anh phải để ý mà diệt cô tận gốc chứ. Đùng là lưu lại hậu hoạ mà!

Thành tích cao, là một trong những gương mặt sáng giá của trường.

Nhan sắc tạm ổn, quả đầu rực rỡ như dân chơi.

Hừ, nhìn về mặt nào mặt nấy cũng thấy kém xa anh, thế nào mà Thuần Khanh lại thích một người như thế này chứ?

Cửa phòng hiệu trưởng mở ra, cô gái có mái tóc tím cắt kiểu tomboy bước vào, đôi mắt lạnh nhạt ả ả tia trào phúng.

“Hiệu trưởng, thấy tìm em?”

“Dùng kính ngữ, chẳng lịch sự gì cả!”

Gia Áo cười lạnh: “Giọng thầy ở trong loa cũng đâu có lịch sự gì.”

Hai người chính là vừa nhìn đã ngứa mắt đối phương, nhanh chóng tiến vào trạng thái mất to trừng mắt nhỏ.

Tiêu Yêu Diệp thầm nghĩ: ngu ngốc, đáng ghét, vô lễ, cũng chẳng xinh đẹp ra dáng thực nữ gì cả. Nó có tư cách gì mà ở bên cạnh Thuần Khanh chứ? Anh gần giọng: “Kể từ hôm nay, em không được đến gần...giảng viên Quý trong vòng nửa mét.”

Gia Áo thăm mắng hiệu trưởng trường mình thật ấu trĩ, chậm rãi phun ra từng từ: “Thầy muốn em tránh xa thầy ấy sao? Vì thầy không thích vậy đúng không? Nói cho thầy biết, em không kì thị đồng tính, nhưng em kì thị những kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác!”

Tiêu Yêu Diệp trán nổi gân xanh: “Hừ, nếu em không hợp tác, người bất lợi sẽ là em thôi!”

Gia Áo vân đạm phong khinh cười: “Bao nhiêu năm rồi thầy ấy mới đến gặp thầy nhỉ? Nên thầy ấy hiện giờ mới dạy lớp em chứ gì? Những yêu cầu của Thuần Khanh sao thầy chối từ được, thầy thấy em nói có đúng không?”

Hai mắt Yêu Diệp hiện lên thần sắc mê mẩn khi nghĩ tới Thuần Khanh: “Đúng vậy, làm sao chối từ được chứ! Thật là tội nghiệp cậu ấy, vì quy định của tộc mà hy sinh thanh bạch, không thể làm theo ý mình. Phải vì quy định biến thái của Đồng Nữ tộc, tôi không tin Thuần Khanh mà thêm đề mắt đến cô!”

Gia Áo từng bước từng bước tới gần bàn hiệu trưởng, nhưng Tiêu Yêu Diệp lại không động đậy, nếu tình tế có thể phát hiện cơ mặt anh đang căng cứng lại. Ánh mắt này...không có cảm xúc, nhìn vào khiến cho người khác như đang ở giữa Nam Cực lạnh băng, mất hết hy vọng.

Cô đập tay lên bàn, “rầm” một phát, Yêu Diệp hoàn hồn, ngơ ngác nhìn cô bé học sinh tưởng chừng như đơn giản lại có ánh mắt thâm sâu này, máy móc nói những câu đã định trước trong đầu: “Nếu...nếu em không nghe lời, tôi sẽ đuổi học em.”

Gia Áo cười lạnh: “Em biết, thầy là hiệu trưởng, muốn đuổi học một học sinh là vô cùng đơn giản. Nhưng mà, không biết thầy Tiêu có nghe danh thủ lĩnh hắc đạo Huyết Hàn?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Coco maidemoiselle

Huyết Hàn? Tiêu Yêu Diệp nhú mày, đây là cái tên hot nhất mấy ngày nay, phàm là người có chút tiếng tăm trong thành phố này đều phải biết.

Huyết Hàn vừa mới công khai thân phận, chỉ mới là một học sinh cấp ba, nhan sắc tuyệt mỹ, tài năng xuất chúng.

Huyết Hàn cũng đồng thời công khai vị hôn phu, xinh đẹp tựa thiên tiên, khí chất thoát tục, một nam nhân mà đến cả con gái cũng phải ghen tị về tứ đức. (Tứ đức: công – công việc, dung – dung mạo, ngôn – lời nói, hạnh – đức hạnh, ý là người vừa xinh đẹp, chăm chỉ làm việc, biết ăn nói, đức hạnh tốt. Đây là khuôn mẫu đặt ra cho phụ nữ thời phong kiến).

Tuy nhiên, ai lại có lá gan chụp ảnh thủ lĩnh hắc đạo và vị hôn phu đây? Nên vẫn chưa có nhiều người nhìn thấy Huyết Hàn.

Giờ nghĩ lại, Gia Áo nhắc tới Huyết Hàn, miêu tả cũng có vài điểm tương tự, không lẽ...?

Gia Áo nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Tiêu Yêu Diệp, cũng không giải đáp, mà chỉ lạnh giọng: “Thầy Tiêu, muốn em rời xa Thuần Khanh ư? Năm.mơ.đi!” Nói xong thông thả rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Tiêu Yêu Diệp chưa bao giờ cảm nhận được bí bách như vậy, cơ hồ là người cha luôn trọng công việc, nghiêm khắc, gia trưởng của anh cũng không làm anh khó thở đến thế. Nụ cười nhạt mơ hồ ấy gọi cho anh một nỗi sợ hãi khó tả, như nụ cười thần bí của một u hồn lạnh lẽo vậy.

Vừa bình ổn hô hấp thì cửa phòng lại mở ra, Thuần Khanh bước vào. Tiêu Yêu Diệp hai mắt sáng rực lên: “Thuần Khanh.”

Thuần Khanh khó chịu: “Lần sau đừng có nhầm ngay lúc chúng tôi ăn cơm mà tìm cô ấy!”

”Vậy xin hỏi tớ nên tìm cô ấy vào thời điểm nào, cậu sẽ vui hơn?” Lúc nào cũng Gia Áo Gia Áo, hừ!

Thuần Khanh trừng: “Về sau đừng có đơn phương tìm cô ấy!”

Tiêu Yêu Diệp bật chế độ tự luyện: “Câu này nghe giống như cậu đang ghen? Ghen với tớ...hay là với cô ấy, hừm?” (Hai anh em nhà này giống nhau mỗi chỗ này!)

Thuần Khanh đen mặt, quát ngã Yêu Diệp nằm sòng xoài dưới đất. Nhưng Tiêu Yêu Diệp còn không thức thời: “Tớ đề nghị cô ấy cách xa cậu một chút, nếu không sẽ đuổi học!”

Thuần Khanh giờ chân lên định đạp cho cái tên đáng ghét này thêm một phát, lập tức Tiêu Yêu Diệp hét lên: “Đừng...đừng mà. Cậu không hiểu kì xem cô ấy trả lời tớ thế nào sao?”

Thuần Khanh mở to mắt, hiển nhiên rất muốn biết: “Thề quân cô ấy...nói gì?”

Yêu Diệp cười gian manh: “Thuần Khanh, cậu thật là đơn thuần. Muốn biết đến vậy sao? Tớ nay đi ăn với tớ, tớ sẽ kể chi tiết cho cậu nghe!”

Thuần Khanh hí hóp, nện một phát vào bụng Yêu Diệp. Hừ, cùng một nụ cười đó, thế quân cười làm anh thấy thẹn thùng, cũng ngọt ngào, còn tên này lại làm anh nổi da gà!

Yêu Diệp thống khổ rên la: “Được được, tớ nói. Cô ấy nói với tớ, muốn cô ấy rời xa cậu, thì mơ đi!”

Thuần Khanh vui vẻ, thầm nghĩ: cô ấy không muốn rời xa mình dù có bị đuổi học sao? Thật dễ thương!

Tiểu Yêu Diệp chiu chiu khọ: “Này, cậu không cần vui đến nổi mặt đỏ như say rượu vậy chứ? Cười ngọt ngào như thế là ý gì chứ?” Vừa nói vừa lợi dụng cơ hội mỹ nhân đang lơ là, đặt tay lên vai Thuần Khanh.

Thuần Khanh thu lại vẻ mặt ấy, lên gối húc cho Tiểu Yêu Diệp bay xa 3 mét: “Lấy tay cậu ra khỏi vai tớ ngay!”

Tiểu Yêu Diệp: “...” cậu có thể nói trước khi làm không? Đau muốn chết luôn! Gia Áo cô ta không đơn giản chút nào, cậu đơn thuần như vậy, tôi sợ cậu sẽ bị cuốn vào những chuyện nguy hiểm thôi mà.

Về phần Gia Áo, sau khi ra khỏi phòng Hiệu trưởng thì cô cũng rời khỏi trường. Học hành gì tiếp được. Khó chịu gì đâu! Đi dạo phố tìm quà cho Thuần Khanh đã!

“Alo, Vũ Thần, tìm cho em một cửa hàng nước hoa có chất lượng đi!”

Giọng Vũ Thần qua điện thoại có chút giễu cợt: “Sao hả? Cúp học mua quà cho tiểu nương tử?”

Gia Áo trầm nghĩ, tên này đang thù dai đây mà, không cần chấp vật!

“Khu thương mại cao cấp Quý Cô bên cổng thành Đông, các tiểu thư mệnh phụ nhà giàu hay vào đó, khá uy tín, muốn mua trang sức, quần áo, nước hoa, mỹ phẩm...đều có!” Vũ Thần sau một lát bấm bàn phím lạch cạch, liền thông báo cho Gia Áo.

“Cảm ơn!” Không đợi Vũ Thần cần nhắc, Gia Áo cúp máy.

Cô tìm tới, là một khu thương mại năm tầng khá hoành tráng.

Thuần Khanh rất thích nước hoa. Ngày nào anh ấy cũng dùng, hương thơm thoang thoảng làm người thấy dễ chịu rất hợp với anh.

Không biết cô mua về anh có thích không nữa?

Tầng bốn, là nơi bán mỹ phẩm cao cấp và nước hoa các loại.

“Tôi có một người bạn rất xinh đẹp, thanh lịch, thuần khiết lại quý phái, không biết ở đây có loại nào hợp với người đó không?”

Cô nhân viên niềm nở đưa cho Gia Áo thử qua vài loại, nhưng không loại nào cô thấy được.

“Ở đây có nước hoa cao cấp hơn không? Nhập từ Pháp chẳng hạn?”

“Có, thưa quý khách, đó là những loại nước hoa số lượng có hạn ở tiệm chúng tôi, nên nếu không có yêu cầu đặc biệt thì thường sẽ không lấy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hoa hoa công tử

Cô nhân viên lấy ra ba chai nước hoa: “Cacharel Anais Anais là dòng nước hoa thuần khiết và nữ tính nhất, thích hợp cho các quý cô thơ ngây và dịu êm, loli cuốn. Chanel No.5 là biểu tượng cho sự quyến rũ, lãng mạn, tinh tế, dịu êm. Còn loại này có vẻ khá thích hợp, Coco Mademoiselle, đậm nét truyền thống phương đông hoà với sự trừu tượng và gợi cảm của phương Tây, thích hợp cho các quý cô thanh lịch, chuẩn mực, quý phái và sang trọng.”

Gia Áo ngửi mỗi loại nước hoa một chút, tinh tế cảm nhận...

“Chính là nó! Cô gói lại giúp tôi, tôi mua loại Mademoiselle này!”

Không hiểu sao thấy loại nước hoa này, với chiếc lọ vuông mà không quá góc cạnh, Gia Áo lại nghĩ tới Thuần Khanh. Thanh lịch, chuẩn mực, sang trọng, thật quá hợp!

“Thưa quý khách, của quý khách đây ạ!”

Nhìn hộp giấy vuông vức màu phấn hồng trang trí những đoá hoa lys nhỏ xinh xắn trên tay, Gia Áo cảm thấy rất háo hức, muốn nhìn thấy biểu tình trên mặt Thuần Khanh khi được tặng quà, muốn biết cảm nghĩ của anh, muốn...gặp Thuần Khanh ngay lúc này.

Thuần Khanh ơi là Thuần Khanh, anh như một đoá thuốc phiện, làm em ngày càng không dứt ra được!

Mua được món quà, nhìn đồng hồ của khu thương mại, vẫn còn lâu mới tới giờ tan trường, Gia Áo không về nhà cũng không lại tới trường mà đi thẳng đến Mode, Vũ Thần lộ mặt sau cái màn hình máy tính, ánh sáng xanh xanh phủ lên khuôn mặt một vẻ kì dị, hắc hắc cười: “Hừ nha~”

Gia Áo sa sầm nét mặt, gặp tên này thấy ón không à, liền xoay người đi tới bar Gin - quán bar lớn sôi động nhất của khu đồng, đồng thời là tư sản của cô.

Nhưng mà xui xẻo thay, tên hoa hoa công tử Lục Chiêm Đình đang tán gái ở đây. Thấy Gia Áo xuất hiện, hắn nói với đám đàn em: “Aizo, đây không phải người mà Tiêu Yêu Cảnh để mắt tới sao?”

”Đúng vậy đại ca, là con bé này!”

”Hình như tên Gia Áo gì đó, nghe nói còn có một vị hôn phu rất xinh gái!”

”Oh, vậy sao? Để tôi xem thử cô ta có sức quyến rũ bao nhiêu...” Lục Chiêm Đình cười nửa miệng, bước tới chỗ Gia Áo đang ngồi.

”Người đẹp, sao lại ngồi một mình? Có cần anh giúp em bớt cô đơn không?”

Nhìn tên họ Lục đang ngả ngón quàng tay qua sau lưng ghế mình, Gia Áo cảm thấy rất không kiên nhẫn. Hừ, ngày quái quỷ gì thế? Chỉ mong sao cho nhanh hết giờ để đi đón Thuần Khanh thôi!

”Lục thiếu, là cậu? Thật trùng hợp nhỉ?”

”Ồ, được người đẹp biết đến, hân hạnh hân hạnh!”

Gia Áo khinh miệt kín đáo tên họ Lục này một phen, âm thầm đánh giá: quà không hổ là hoa hoa công tử, tán gái rất chuyên nghiệp, không như Tiêu Yêu Cảnh ba lần bảy lượt làm cô thấy buồn cười!

Nhưng mà, cũng dám đánh chủ ý lên người Gia Áo cô? Để xem ai thiệt hại!

”Lục thiếu, không biết Dương Thơ Lão (Dương Thơ Lão, có bạn dịch thành Thư Tiệp nên sau này mình để là Thư Tiệp nha) có đi cùng anh không?”

Lục Chiêm Đình không những không tự giác mà còn làm ra vẻ như đương nhiên phải vậy: “May mà cô ấy không tới, nếu không thì đã làm cho cô ấy đau lòng rồi! Nào baby, hôm nay với anh, quên hết mọi ưu phiền, thế nào?”

Dù Gia Áo có muốn cũng không được, nhưng mà Gia Áo vốn không muốn!

Biết nói tiếp với thể loại mặt dày này sẽ không có lợi, Gia Áo phũ: “Biển càng xa càng tốt đi, tôi đang mất hứng!”

Đương nhiên Gia Áo biết hắn ta không lý gì lại chịu nghe lời cô cả, cứ ngả ngón ở lại, như vậy cô sẽ có lí do đánh hắn một trận. Đang chán chết đây!

”Sao lại vậy? Có cá tính, anh càng thích!”

Cá cần câu!

Mãi thích này! Gia Áo thẳng tay đập một phát vào mũi hắn, như vậy thì có chảy máu mũi cũng không bị nghi ngờ á!

Lục Chiêm Đình ôm mũi, la lên: “Cái con khốn này, mày là cọp cái à? Hung dữ như vậy!”

Đám đồng đảng sôi trào thấy bên này xảy ra tranh chấp, cũng vây lại.

Lục Chiêm Đình định đánh trả, Gia Áo đứng yên khoanh tay nhìn, tốc độ này, đúng là không khen thưởng cho được, cứ như slowmotion trước mắt cô vậy!

Nhưng Tiêu thiếu gia uống rượu gần đó lại không cho là vậy.

Hôm nay hắn cùng bạn bè tới đây đổi gió, không ngờ lại thấy tên tác kè hoa họ Lục, buồn chán muốn chết thì Gia Áo tới. Tiêu Yêu Cảnh cười mĩa: nói không thích hắn cơ, thế mà cứ theo sau đuôi hắn làm gì không biết? Vụ cá cược với Kiều Khâm chắc chắn hắn sẽ thắng!

Nhưng khi nhìn tên Lục Chiêm Đình tiếp cận cô, hắn lại có xúc động muốn giết người cướp sắc. Thật lạ, chẳng lẽ hắn lại đi thích con nhỏ khó ưa ấy sao?

Nhìn thấy Gia Áo đâm vào mũi Lục Chiêm Đình, Tiêu Yêu Cảnh thấy sáng khoái lạ thường, đến khi Lục Chiêm Đình giơ tay định tát cô, Tiêu Yêu Cảnh không biết từ khi nào đã rời khỏi ghế, chặn tay họ Lục lại.

”Hừ, ngu ngốc, cũng không biết tránh ra hả? Đứng ngốc ở đó làm gì?”

Gia Áo: “...” Cô có thể khóc một dòng sông không? Sao mỗi lần gặp nhau là lại đúng lúc hấn bật chế độ tự luyện vai?

Lục Chiêm Đình vùng ra khỏi tay Tiêu Yêu Cảnh, cười khẩy: “A, đang thắc mắc tại sao lại lạnh lùng với anh như vậy, thì ra là câu được con cá mới rồi!”

Gia Áo: “...” Tên này cũng làm người ta hết nói nổi. Cứ như chúng ta có gì với nhau ý nhỉ? Có muốn khiêu khích Tiêu Yêu Cảnh cũng không cần lôi cô vào chứ?

Gia Áo lười nói, đâm thêm một phát chuẩn vào khuôn mặt khó ưa kia, cho tên con trai cao mét tám ngã kênh ra đất.

Kiều Khâm nói nhỏ: “Tớ nói này Tiêu Yêu Cảnh, tiểu nha đầu của cậu thật là mạnh mẽ! Mà...nói là tiểu nha đầu của cậu thì có đúng không ta?”

Tiêu Yêu Cảnh chưa kịp trả lời thì Lục Chiêm Đình sau khi bị đánh liên tiếp hai cái đầu thấy tổ tông, sờ lên mũi lại thấy máu ròng ròng liền rất tức giận, hấn đứng phắt dậy giật cái khăn từ cô phục vụ, vừa lau vừa rú lên với đám bạn: “Đứng đó làm gì? Đánh con khốn ấy cho tớ!”

Hừ, dám nói Gia Áo cô là tên khốn! Phải cho cậu biết lễ độ mới được.

Bọn chúng định tới gần Gia Áo thì một cánh tay vươn ra, bảo vệ Gia Áo ra sau lưng, Tiêu Yêu Cảnh lạnh lùng: “Muốn chạm đến cô ấy, trước hết bước qua tao đã! Nếu được, tao muốn xem xem ai dám qua đây một bước!”

Lục Chiêm Đình vừa lau xong, nhưng máu vẫn không ngừng chảy. Hấn bực bội nhét luôn khăn giấy vào mũi, gằn lên: “Tiêu thiếu gia, ý mày là gì? Chuyện này không cần mày quản!” Nếu Tiêu Yêu Cảnh nhập cuộc thì chuyện này khó xử lý rồi!

”Có lẽ vậy, nhưng hôm nay bọn thiếu gia cứ muốn quản.” Tiêu Yêu Cảnh ôm tay thân nhiên.

Lục Chiêm Đình điên tiết: “Tiêu Yêu Cảnh, đây là chuyện của tao với con nhỏ đó, không cần mày quản!”

”Có lý lắm, chuyện của bạn gái tao, mày nói tao không thể nhúng tay?” Tiêu Yêu Cảnh nhún vai, nói như đúng rồi.

Gia Áo: “...” Cô không phải không muốn phản bác, nhưng mà tên này tự luyện tới trình thánh luôn rồi, công kích vô tác dụng á! Cô bác bỏ không chừng lại bị hấn xem là đang thẹn thùng nữa cơ.

”Họ Tiêu kia, mày nghĩ là tao sợ mày? Anh em của tao không ít đâu!” Với lại đây đâu phải địa bàn tụi bay đây mà hồ báo với ông hả?

Tiêu Yêu Cảnh vận cổ, bẻ khớp tay: “Lên thôi, vận động xương cốt.”

Kiều Khâm là còn chút lý trí, lên tiếng khuyên bảo: “Đổi chỗ khác được không Tiêu thiếu? Đây là địa bàn của Hắc Long...” Lần trước tuy hai bên đánh bất phân thắng bại, nhưng Kiều Khâm không phải cậu ả ngu ngốc, hấn biết Hắc Long chẳng qua chỉ là chơi đùa với tiểu công tử bột các cậu một chút mà thôi. Nhưng nếu hôm nay dám ở đây gây sự mà không có người đứng ra bảo lãnh thì...

Chưa nói hết câu, hai phe đã lao về phía nhau.

”Đừng phí lời, đóng cửa thả chó!” Tiêu Yêu Cảnh một tay đâm một chân đá, ngoi đầu ra khỏi đám lộn xộn hét lên với Kiều Khâm.

Tội nghiệp Kiều thiếu gia, hai mắt nước chảy ròng ròng, nhả nhận chụp lấy chai rượu đập lên đầu tên định tấn công mình, vừa đánh vừa lẩm bầm: “Tiêu Yêu Cảnh, chắc kiếp trước tôi mắc nợ cậu!”

Gia Áo vui vẻ nâng ly cocktail không còn xem hai phe du côn đánh nhau, hoàn toàn không ý thức vì ai mà bọn họ lại động thủ!

Bảo an của bar chạy vào, người đi đầu nhận ra cô, cô liền ra hiệu cho tên đó im lặng, hấn liền lặng lẽ điều người bảo vệ đám đông tản ra khỏi chỗ đánh nhau.

Một lát sau đã có kết quả. Tiêu Yêu Cảnh thắng, Lục Chiêm Đình được bảo an của bar thể hiện tinh thần tương thân tương ái mà gọi giúp cho xe cứu thương.

Bất quá, trước khi lên xe...

”Các cậu đập phá bar của tôi, chúng tôi không lý nào lại để các cậu đi dễ dàng vậy được!” Ken – quản lý của bar Gin xuất hiện, các anh em gật đầu chào anh, anh cũng gật lại, rồi lạnh giọng nói với đám kia.

”Là bọn chúng ra tay trước! Không liên quan tới tôi.” Lục Chiêm Đình la lối, hấn nghĩ thấy thật oan ức, người bị hại là hấn cơ mà!

”Hừ, nếu không có tụi bay những thứ này cũng không hư hại.” Kiều Khâm cầm cái chai vỡ đưa lên, lắc lắc trước mặt cái đám thê thảm đang nằm chồng lên nhau dưới đất kia, ý bảo không có tụi bay chịu đòn tao cũng không làm vỡ chúng.

Ken liếc qua Gia Áo, thấy cô đang nhàn nhã uống cocktail thì hiểu ý, muốn anh xử theo quy tắc đây mà.

”Hai bên cùng gây ra xung đột, bằng chứng được camera thu lại, mỗi bên sẽ bồi thường một nửa số tiền, đại diện mỗi bên là Tiêu thiếu gia và Lục thiếu gia. Ngày mai chúng tôi sẽ kết toán tổng thiệt hại gửi tới hai người, nếu quá ba ngày không hồi âm thì hẹn gặp nhau ở đồn cảnh sát.”

Hai bên từ bỏ chuyện mất to trừng mắt nhỏ, đồng loạt quay sang trừng mắt Ken. Cái gì cơ? Cảnh sát á? Anh nói như anh làm ăn lương thiện lại hiền lành lắm vậy!

Cuối cùng Lục Chiêm Đình và đàn em được xe cấp cứu rước đi, bảo vệ và nhân viên bar thu thập mọi chuyện rồi cả quán tiếp tục hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làn Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ấu đả

Lục Chiêm Đình vùng ra khỏi tay Tiêu Yêu Cảnh, cười khẩy: “A, đang thắc mắc tại sao lại lạnh lùng với anh như vậy, thì ra là cậu được con cá mới rồi!”

Gia Áo: “...” Tên này cũng làm người ta hết nói nổi. Cứ như chúng ta có gì với nhau ý nhỉ? Có muốn khiêu khích Tiêu Yêu Cảnh cũng không cần lôi cô vào chứ?

Gia Áo lười nói, thêm một phát chuẩn vào khuôn mặt khó ưa kia, cho tên con trai cao mét tám ngã kênh ra đất.

Kiều Khâm nói nhỏ: “Tớ nói này Tiêu Yêu Cảnh, tiểu nha đầu của cậu thật là mạnh mẽ! Mà...nói là tiểu nha đầu của cậu thì có đúng không ta?”

Tiêu Yêu Cảnh chưa kịp trả lời thì Lục Chiêm Đình sau khi bị đánh liên tiếp hai cái đầu thấy tổ tông, sò lên mũi lại thấy máu rùng rùng liền rất tức giận, hần đứng phắt dậy giật cái khăn từ cô phục vụ, vừa lau vừa rú lên với đám bạn: “Đứng đó làm gì? Đánh con khốn ấy cho tót!”

Hừ, dám nói Gia Áo cô là tên khốn! Phải cho cậu biết lễ độ mới được.

Bọn chúng định tới gần Gia Áo thì một cánh tay vươn ra, bảo vệ Gia Áo ra sau lưng, Tiêu Yêu Cảnh lạnh lùng: “Muốn chạm đến cô ấy, trước hết bước qua tao đã! Nếu được, tao muốn xem xem ai dám qua đây một bước!”

Lục Chiêm Đình vừa lau xong, nhưng máu vẫn không ngừng chảy. Hần bực bội nhét luôn khăn giấy vào mũi, gằn lên: “Tiêu thiếu gia, ý mày là gì? Chuyện này không cần mày quản!” Nếu Tiêu Yêu Cảnh nhập cuộc thì chuyện này khó xử lý rồi!

”Có lẽ vậy, nhưng hôm nay bốn thiếu gia cứ muốn quản.” Tiêu Yêu Cảnh ôm tay thản nhiên.

Lục Chiêm Đình điên tiết: “Tiêu Yêu Cảnh, đây là chuyện của tao với con nhỏ đó, không cần mày quản!”

”Có lý lắm, chuyện của bạn gái tao, mày nói tao không thể nhúng tay?” Tiêu Yêu Cảnh nhún vai, nói như đúng rồi.

Gia Áo: “...” Cô không phải không muốn phản bác, nhưng mà tên này tự luyện tới trình thánh luôn rồi, công kích vô tác dụng á! Cô bác bỏ không chừng lại bị hần xem là đang thẹn thùng nữa cơ.

”Họ Tiêu kia, mày nghĩ là tao sợ mày? Anh em của tao không ít đâu!” Vội lại đây đâu phải địa bàn tụi bay đây mà hỏ báo với ông hả?

Tiêu Yêu Cảnh vận cổ, bẻ khớp tay: “Lên thôi, vận động xương cốt.”

Kiều Khâm là còn chút lý trí, lên tiếng khuyên bảo: “Đổi chỗ khác được không Tiêu thiếu? Đây là địa bàn của Hắc Long...” Lần trước tuy hai bên đánh bất phân thắng bại, nhưng Kiêu Khâm không phải cậu ầm ngu ngốc, hần biết Hắc Long chẳng qua chỉ là chơi đùa với tiêu công tử bột các cậu một chút mà thôi. Nhưng nếu hôm nay dám ở đây gây sự mà không có người đứng ra bảo lãnh thì...

Chưa nói hết câu, hai phe đã lao về phía nhau.

”Đừng phí lời, đóng cửa thả chó!” Tiêu Yêu Cảnh một tay nắm một chân đá, ngoi đầu ra khỏi đám lộn xộn hét lên với Kiêu Khâm.

Tội nghiệp Kiêu thiếu gia, hai mắt nước chảy ròng ròng, nhả nhận chụp lấy chai rượu đập lên đầu tên định tấn công mình, vừa đánh vừa lảm bảm: “Tiêu Yêu Cảnh, chắc kiếp trước tôi mắc nợ cậu!”

Gia Áo vui vẻ nâng ly cocktail không còn xem hai phe du côn đánh nhau, hoàn toàn không ý thức vì ai mà bọn họ lại động thủ!

Bảo an của bar chạy vào, người đi đầu nhận ra cô, cô liền ra hiệu cho tên đó im lặng, hần liền lặng lẽ điều người bảo vệ đám đông tản ra khỏi chỗ đánh nhau.

Một lát sau đã có kết quả. Tiêu Yêu Cảnh thắng, Lục Chiêm Đình được bảo an của bar thể hiện tinh thần tương thân tương ái mà gọi giúp cho xe cứu thương.

Bắt quá, trước khi lên xe...

“Các cậu đập phá bar của tôi, chúng tôi không lý nào lại để các cậu đi dễ dàng vậy được!” Ken – quản lý của bar Gin xuất hiện, các anh em gật đầu chào anh, anh cũng gật lại, rồi lạnh giọng nói với đám kia.

“Là bọn chúng ra tay trước! Không liên quan tới tôi.” Lục Chiêm Đình la lối, hần nghĩ thấy thật oan ức, người bị hại là hần cơ mà!

“Hừ, nếu không có tội bay những thứ này cũng không hư hại.” Kiều Khâm cầm cái chai vỡ đưa lên, lắc lắc trước mặt cái đám thê thảm đang nằm chồng lên nhau dưới đất kia, ý bảo không có tội bay chịu đòn tao cũng không làm vỡ chúng.

Ken liếc qua Gia Áo, thấy cô đang nhàn nhã uống cocktail thì hiểu ý, muốn anh xử theo quy tắc đây mà.

“Hai bên cùng gây ra xung đột, bằng chứng được camera thu lại, mỗi bên sẽ bồi thường một nửa số tiền, đại diện mỗi bên là Tiêu thiếu gia và Lục thiếu gia. Ngày mai chúng tôi sẽ kết toán tổng thiệt hại gửi tới hai người, nếu quá ba ngày không hồi âm thì hẹn gặp nhau ở đồn cảnh sát.”

Hai bên từ bỏ chuyện mất to trừng mắt nhỏ, đồng loạt quay sang trừng Ken. Cái gì cơ? Cảnh sát á? Anh nói như anh làm ăn lương thiện lại hiền lành lắm vậy!

Cuối cùng Lục Chiêm Đình và đàn em được xe cấp cứu rước đi, bảo vệ và nhân viên bar thu thập mọi chuyện rồi cả quán tiếp tục hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đại ca yêu cảnh bị mất sức quyền rũ

Kiều Khâm tán thưởng: “Thật khâm phục cách giải quyết vấn đề của Gin, mọi thứ đầu ra đầy như chưa hề xảy ra cuộc ẩu đả nào vậy. Nếu mà ở quán bar nhà tôi thì có lẽ hôm nay đóng cửa là cái chắc!”

Bọn kia thì ngơ ngác như con nai vàng đập trên xác con nai khác mà đi:

“Nói mới nhớ, chúng ta đánh nhau vì chuyện gì nhỉ?”

“Tao cũng không biết, thấy Tiêu Yêu Cảnh đánh nên xông lên giúp thôi.”

“Tao đang tán gái, thấy tội bay xông vào đánh đám túi bụi thì bỏ gái qua một bên mà nhập cuộc. Thế đánh nhau vì cái gì hả?” Trương nghĩa, quá trượng nghĩa, tới mức vì bạn bỏ gái luôn.

Kiều Khâm cười cười: “Tiêu thiếu gia lên máu anh hùng cứu mỹ nhân đấy mà!”

Đám đàn em càng nhao nhao hơn:

“Hả? Yêu Cảnh cũng có ngày chủ động đánh nhau á? Bình thường cậu ta chỉ ở ngoài xem náo nhiệt thôi mà?”

“Còn có giúp tội này giải quyết rắc rối nữa, có bao giờ cậu ấy chủ động tìm đến rắc rối đâu?”

Cả bọn đồng loạt nhìn về phía Tiêu Yêu Cảnh đang ngồi trên quầy bar, cạnh cô nữ sinh khá xinh mặc đồng phục dễ thương nhưng từ nét lạnh lùng trên khuôn mặt cho đến kiểu tóc đều tỏ rõ khí thế mạnh mẽ. Không biết hai người ở chung ai là bạn trai ai mới là bạn gái đây?

Tiêu thiếu gia hiện tại đang rất buồn bực. Vì cái gì anh lại gây sự chứ, nhưng mà anh lại không nhận được khi thấy tên Lục Chiêm Đình có bất kì hành động khiếm nhã nào với Gia Áo.

Vì sao đánh nhau á? Đương nhiên là vì bảo vệ bạn gái rồi! Mặc dù cô không thừa nhận, đến đi chơi với anh cũng không chịu, nhưng cô trăm phương nghìn kế để lọt vào mắt xanh của anh, đến việc dùng người khác để khơi dậy lòng hiếu thắng của anh cũng làm cơ mà.

Hôn phu á? Hừ, hai người họ đến nắm tay còn hạn chế, ai mà tin cho nổi. Cô chỉ đang làm giá vậy thôi.

Nhưng mà...thú vị phết!

Anh không tin một cô gái luôn gây sự chú ý của anh vì thích anh như Gia Áo lại có thể làm giá lâu hơn được, chắc chắn sắp rơi vào vòng tay anh thôi.

Đến lúc đó anh sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ!

Tiêu Yêu Diệp giờ khuỷ tay đang chảy máu ra:

”Này, tôi vì cậu mà đánh nhau đấy, bị thương rồi!” Mau giúp tôi dán băng cá nhân đi!

Gia Áo liếc mắt: “Tôi nhờ cậu à? Cậu tự diên nhảy vào đánh tên đấy ấy chứ.”

”Ý cậu là tôi nhiều chuyện?” Đồ không biết điều, Tiêu thiếu đây giúp cậu còn bị mắng? Làm ơn mắc oán mà! Muốn tôi trở mặt không?

”Không có, đó là cậu tự nghĩ vậy.” Gia Áo nhìn đồng hồ đèn led treo trên tường, đã đến giờ tan học. “Tôi phải đi đón hôn phu của mình tan ca đây, cậu cứ ở đó nhìn máu chảy đi, không chết được đâu, nếu cậu không bị bệnh máu khó đông thì một lát máu đông lại thôi.”

Nói rồi, Gia Áo thân nhiên bước ra khỏi bar Gin trước con mắt trừng trừng với vẻ không thể tin nổi và đầy khó chịu của Tiêu Yêu Cảnh cùng sự ngỡ ngàng của đám Kiều Khâm.

”Này, đại ca bị bỏ rơi sao?”

”Lần đầu vì một người con gái đánh nhau lại bị người ta ghét bỏ?”

”Thôi chết, đại ca mà mất sức quyến rũ đến vậy, chúng ta sau này có phải sẽ không tán gái được nữa không?”

”Hay là đại ca hết còn là mẫu hình lý tưởng nữa?”

”Tụi.Bay.Im.Không.Thì.Bảo?” Tiêu Yêu Cảnh gần giọng, đám đàn em biết điều ngậm miệng lại. Anh hần học nghĩ, hừ, Tô Gia Áo phải không? Muốn chơi, Tiêu thiếu gia đây theo cô đến cùng, xem ai mới là kẻ khóc lóc xin tha!

Quý Thuần Khanh đang rất lo lắng.

Anh là giảng viên, không thể tự động bỏ dở tiết giữa chừng được. Nhưng mà Gia Áo thì lại không thấy đâu.

Dạy học trong tâm trạng bồn chồn lúc nào cũng nghĩ tới thê quân như vậy thật khó khăn mà.

Tan học, anh lao ngay ra cổng, không biết thê quân đã về nhà chưa, anh muốn về nhanh một chút để xem em ấy có sao không, muốn hỏi em ấy sao lại cúp tiết giữa chừng.

Nhưng mà, một bóng dáng quen đứng tựa lưng vào cổng trường, hai mắt hơi nheo lại vì hứng trọn nắng chiều vàng vọt, nhưng mà làm cho cả người toả sáng. Đó không phải thê quân của anh thì là ai!

”Thê quân!”

Gia Áo quay đầu lại, thấy anh thì mỉm cười dịu dàng: “Ừm, cảm giác được đón thế nào? Chúng ta về thôi.”

Cảm giác được đón...anh muốn nói nó rất ấm áp, như có dòng nước ấm chảy qua tâm can, để trái tim anh đắm mình trong đó vậy.

Nhưng mà không được. Thê quân hừ, nghĩ học không nói anh một tiếng, phải phạt mới được. Nếu không sau này em ấy lại bỏ mặc anh lo lắng nữa thì sao!

Thấy sắc mặt của Thuần Khanh trong phút chốc trầm xuống, Gia Áo hiểu kì: “Làm sao vậy?”

Không nói đâu, đang giận em á thê quân, mà giận thì sao có thể nói chuyện được!

Gia Áo cũng không rảnh quan tâm tới cái kẻ đang giận dỗi vu vơ kia, cô đang suy nghĩ về chuyện tặng quà. Cô kéo tay anh, cười vui vẻ: “Đi nào, chúng ta tới một nơi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hôn sâu

Gia Áo kéo Thuần Khanh đến bãi đỗ xe của khách sạn gần đó, tới trước một chiếc siêu xe bốn bánh, mở cửa ghế phụ cho anh.

”Ngồi vào!”

Ngồi thì ngồi, Thuận Khanh anh mới không sợ. Thần bí cái gì chứ.

Gia Áo vẫn không hiểu lắm nam thần của cô đang giận dỗi chuyện gì, nhưng mà vẫn ngồi vào ghế lái, cho xe rời khỏi gara.

Nơi mà Gia Áo dẫn Thuận Khanh tới là một dòng sông, hai bên bờ cỏ mọc xanh biếc, nước sông lấp lánh dưới ánh tà dương.

”Thuận Khanh, anh thích chỗ này không?”

”Có, ở đây rất mát. Hoàng hôn thật hùng vĩ...” Thuận Khanh nhắm mắt, dang rộng hai tay đón gió trời, để mái tóc lay động theo từng cơn gió lên. Gió giống như mang hết đi phiền muộn của anh vậy. Mặc dù anh thì chẳng có bao nhiêu muộn phiền mệt mỏi đâu.

Gia Áo nhìn anh đầy yêu chiều:

”Anh có thể nói anh đang giận chuyện gì không?”

”Thê quân, hôm nay em cúp học.” Vì em mang anh đến nơi yên bình thế này, anh quyết định nói với em nhiều thêm một câu nữa.

Gia Áo xém té nhào. Cả buổi cầm khẩu với cô chỉ vì cúp học thôi hả? Đồi trước vì công việc kiếm tiền mà cô cúp học không ít á.

”Ồ...chuyện này...em có xin phép hiệu trưởng rồi mà.”

Gia Áo nhanh trí tìm đại một cái cớ, bắt lấy một cái bia đỡ đạn cho mình. Nhưng mà hiệu quả thì ngược lại với cô mong đợi, Thuận Khanh càng thấy ảm ức, thì ra anh cả buổi lo lắng cho cô, còn cô thì đã an lành xin nghỉ với tên Yếu Diệp khôn kiếp đó, đến anh cũng không thèm nói một tiếng. Để xem anh hành hạ tên kia thế nào, dám giành lấy sự chú ý của Gia Áo, làm hiệu trưởng tốt lắm sao!

”Em chưa nói với anh.”

Gia Áo mỉm cười, bắt lấy vai Thuận Khanh để anh đối diện với mình, nhìn sâu vào mắt của anh: “Đương nhiên không nói với anh, để anh bất ngờ mà. Hôm qua em nói có quà tặng anh nên buổi chiều đi chuẩn bị một chút.”

Thuận Khanh liếc sang chỗ khác, thấy mặt sông lấp lánh ánh hồng, cái ánh sáng khó chịu của buổi chiều tà, nhưng anh lại thấy nó thật thoải mái.

Gia Áo lấy ra chiếc hộp giấy màu hồng nhạt có dán kèm một bông hoa hồng đỏ tươi tắn rực rỡ, đưa cho Thuận Khanh. “Hy vọng anh sẽ thích.”

Thuận Khanh nhận lấy cái hộp, gỡ hoa đặt lên mũi xe, mở hộp ra. Bên trong là một chai nước hoa hiệu Chanel, Coco mademoiselle.

Khoé mũi Thuận Khanh cong lên một nụ cười tươi tắn, tay mân mê chai nước hoa, nói với Gia Áo: “Anh thích lắm, cảm ơn em.”

Anh cũng có dùng nước hoa, nhưng là do tộc nhân chiết xuất tinh dầu từ các loại thực vật có hương thơm mà thành. Anh chưa bao giờ mua nước hoa bên ngoài cả, vì các loại nước hoa thường có chất lượng thấp, không phù hợp với thân phận của anh, mà nước hoa cao cấp lại rất tốn tiền.

Như chai Mademoiselle này, dung tích tới 200ml, là loại lớn nhất, giá không dưới 6 triệu một chai. Một người tiết kiệm như anh chưa dùng qua. Nhưng mà thân là nam nhân Đông Nữ tộc, anh đương nhiên rất thích những thứ như thế này, cũng đã từng tìm hiểu qua.

”Nhưng mà thê quân, loại này rất đắt tiền. Anh thấy...um...”

Anh định nói không cần thê quân vì mình mà tốn tiền như vậy thì một đôi môi lạnh lẽo đã khoá miệng anh lại. Một tay Gia Áo chế trụ cái cổ cao trắng ngần, kiêu hãnh như đài hoa loa kèn của anh, còn tay kia ôm lấy thắt lưng mảnh mai của người yêu.

Đồ ngọc này, Gia Áo là người mua nên cô biết nó mắc. Nhưng mà anh xứng với những thứ tốt nhất. Đương nhiên, với năng lực của Gia Áo hiện tại, cô hoàn toàn có thể cho anh những gì anh muốn. Nhưng mà cái người luôn vì cô lo nghĩ này lại không chịu hiểu cho rõ hoàn cảnh của mình – một viên ngọc được nâng niu.

Đôi môi anh mềm quá, như một viên marshmallow đầy mê hoặc, ngọt ngào, thơm mịn, dụ dỗ người ta khám phá sâu hơn.

Gia Áo vươn lưỡi ra, liếm nhẹ bờ môi anh, sau đó luồn vào trong, chăm sóc hàm răng trắng đều của anh thật kỹ, từng chiếc từng chiếc răng trắng xinh như hạt bắp đều được tỉ mỉ liếm qua một lần.

Chưa đủ, cô còn muốn hơn nữa. Nhưng mà Thuận Khanh đang ngăn người trong những cảm giác mới lạ sẽ không thể, cũng không biết cách đáp ứng cô.

Gia Áo học theo tiểu thuyết, đôi tay đang ôm eo anh lần xuống cái mông căng tròn, bóp nhẹ một phát. Thuận Khanh giật thót người, hai mắt trừng trừng, mở miệng định kháng nghị hành vi càn rỡ của cô thì đầu lưỡi của Gia Áo đã chộp lấy thời cơ mà lên vào, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho ngọt ngào của anh, ra sức quăn lấy vật thể không xương mềm mại kia, hút hết mật ngọt trong miệng, kéo anh vào vũ điệu bất tận của yêu thương.(mía: *phun máu mũi* ta cần máu gấ ah~~)

Thuận Khanh cả người mềm nhũn ra, hai tay sức nặng của anh đè lên cả người Gia Áo, nếu không phải cô vẫn ôm anh, có lẽ anh đã giống như một cái áo bị người cởi ra, mất đi nâng đỡ mà mềm mại nằm trên đất chờ người ta bắt nạt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tự ti

Anh cảm nhận được lưỡi của Gia Áo đang lượn lách khắp mọi nơi trong khoang miệng, treu đùa lưỡi của anh, hút lấy chất dịch bên trong như đang uống một loại mật ngọt nào đó. Tay cố định cổ anh vẫn không buông ra, tay vừa “săm sỡ” anh thì đã trở lại nắm lấy thất lưng nhỏ nhắn của anh rồi, điều đó làm anh của lễ giáo an tâm, nhưng anh của dục vọng lại cảm thấy thất lạc đôi chút.

Đây là lần đầu tiên anh có nụ hôn sâu như vậy, trong đầu anh toàn là những cảm xúc khó gọi tên đang chạy vòng, làm cho tri giác của anh bỗng chốc biến mất, chỉ còn lại hình ảnh người con gái xinh đẹp với đôi mi cong khép hờ đang môi lưỡi thân mật với anh thôi.(mía: ta cũng muốn ah... Gia áo: hửm? *mặt lạnh ing~*.Mía: ta chưa nói gì ah~ *vọt lẹ*)

Treu đùa, quấn quýt, yêu thương đã đủ, cô buông ra, anh tựa đầu lên vai cô, thờ dốc.

Gia Áo vuốt nhẹ lưng cho anh, mắng yêu: “Ngốc quá mà. Hôn bằng miệng chứ có bằng mũi đâu mà nín thở.”

Thuần Khanh nhắm mắt, cấu mạnh vào lưng Gia Áo làm cô cắn răng, hít một hơi thật sâu. Đau...quá...nha...

Thuần Khanh cũng ảm ức lắm chứ bộ, “Thê quân hôn giới thế này thì không biết đã luyện qua với bao nhiêu người rồi nữa!” Đáng ghét.

Gia Áo há hốc, hôn anh mà cũng bị ghen? “Em trước giờ thủ thân như ngọc chờ vị hôn phu của mình đến yêu thương á, chưa từng có để ý ai khác đâu!”

Đương nhiên chỉ tính kiếp này thôi thì câu đó là đúng. Kiếp trước Gia Áo ít nhiều cũng sống tới lúc làm một nhân viên văn phòng, sao không từng yêu đương cho được. Từ trung học qua cao trung đến đại học, không ít người theo đuổi cô đâu, mà cô lúc đó lại không thể vì một nhân vật trong truyện tranh mà thủ thân như ngọc.

Tuy nhiên kiếp trước, cô từ sớm đã phải tự lập một mình, tính tình thờ ơ lạnh nhạt, hoàn toàn không phải kiểu chim nhỏ nép vào lòng bạn trai cho nên các bạn trai của cô đều cảm thấy mình vô dụng mà bỏ cuộc, cũng có khi cô tự chia tay, nói chung mỗi tình dài kỉ lục của cô là ba quý(mía: 3 tuần), mà bình thường là một tháng là chấm hết. Có người bạn trai trước khi chia tay còn giễu cợt cô nên đi tìm bạn gái thì hơn, bởi so với con trai cô còn cứng cỏi hơn nữa.(Mía: là do các người vô dụng ah)

Cho đến sau này, khi đọc Thiên giáng hiền thực nam, cô mê mẩn Thuần Khanh, những chàng trai xung quanh càng bị trừ điểm nhiều hơn.

Nhưng mà họ không biết, cô rất cô đơn, rất cần một người luôn yêu thương, quan tâm..

Thuần Khanh thấy Gia Áo im lặng thì ngẩng đầu nhìn lên, thấy Gia Áo đang nhìn xa xăm, trong đôi mắt có một sự cô đơn đang bị kìm nén, nhưng nó vùng vẫy muốn thoát ra rồi.

”Thê quân.”

Giọng nói trầm ấm dịu dàng quen thuộc vang lên, kéo Gia Áo trở về từ hồi ức. Đúng rồi, cô đã không còn cô đơn nữa. Người con trai dịu dàng trong lòng này là của cô, chỉ thuộc về một mình cô thôi. Bất kì ai vọng tưởng muốn đem anh ta ra khỏi cô thì phải hứng chịu cơn thịnh nộ của cô trước. Chắc chắn.

Gia Áo rất ích kỉ. Cô đã thiếu thốn rất nhiều về mặt tình cảm, cho nên cô đặc biệt ích kỉ. Đó là tâm ma của cô. Tỳ như hiện tại, vòng tay siết chặt của Gia Áo làm cho Thuần Khanh thấy sợ hãi. Thê quân là một người tính tình tươi sáng, sao bỗng chốc lại có hơi thở âm trầm của ác ma như vậy? Anh không thích, không muốn em ấy không vui như thế này.

Phải làm sao để kéo thê quân về thực tại? À đúng rồi, thê quân em ấy luôn để ý tới cảm nhận của anh mà!

”Thê quân, anh đau!”

Gia Áo sực tỉnh, phát hiện mình đang ôm chặt cứng con nhà người ta thì xấu hổ vô cùng, vội buông anh ra, ho nhẹ để che đi sự xấu hổ ấy.

”Ừ...em làm anh đau hà...xin lỗi nha...”

”Anh mới phải xin lỗi, là anh làm em nhớ tới chuyện không vui sao?” Thuần Khanh lí nhí, anh rất muốn chia sẻ mọi chuyện cùng cô.

Nhìn Thuần Khanh, sự thuần khiết của anh như đối lập với Gia Áo vậy. Vốn dĩ kiếp trước cô đã không phải người tốt đẹp gì, kiếp này lẫn lộn trong hắc đạo lại càng không phải, Gia Áo bỗng thấy tự ti trước đôi mắt ngây thơ của anh.

Nhưng mà vậy thì sao chứ? Cô vốn ích kỉ mà. Thuận Khanh lại chính là dòng nước sạch sẽ rửa trôi mọi u oán đen tối trong lòng cô, cô sẽ không để anh rời xa mình.

Nụ cười của Gia Áo lại trở về sự dịu dàng thường ngày mà chỉ dành riêng cho anh: “Thuần Khanh, anh là của em”

“Đương nhiên, thế quân, hôm nay em rất lạ!” Ý là em có chuyện gì nói ra đi, anh đang chờ nghe đây.

“Ừm, em đang nghĩ muốn giữ anh bên em mãi mãi, nếu có bất kì ai xem vào giữa chúng ta, dù là bất kì ai, cũng chắc chắn sẽ không có kết quả tốt. Nhưng mà...em lại tự ti. Anh giống như như thiên sứ thuần khiết trên thiên đường đầy ánh sáng, còn em là tu la dưới địa ngục tăm tối dơ bẩn đầy máu tanh vậy.” Đúng, hai người vốn là hai thế giới cách biệt, nếu anh bước vào chỗ của cô, có phải sẽ bị nhiễm đen?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tự ti là ấu trĩ

Thuần Khanh cười thành tiếng: “Em xem phim nhiều quá hả? Mà anh đâu thấy em xem phim đâu. Cái gì ác quỷ cái gì thiên sứ, anh là của em mà. Lấy gà theo gà lấy chó theo chó, anh sẽ không để cho bất kì ai hay cái gì cản trở chúng ta, kể cả sự tự ti ấu trĩ của em”

Gia Áo vuốt ve sợi tóc mềm mượt của Thuận Khanh, nở nụ cười anh không sao hiểu được. Đúng vậy, ai...có thể cản trở chúng ta chứ? Tự ti đúng là một chuyện ấu trĩ, cô sẽ không lặp lại nữa đâu.

Hôm sau, Gia Áo lại bị gọi lên phòng hiệu trưởng, nhưng không phải vào giờ ăn trưa, cũng không phải gặp tiết của giảng viên Quý, mà là mới bước chân vào trường đã bị gọi. Có lẽ Tiêu Yêu Diệp cũng biết sợ, còn về phần anh ta sợ ai, Gia Áo không rành nghiên cứu.

“Em tự xem đi, Lục Chiêm Đình kiện em hành hung cậu ta, đây là bằng chứng!”

Một xấp tài liệu được thả về phía Gia Áo, mặt của Tiêu Yêu Diệp tươi như hoa mùa xuân, ý bảo, em có lý do chính đáng để bị đuổi học rồi á!

Gia Áo nhìn qua, trên môi không che được ý cười trào phúng làm Tiêu Yêu Diệp nghĩ mình hoa mắt, lấy kính ra sức dụi, sau khi đeo vào quả nhiên đã trở lại khuôn mặt lạnh tanh như cũ. Đúng là hoa mắt.

“Thầy không hoa mắt đâu, đúng là em vừa cười. Hôm đó cậu ta thâm hơn thế này nhiều, nước mắt nước mũi tèm nhem, máu me be bét, hôm nay đã được xử lý thì lại trở thành xác ướp sạch sẽ, quả nhiên rất buồn cười.” Gia Áo vừa nói vừa lật lật mấy tấm ảnh trong tay, chăm chú đánh giá. “Thầy cho em mấy tấm này nhé, chụp rất nét, chất lượng khá tốt.”

“Vậy là em thừa nhận chứ gì? Hoặc là em tránh xa giảng viên Quý và đi xin lỗi cũng như bồi thường cho Lục Chiêm Đình, hoặc là nghỉ học bắt buộc. Chọn đi!” Tiêu Yêu Diệp đắc ý. Cho dù là Huyết Hàn thì đã sao? Không thể cản trở sự ái mộ như vũ bão của anh với Thuận Khanh được. Với lại chuyện em ấy có phải là Huyết Hàn hay không vẫn chưa được chứng thực đâu.

“Em không chọn. Thầy làm gì thì làm, hôm sau họ Lục sẽ rút đơn kiện. À, nhân tiện báo cho Thuận Khanh và em trai thầy biết chuyện này, có trò hay để xem á!”

Tiêu Yêu Diệp khó hiểu: “Trò hay? Liên quan gì tới hai người họ?”

Gia Áo nở nụ cười bí ẩn quen thuộc: “Thầy cứ cho họ biết em sắp bị đuổi học vì lý do này là được. Thôi, có lẽ hôm nay em chẳng tới lớp học được nhỉ? Về ngủ đây, bye thầy, buổi sáng tốt lành!”

“Này...này...”

Gia Áo sập cửa cái rầm, để lại Tiêu Yêu Diệp đang muốn bạo phát bên trong. Hừ, muốn đấu với cô, ai cũng đừng mong chiếm được phần tốt.

Đi Mode thôi, Vũ Thần mới gọi, không rảnh quan tâm chuyện khác, Thuận Khanh và Tiêu Yêu Cảnh sẽ xử lý tốt mà!

Gia Áo ra khỏi trường, gặp Dương Thư Tiệp hùng hổ đi tới: “Gia Áo cậu đứng lại cho tớ. Mau giải thích, hôm Chiêm Đình bị đánh, sao cậu và anh ấy lại đi cùng một quán bar? Có phải hai người có quan hệ mờ ám gì không? Thành thật khai báo cho tớ, có phải cậu có ý đồ với Chiêm Đình không?”

Gia Áo nắm lấy ngón tay đang chỉ về phía mình, bẻ gấp nó vào lòng bàn tay của Thư Tiệp, nhưng sau đó xiết mạnh bàn tay cô ta làm cô ta la lên vì đau đớn. Cái thứ con gái thế này cô không ưa tí nào.

Khuôn mặt lạnh lùng của Gia Áo nở nụ cười có vẻ đầy thích thú, nhưng lại pha chút bí ẩn làm Thư Tiệp không dò được mắt. Đôi môi Gia Áo mở ra, lời nói nhẹ nhàng giống như gió cũng có thể thổi nó bay mất: “Cậu muốn nghe gì? Con chó thích gặm xương, chỉ về tớ đi ngang qua mà lại nói tớ đối với khúc xương ấy có ý đồ sao? Hơn nữa, đó còn là một khúc xương thôi. Quan hệ mờ ám của họ Lục rất nhiều, nhưng không bao gồm tớ. Còn kẻ có ý đồ,

cậu nên hỏi lại hân ta.”

Dương Thư Tiếp nghiêng rằng: “Gia Áo, cậu cũng học cách mặt sát người sao? Được, bỏ qua chuyện này, tớ chỉ muốn chứng minh là cậu không đánh Chiêm Đình thôi. Nể tình bạn bè từ nhỏ, tớ sẽ tin tưởng cậu.

Thư Tiếp định xoay người bỏ đi thì giọng Gia Áo vang lên: “Cô Dương, tôi không nghĩ chúng ta là bạn bè đâu. Phiên cô sau này đừng nói lung tung, kéo có ai tin là thật sẽ đánh giá tôi cùng loại với cô. Rất khó chịu.”

Nói xong, Gia Áo tiêu sái bước ngang qua Thư Tiếp, đi thẳng về phía trước, mặc kệ sắc mặt khó coi của người phía sau.

Một lát sau, ở bệnh viện.

Thư Tiếp xách túi chứa chén sứ đựng canh, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Hi hi, con nhỏ Gia Áo nghèo hèn mặt hạn không còn bám lấy mình, thật là nhẹ nhõm quá đi... Minh mua canh bồ ở tiệm cơm, rồi nói với Lục Chiêm Đình là tự mình nấu, còn làm dơ hết cả quần áo, để cậu ấy cảm động, lại mua cho mình một cái áo khoác hàng hiệu, haha...hừm...mùi gì thơm quá!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31-2: Ngoại Truyện 1: Tô Lâm Vs Tiểu Hải (1)

Nếu bạn có khả năng bước vào Đông Cung học viện – trường học đứng đầu Đông Nữ tộc, chuyên dạy cho quý tộc, thì bạn sẽ được gặp hội học sinh, cũng là các đại tiểu thư của tứ đại gia tộc Đông Nữ.

Đại tiểu thư Quý gia Quý Vô Song, bá khí bức người, phong thái vương giả.

Đại tiểu thư Tô gia Tô Lâm, dung mạo đoan chính, khí chất đặc biệt, biết quan tâm người khác, còn được mọi người ưu ái gọi là kị sĩ thù hờ.

Lăng gia đại tiểu thư Lăng Sương Hoa là người phong lưu, thay người yêu như thay áo.

Nam nam không Tiêu Tuyết Lan là kẻ có nhiều anti fan nhất.

Trường học còn có bảng xếp hạng nữ thần.

Đứng đầu dĩ nhiên là Tô Lâm Tô đại tiểu thư. Cô ấy không chỉ là đại tiểu thư của một trong tứ đại gia tộc, thân phận cao quý, lại được trời ban cho khuôn mặt nhu hoà ấm áp như ánh mặt trời, tính cách cũng rất biết quan tâm người khác, hay giúp bọn nam tử yếu đuối dạy dỗ đám nữ lưu manh. Nếu như nói tất cả nam tử Đông Nữ tộc đều muốn gả cho Tô Lâm thì cũng không ngoa, số phiếu bầu vượt xa người thứ hai!

Đệ nhị là Quý Vô Song tiểu thư tính tình luôn lạnh lùng lại xa cách, đến gần làm người ta có cảm giác hít thở không thông. Nhưng mặc dù vậy chúng nam tử vẫn tìm thấy sự hấp dẫn từ trên người nàng, sự lạnh lùng cũng là một loại hấp dẫn mà! Huống chi bá khí trên người, phong thái lại trầm ổn làm cho chúng nam tử cảm thấy đây chính là một bờ vai vững chắc có thể tựa vào.

Xếp thứ ba, Lăng Sương Hoa tiểu thư. Đào hoa vô số, phong lưu thành thói, có mặt trong bảng xếp hạng nhờ dày dặn kinh nghiệm trong tình trường, nói lời mật ngọt mê hoặc chúng nam tử. Thay người yêu mỗi tháng, mà dù vậy thì chúng nam tử vẫn theo như ruồi. Vì sao ư? Người ta nhưng là kẻ vị đời sau của Lăng gia, phong quang vô hạn, nữ tử mà, phong lưu một chút cũng không sao.

Còn Tiêu Tuyết Lan tiểu thư xếp thứ mấy? Xin nhờ, tìm nhầm bảng rồi! Nếu sang top những người nhiều anti nhất bạn sẽ tìm được Tiêu tiểu thư. Nam nam không như cô ta, thích dùng nước hoa, mặc váy, trang điểm lại có khăn tay, chúng nam tử đương nhiên đều tránh xa, chúng nữ sinh thì khinh bỉ, ở cùng người như vậy chính là tự hạ thấp bản thân á!

Tuy nhiên có một người không nghĩ vậy, đó là Tô Lâm tiểu thư! Nhờ có Tô Lâm mà Tiêu Tuyết Lan tránh khỏi tình cảnh bị bắt nạt, vì vậy Tiêu Tuyết Lan hằng ngày cứ như một cái đuôi nhỏ bám theo Tô Lâm, không xa không rời càng làm học của học viện chướng mắt, ngược lại Tô Lâm càng được yêu mến vì lý do yêu thương người khác, bất kể đó là ai. Ngay cả nữ sinh cũng không chống lại được sức hút của Tô tiểu thư nữa rồi!

Mà vị Tô Lâm tiểu thư phong vân thì đang nằm ở bãi cỏ sau trường ngắm mây trời, quang minh chính đại cúp học. Đứng hỏi tại sao, hôm nay cái đuôi nhỏ nhỏ xinh xinh thường được gọi là Tiểu Lan lại bị ốm. Mà không có Tiểu Lan cứ lèo đèo chạy theo, một tiếng Tiểu Lan hai tiếng Tiểu Lan thật là buồn chán. Mặc dù Tô Lâm ghét ai gọi mình như vậy, rất giống cách để gọi con trai, nhưng mà Tiểu Lan thì cứ ngọt ngào “Tiểu Lâm” tới “Tiểu Lâm” lui, cô cũng không cách nào mắng cô bạn dễ thương như vậy được.

Ừm, mọi người đều không hiểu Tiêu Tuyết Lan nên mới ghét cô ấy! Tuyết Lan rất tốt. Mỗi khi cô đánh nhau đều nhờ Tuyết Lan dùng khăn tay lau máu giúp, rồi lại băng bó giùm. Tiêu Tuyết Lan cũng rất giỏi may vá, mẹ của Tô Lâm mà biết một đại tiểu thư giáo dưỡng lại đánh nhau đến rách áo thì sẽ phạt nặng, mỗi lần như vậy đều là bàn tay vàng của Tuyết Lan giúp cô vá lại. Tuyết Lan nấu ăn rất ngon, món ăn trong canteen thường không hợp khẩu vị Tô Lâm, Tuyết Lan sẽ mua thức ăn nấu cho cô, Tô Lâm cũng rất thích ăn đồ Tuyết Lan nấu.

Tuyết Lan tốt như vậy, vậy mà ai cũng không chịu hiểu cho. Rốt cuộc phải làm sao mọi người mới không kì thị cô ấy đây? Haizzz...

”Ai?” Sự sắc bén rèn luyện nhiều năm khiến Tô Lâm biết có người tới gần, chỉ là người kia chân chừ không ra mặt làm cô khó chịu.

Tiểu Hải cứng người lại một chút, rồi lấy hết dũng khí chạy ra trước mặt Tô Lâm giờ đã chống một tay ngồi dậy. Tô Lâm vừa mới nằm xong, cả người toát ra một khí chất thần nhiên, đồng phục xóc xếch, vẻ mặt tùy tiện lại phá lệ hấp dẫn, làm Tiểu Hải đỏ mặt lấp bắp: “Tôi...tôi là Tiểu Hải, Tô tiểu thư đừng hiểu nhầm, tôi không có ý xấu.”

Thì ra là nam sinh, cũng khá thanh tú, chắc là người thầm mến cô đây mà. Tô Lâm mỉm cười hoà nhã: “Đọa tới cậu rồi hả? Xin lỗi nha. Mà cậu tới tìm tôi?”

Tiểu Hải cúi đầu, nhưng Tô Lâm đang ngồi cho nên thấy rõ khuôn mặt đỏ bừng của cậu ta, hai mắt thì ướt như sắp khóc tới nơi, cô thầm nghĩ, mình từ bao giờ biến thành đáng sợ rồi? Ấy...mà không có Tuyết Lan luôn mang theo gương, không thể soi gương một chút xem khuôn mặt mình đang giống quái vật gì đây.

”Tô tiểu thư, lần trước cô giúp tôi và các bạn đánh đuổi đám nữ lưu manh, thật cảm ơn cô. Đây là...là khăn tay tôi tự thêu, mong cô nhận lấy.” Tiểu Hải dùng tốc độ nhanh nhất nói xong, nhét khăn vào tay Tô Lâm, chạy mất dạng.

Tô Lâm nhìn khăn tay, có chút dở khóc dở cười. Thế này là thế nào đây?

Cái khăn tay thêu một đôi uyên ương xấu xí, có cả dòng chữ Tiểu Hải nguyệt ngọc, đường may lại vụng về. Tô Lâm phì cười: đám con gái thêu tặng cô còn đẹp hơn, Tiểu Hải này thêu có dụng tâm không vậy?

Mãi sau này Tô Lâm mới biết Tiểu Hải là trẻ mồ côi, từ nhỏ phải vất vả mưu sinh, những chuyện mà nam tử nên học, cậu ấy không có thời gian để tâm tới. Đây là lần đầu tiên cậu ấy làm những việc mà con trai thường làm như thêu thùa may vá, được đến thế này cũng là tốt rồi, không những vậy, tay cậu ấy còn bị thương đầy đặc. Cậu ta được học trường này là nhờ học bổng chứ không phải nhờ gia thế đâu.

Bằng đi một thời gian, Tô Lâm quên mất chuyện này.

Nhan gia không có người thừa kế, tứ đại tiểu thư của tứ đại gia tộc phải tham dự tộc trưởng thí luyện. Nhưng Tiêu Tuyết Hoa yếu ớt vô năng nên đã sớm bị loại, chỉ còn lại ba người Tô Lâm, Quý Vô Song, Lăng Sương Hoa.

Tô Lâm vốn không có tâm tranh đấu, muốn bàng quan ở ngoài xem kịch. Nhưng Lăng Sương Hoa lại liệt cô vào đầu danh sách, bởi vì số người ủng hộ Tô Lâm lên làm tộc trưởng chiếm đa số, vượt xa hai người còn lại. Lí do ư? Tô Lâm ôn nhu biết quan tâm người khác, lại tài năng văn võ song toàn, ai không muốn lãnh đạo của mình là một người như vậy?

Vẫn là không tránh khỏi độc thủ của Lăng Sương Hoa, Tô Lâm bị ám sát, bị thương nặng, cô giết hết đám ám vệ ám sát mình, rồi kiệt lực ngã vào cửa một ngôi nhà tồi tàn để nghỉ ngơi. Ngôi nhà tồi tàn lại heo hắt như vậy chắc là không có người ở chứ?

Mất máu quá nhiều cộng thêm mệt mỏi và nằm nơi lạnh lẽo, Tô Lâm rất nhanh liền mất đi ý thức.

Ngất xỉu không biết bao lâu thì bị đói mà tỉnh lại.

Hương thơm cháo gạo trắng đậu xanh bay vờn trong không khí, là một tiểu thư danh gia, Tô Lâm vốn ăn không thiếu của ngon vật lạ, nhưng hiện tại cô đang ở tình trạng này, một bát cháo chính là mỹ vị.

”Ngài tỉnh? Mau, uống chút nước.”

Một nam tử ăn mặc tưng quăn nhưng rất sạch sẽ thanh tú đỡ Tô Lâm dậy, cho cô uống ít nước ấm, sau đó lấy gối dựng ở đầu giường cho cô ngồi tựa vào, cẩn thận bưng bát cháo lên mức một muỗng, thổi nhẹ rồi đưa tới.

Theo bản năng đa nghi nên có một đại tiểu thư danh gia, Tô Lâm tránh né. Nhưng khi thấy đôi mắt buồn bã, thất vọng đầy tự ti, cô bỗng thấy chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31-3: Ngoại Truyện 1: Tô Lâm Vs Tiểu Hải (2)

“Tô tiểu thư, tôi là Tiểu Hải, người hôm đó ở khuôn viên sau trường đã tặng khăn tay tự thêu cho ngài. Ngài không nhớ sao?” Tiểu Hải rũ mắt, giọng buồn buồn.

Tiểu Hải? Người tặng khăn tay cho Tô Lâm rất nhiều, nhưng mà xấu nhất là của cậu ấy, đã vậy còn thêu thêm chữ Tiểu Hải to tướng. Ngoài ra lúc đó

còn làm cô nghĩ mình không còn ôn nhu nữa rồi, sợ hãi bám lấy Tiểu Lan hỏi đi hỏi lại cả tuần. Bật mí nha, Tô Lâm rất xem trọng bảng xếp hạng nữ thần, tâm hư vinh thôi, nếu có ngày cô rớt xuống hạng hai, cô sẽ bị đả kích nghiêm trọng cho mà xem.

”Tôi nhớ ra rồi, Tiểu Hải, tôi đói bụng.”

Tiểu Hải mừng rỡ ra mặt, đưa muỗng cháo tới đút cho Tô Lâm, từng muỗng từng muỗng, khi thấy cô ăn vào, nuốt xuống, trong mắt cậu liền ánh lên nét vui sướng.

Tô Lâm nhìn không được mà xoa đầu cậu ta, nhưng mà người đang êm đẹp kia bỗng mặt đỏ phừng, bụng bắt chạy ra khỏi phòng. Tô Lâm vỡ lẽ, thì ra là một tiểu bảo bảo da mặt mỏng, bảo sao lúc trước không ngượng đến sắp khóc. Làm cô cứ tưởng mình đáng sợ lắm cơ.

Những ngày sau đó đều là Tiểu Hải săn sóc cô. Cô muốn ăn cậu sẽ nấu, cô muốn uống cậu liền pha nước ấm, cô muốn đi phương tiện, cậu sẽ mặt đỏ bừng đỡ cô vào nhà vệ sinh.

Nhiều lúc Tô Lâm nhìn Tiểu Hải, trong mắt khó đề nén cảm xúc. Người này không tính là rất xinh đẹp, nhưng cũng coi như một tiểu mỹ nhân. Quần áo rách rưới, gian phòng đơn sơ chứng tỏ cậu sống khá chật vật. Nhiều ngày rồi vẫn không thấy ai ngoài cậu, cũng không nghe tiếng người lạ, hẳn là cậu ở một mình đi.

Dù vậy, Tiểu Hải vẫn có nét hấp dẫn riêng. Trên người cậu ta không phải hương nước hoa đủ loại mùi rất thơm của đám công tử hay đeo bám cô, mà là hương vị của đất trời, của tự nhiên làm người ta khoan khoái. Sạch sẽ gọn gàng làm Tô Lâm hài lòng. Nhất là vẻ bình đạm, ôn nhu như nước chảy làm tâm người ấm áp. Khi chăm sóc cô thì luôn tỉ mỉ cẩn trọng mà chuyên chú.

Tô Lâm cảm thấy khác lạ khi ở cùng Tiểu Hải, nhưng không nói rõ khác chỗ nào, chỉ biết rất muốn thấy cậu ấy chăm sóc cô, rất muốn gần kề cậu ấy.

Một tuần trôi qua, vết thương của Tô Lâm đã khá lành rồi, cô phải về. Lần đầu tiên bước ra cửa, cô ngạc nhiên: đây chẳng phải là ngôi nhà tồi tàn hoang vắng trước đó cô ngã vào sao? Con người tốt đẹp ấy lại phải sống ở nơi như thế này à?

Tô Lâm đau lòng, nhưng không giúp gì được. Hiện tại vòng xoáy quyền lực làm cô điêu đứng, nếu cô đối xử tốt với ai, chắc chắn chính là hại kẻ đó.

”Tiểu Hải, em có thể chờ tôi quay lại đón em không?” Chỉ cần ngôi vị tộc trưởng không còn trống nữa, chỉ cần Quý Vô Song ngồi lên đó, mọi chuyện sẽ trở về yên bình như lúc trước rồi.

”Vâng, em sẽ chờ ngài.” Cậu con trai thanh tú đáng người gây yếu cúi đầu che giấu bản thân đỏ mặt, nhưng lại vụng về lộ ra đôi tai đã muốn đỏ như máu, kiên định trả lời.

Nam nhân Đông Nữ coi trọng nhất là trinh tiết. Ngày hôm đó nếu không có ngài, Tiểu Hải đã không còn mặt mũi sống trên đời. Tô tiểu thư, có lẽ ngài không biết, cũng không cần phải biết, nhưng Tiểu Hải từ lâu đã cam nguyện là người của ngài, tìm em chỉ vì ngài mà đập. Em sẽ chờ ngài, cho dù ngài không nhớ lời hứa này em vẫn không hối không hận, bởi lẽ em luyện tiệp phần ôn nhu này, cho dù đây chỉ là phần ôn nhu bao đồng ngài dành cho tất cả mọi người thôi, nhưng đối với một cô nhi, đã là quá đủ.

Đi đã xa, Tô Lâm kín đáo nhìn lại đằng sau, nơi ấy bóng người con trai đơn bạc đang đứng, dù khuất tầm mắt vẫn cứ dõi theo, lòng cô đầy không nở.

Tô Lâm quay về, hợp sức với Quý Vô Song và Tiêu Tuyết Lan đấu Lăng Sương Hoa. Kết quả hiển nhiên dễ hiểu: Lăng Sương Hoa thua thảm, thiệt hại đủ để nhiều năm Lăng gia không ngóc đầu lên được.

Tô Lâm cùng Tiêu Tuyết Lan tôn Quý Vô Song lên vị trí trưởng tộc cao quý trong sự tiếc nuối của nhiều người, nhưng không ai phản đối. Quý Vô Song từ nhỏ đã tàn ra bá khí vương giả mới có, hành sự lại sát phạt quyết đoán, công minh lạnh lùng. Dù không có quan tâm người khác như Tô Lâm, thì vẫn được mọi người kính trọng.

Tô Lâm quay về ngôi nhà nơi giữa rừng hẻo lánh, buổi hoàng hôn rực đỏ, khói bốc nghi ngút từ ống khói cho biết chủ nhân đang nấu bữa tối.

”Tiểu Hải. Tôi tới đón em.”

Bóng dáng lúi húi bận rộn trong bếp dừng lại, Tiểu Hải cứng ngắc quay đầu lại, thấy là Tô Lâm, nước mắt chảy xuống thành hàng.

Tô Lâm mặt mờ, cô không phải Lăng Sương Hoa phong lưu nên không rõ tâm tư nam tử. Cô chỉ biết lại gần ôm lấy thân thể gầy gò đang run nhẹ và nấc lên thành tiếng, hết sức nhẹ nhàng vỗ về.

Quý Vô Song lạnh lùng lại đi cưới Nhan Lam Đình yêu mị, Tô Lâm liền ra mắt Tiểu Hải với mẫu thân.

Nhưng mà Tiểu Hải xuất thân hàn hân, lại mồ côi, mẫu thân của Tô Lâm còn giận chuyện cô nhường vị trí tộc trưởng cho Vô Song, liền cực lực phản đối.

Tô Lâm vì chuyện này gây sự lớn với mẫu thân.

Những tưởng mẫu thân Tô Lâm đã nhượng bộ, mấy ngày sau vẫn sóng yên biển lặng, nhưng mà bỗng một ngày kia, cô tìm tới tiểu viện nơi Tiểu Hải ở như mọi ngày, chỉ thấy một phong thư, một hàng chữ: Tô tiểu thư, Tiêu Hải xin lỗi, là Tiểu Hải nợ người. Mong người hãy quên Tiêu Hải đi.

Tô Lâm điên cuồng tìm kiếm, đi mọi nơi có thể nghĩ tới, thậm chí là về lại căn nhà nhỏ trong rừng, Tiểu Hải vẫn không thấy bóng dáng đâu. Cùng đường,

cô đành cắn răng hỏi mẫu thân, thì được biết Tiểu Hải đã nhận một số tiền lớn, ra nước ngoài du học, điều kiện là đồng ý rời xa Tô Lân.

Ai có thể không hiểu Tiểu Hải, nhưng Tô Lân sao có thể tin cậu ấy vì tiền mà bỏ cô đây? Tiểu Hải về ngoài yếu đuối nhưng nội tâm rất kiên cường, cậu ấy không phải người như vậy.

Cô tìm hiểu, biết được Tô mẫu đã ra sức ép với Tiểu Hải, bằng cách nào đó, cậu ấy buộc phải đồng ý rời khỏi cô một vài năm, trong khoảng thời gian ấy Tô mẫu sẽ sắp xếp để Tô Lân quên đi cậu, cưới một người khác môn đăng hộ đối. Đến khi Tiểu Hải quay về, mọi chuyện đã muộn.

Nhưng mà Tô mẫu không biết được những suy nghĩ cố chấp về tình yêu đầu tiên với một nam tử dịu dàng ẩn sâu bên trong đứa con gái luôn nhu thuận ôn hoà của mình. Có lẽ bởi Tô Lân chưa từng cưỡng cầu thứ gì, cho nên một khi đã xác định, cô trở nên kiên trì hơn bất kì ai.

Tô Lân vẫn đợi. Đứa trẻ nhà Vô Song đã ra đời, là một cậu bé, đặt tên Thuần Khanh – tình yêu thuần khiết. Quý gia Tô gia từ lâu đã có hôn ước, nhưng hai nhà cứ cùng sinh ra con gái, nay Quý gia sinh con trai, nếu Tô Lân có con gái, hôn ước hẳn sẽ được thực hiện.

Nhưng mà bốn năm trôi qua, Tiểu Hải vẫn không có tin tức. Tô Lân độc thân, không đồng ý mối hôn sự nào làm bao chàng trai tan nát cõi lòng. Cho đến một ngày Tiểu Hải kết thúc chương trình học trở về.

Tô Lân, giờ đã là tộc trưởng Tô gia, hào quang vạn trượng, ôn nhu không đổi nhưng trong sự ôn nhu là trống rỗng ai cũng có thể cảm nhận được. Cô đón cậu ở sân bay, không nói lời nào mang cậu về nhà. Nước mắt lại kín đáo tràn mi.

Tô mẫu vẫn không đồng ý mối hôn sự này.

Tô Lân liền thoái vị tộc trưởng, nhường cho em họ, bản thân trở thành trưởng lão Tô gia, mang theo Tiểu Hải rời tộc.

Nghe nói, một năm sau, Tiểu Tuyết Lan tìm được ý chung thân, là nam tử ngoại tộc, bị phản đối, cũng rời tộc.

Năm sau nữa, Tiểu Hải và Tô Lân ổn định cuộc sống, kết hôn với nhau. Buổi lễ không có chúc phúc của phụ huynh hai bên, dù vậy vẫn ấm áp hạnh phúc.

Kỉ niệm một năm ngày cưới, Tiểu Hải sinh ra một tiểu công chúa. Tô Lân cảm khái những chuyện đã qua, đặt cho cô bé tên Gia Áo, muốn cô mãi mãi là chiếc áo bông nhỏ ấm áp trong lòng mình, là kết tinh tình yêu của cô và Tiểu Hải.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cuộc sống bệnh viện của Lục Chiêm Đình

Một mùi hương thanh thoát nhẹ nhàng lan toả trong không khí hành lang chật hẹp của bệnh viện. Đó là hương nước hoa hãng Chanel đắt tiền mà một tiểu thư như Thư Tiếp sẽ không nhầm lẫn được.

Cô ngoái đầu lại nhìn, thì thấy một người con trai mặc âu phục, tóc dài buộc cao, khuôn mặt trắng không tì vết, dung mạo làm người ta mê mẩn. Tuyệt đối là cực phẩm soái ca loại dịu dàng, cho dù hiện tại tư thế cầm bó hoa cúc vàng rực thì không được dịu dàng cho lắm. Woa...anh đẹp trai quá...đang đi tới chỗ mình...

”Cho qua.”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, Thư Tiếp không tự giác nhích qua một bên, Thuần Khanh đi lướt qua cô ta, thay đổi tư thế đem bó hoa thô lỗ một cách tao nhã vác lên vai, bông cúc run rẩy khi thế, cánh hoa là tả tơi.

Thư Tiếp ngơ ngẩn, sau đó nhanh chóng vút tóe vào sọt rác, lấy hộp phấn trong túi ra trang điểm lại, hai mắt mê ly nghĩ tới việc làm quen với soái ca đẳng cấp mới gặp này.

Nhưng mà...

Cô vừa mở cửa ra, đã thấy soái ca đang dậm một chân lên bụng Chiêm Đình, còn nói: “Xin lỗi, trượt chân.”

Lục Chiêm Đình đau tới mặt biến dạng. Trượt chân cái con khỉ! Mày từ trên trời rơi xuống hay đang đi trên không trung mà cái giường cao tám phân cũng trượt lên tới vậy?

”Nếu như...mày còn tiếp tục ăn hiếp thể quân của tao...chân của tao...sẽ phải xin lỗi xương của mày nhiều đấy!”

Mặt Lục Chiêm Đình không thể khá hơn. Nhưng mà sinh ra trong gia đình có chút gia thế, trực giác cho hắn biết người đàn ông xinh đẹp nhưng lạnh lùng trước mắt không dễ chọc: “Anh...anh là ai vậy?”

Thuần Khanh đặt bó cúc tàn tạ lên chỗ vừa bị anh “trượt chân sơ ý” đập trúng: “Bi nhân họ Quý, là giảng viên mới của Tô Gia Áo. Cũng là chồng tương lai của cô ấy. Vậy nên vì thế quân, chuyện gì tao cũng sẽ làm!”

Anh mắt đáng sợ, gia thế thần bí. Lục Chiêm Đình âm thầm hừ lạnh, Quý gia chỉ là một gia tộc ít khi xuất đầu lộ diện, mờ ảo như sương khói, xa xôi như mặt trăng, Lục gia sợ chắc. Nhưng mà...nếu bây giờ nói ra hẳn sẽ bị ăn đập te tua á!

Không nói chính là quyết định chính xác, bởi Lục Chiêm Đình không là người thừa kế nhà họ Lục, có một số chuyện chỉ gia trưởng mới được biết, cho nên hẳn không biết rõ ràng Quý gia tuy thần bí lại ẩn mình, nhưng thế lực thì lại làm các đại gia tộc phải vọng ngưỡng, huống chi chỉ một Lục gia nho nhỏ. Nếu hẳn thật sự chọc giận Thuần Khanh, hậu quả kia hẳn làm sao gánh nổi.

Ra tới cửa, thấy Thư Tiếp còn đứng ngơ ngàng, anh nhắc nhở: “Tiểu thư, biểu hiện của phái nam cũng ảnh hưởng đến thể diện phái nữ. Sau này cô cần tăng cường dạy dỗ cậu ấy, nếu không lại để cậu ấy ra ngoài làm chuyện đáng hổ thẹn.”

Anh còn tự khen bản thân chưa từng để thế quân mất mặt, muốn đức hạnh có đức hạnh, xem ra mấy tên con trai ở đây thua xa anh, sẽ ít kẻ có thể tranh thế quân với anh được.

Tranh được sao? Được sao? Tranh với anh có phần thắng sao? Haha.

”Rầm” cửa đóng lại. Lục Chiêm Đình liền thu lại vẻ mặt sợ hãi, hất hàm la hét với Dương Thư Tiếp: “Cái quái gì vậy? Tôi còn chưa nói tới tên Tiêu Yêu Cảnh đó, còn có Tô Gia Áo nữa, đều lừa nhau bắt nạt rồi đổ hết lên đầu tôi. Cô còn đứng trơ ra đó làm gì! Kêu báo vệ lên đây cho tôi, tôi muốn khiếu nại!”

Dương Thư Tiếp chạy ra cửa, định mở thì cánh cửa đã tự động mở ra, kèm theo mái tóc xanh, áo khoác xanh sành điệu và giọng nói lạnh lùng của coldboy chính hiệu Tiêu Yêu Cảnh: “Không cần phiền phức vậy đâu. Cái bệnh viện này 5 phút trước đã là của nhà họ Tiêu rồi. Tao nghe nói...mày vì chuyện tao đánh mày, đi khiếu nại Tô Gia Áo phải không?”

Lục Chiêm Đình sắc mặt chuyển sang xanh lét: “Không có...không...chỉ...chỉ là tin đồn thôi mà!”

”Nói như vậy thì ý của mày là anh trai Tiêu Yêu Diệp của tao tung tin đồn bậy sao?” Tiêu Yêu Cảnh ép sát vào Lục Chiêm Đình

”Không có không có, cầu xin anh bỏ qua cho em...” Thảm rồi thảm rồi, lần này thảm rồi...

Tô Gia Áo đến Mode, đưa xấp ảnh cho Vũ Thần tung lên mạng với tiêu đề “Lục thiếu tán gái không thành còn bị vui đập, tàn hoa bại liễu.” Sau đó nhận về nhà một xấp giấy A4 in đầy chữ. Vừa rót ly nước thì điện thoại vang lên, là Tiêu Yêu Cảnh.

”Alo?”

”Huhuhu, Gia Áo à...huhu...”

Đầu kia truyền đến tiếng khóc thảm thiết của Lục Chiêm Đình, sau đó bộp, bịch hai tiếng, có cả giọng hần học của Tiêu Yêu Cảnh: “Mày làm gì mà kêu thảm thiết vậy hả? Gia Áo là để mày gọi sao? Gọi thêm họ vào cho tao!”

Lục Chiêm Đình nức nở: “Tô...Tô Gia Áo...tớ, tớ sai rồi...tớ không nên đổ oan cậu...tớ, tớ sẽ đi tìm thầy Hiệu trưởng để nói sự thật, không để ảnh hưởng đến cậu đâu. Tớ ở bệnh viện cũng thăm lắm rồi...Tớ Van Xin Cậu, đừng có lần lượt gọi người đến giáo huấn tớ nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Giấc mơ bên em

Gia Áo nhìn cười tới nội thương.Ồ, nghe cái giọng meo meo đó tớ cũng hiểu cậu thăm lắm rồi, tội chưa, đã nằm viện còn bị hành hung hết lần này tới lần khác. Đi đốt phong long giải xui là được rồi chứ còn gì nữa!

”Được rồi, tôi tha cho cậu. Làm gì nên làm đi.” Có cần khuyên cậu ta đi đốt phong long không nhỉ?

Gia Áo đang cân nhắc thì...Vù...hình như máy bị ai đó giành lấy...

Giọng Tiêu Yêu Cảnh vang lên: “Alo, tớ có việc bận. Mai tớ sẽ đi học.”

Khoé miệng Gia Áo giật giật nhìn máy đã ngắt kết nối. Cái tên yêu tinh này...khó hiểu... cậu đi học hay không báo tôi làm con heo gì?

”Này, Gia Áo, sao Thuần Khanh vẫn chưa về?” Tô Lâm nhìn giờ, đã sắp tới giờ cơm mà chưa thấy Thuần Khanh đâu, quay qua hỏi con gái.

Gia Áo nhủu mày...giờ này anh xử Lục Chiêm Đình xong vẫn chưa về nhà sao? Trong truyện là đi đâu, quên rồi nhì?

Tô Lân thấy con gái nhủu mày, nghĩ là con gái không quan tâm chăm sóc con rể, liền lấy cây chổi lông gà, vung một đường: “Mau đi ra ngoài đón nó cho mẹ. Đồ vô lương tâm, con chỉ cần về trễ một chút là Thuần Khanh đã tâm thần bất định rồi, con không thấy tội nghiệp người ta sao? Hôm nay nó về trễ con lại nhủu mày, ý gì vậy hả?”

Gia Áo tung người, né tránh chiêu Lão nương đại thủ ấn hiểm hóc của mẹ, vơ lấy cái áo khoác, vừa chạy ra cửa vừa nói vọng vào: “Mẹ ác quá đấy, con chỉ đang nghĩ xem anh ấy có thể đi đâu thôi mà...”

“Con mà dám ăn hiếp Thuần Khanh mẹ đánh chết con.”

“Mẹ yên tâm, hai ngày nữa là về Đông Nữ cầu hôn người ta rồi, con không có phụ bạc vị hôn phu của mình đâu. Con đi á!” Đừng nói phụ bạc, căn bản là sủng anh còn cảm thấy sủng chưa đủ nữa là.

Gia Áo đi tới công viên gần nhà dạo một vòng, lúc gần hết công viên thì bắt gặp một bóng dáng thon dài cao ngất đang ngồi tựa bên cột đình nghỉ mát, mái tóc bay nhẹ theo gió, nắng chiều như một vàng hào quang bao phủ trọn anh ta.

Gia Áo thấy Thuần Khanh ngủ, liền lại ngồi bên cạnh. Trong cơn mơ, hình như Thuần Khanh không được ngon giấc, anh chau mày, lẩm bẩm: “Thê quân...”

Gia Áo mỉm cười, đến trong mơ cũng gọi tên cô cơ đấy. “Ừm, em đây!”

“Anh không muốn...rời xa em...”

Thuần Khanh vô thức vươn tay qua nơi có hơi ấm thân thuộc, bắt lấy cơ thể người mà anh thích, người mà anh đã tâm tâm niệm niệm cả đời sẽ bên anh, kéo người đó lại gần.

Gia Áo lùn hơn Thuần Khanh một chút, dù so với con gái cô đã rất cao rồi. Không có biện pháp, ai bảo anh ấy cao quá làm chi. Lúc này cả người Gia Áo bị Thuần Khanh ôm lấy, chỉ có thể tựa đầu vào vai anh.

“Tại sao anh lại phải rời xa em chứ?” Gia Áo thì thầm.

Thuần Khanh đang mơ, hai mắt khép chặt, mơ mơ màng màng trả lời: “Thê quân...đào hoa...”

Gia Áo dở khóc dở cười, bản thân trắng hoa lúc nào để anh trong giấc mơ cũng mơ thấy ác mộng vậy? Cô đưa tay lên vuốt phẳng lông mày anh, dùng giọng điệu êm dịu lại lấy lòng hay thấy ở người lớn đồ trẻ con mà đồ dành: “Không có đào hoa, Gia Áo chỉ thích mỗi mình Thuần Khanh, không có ai khác, sẽ mãi như vậy.”

Hình như nghe được lời muốn nghe, Thuần Khanh chép chép miệng, vẻ mặt thoải mái mà an giấc, quay sang mơ về một thế giới màu hồng của riêng anh, thế giới có trời xanh biển rộng, có anh và thê quân, không có bóng đèn, không có yêu tinh muốn cướp thê quân...một nơi thật tuyệt vời...

Trong ngôi trường cấp ba tư thực khang trang, học sinh đang trong giờ học hăng say tiếp nhận kiến thức. Nhưng tất nhiên vẫn luôn có những phần tử không chăm chú nghe giảng chút nào, như lớp 10A1, các học sinh chăm chú nhìn...thầy giáo của mình. Phải nói vị giảng viên này vô cùng đẹp trai, mái tóc dài lẳng từ được buộc gọn, trông anh như một thiên thần lớn lên trong các nụ hoa vậy.

Vị giảng viên cũng lúng túng ra mặt, hai má đỏ ửng, bởi có một cô nữ sinh kiêm vị hôn thê đang nhìn anh đến ngây người.

Vị giảng viên ấy chính là Thuần Khanh, còn cô nữ sinh có tài năng làm anh đỏ mặt là Tô Gia Áo.

Tô Gia Áo bình thường rất chăm chỉ, nghe giảng đọc sách chép bài như các tiết bình thường, nhưng hôm nay lại ngây ra nhìn anh cả buổi, bài vở không lo, làm anh thật ngượng ngùng.

“E hèm...thê quân, đề nghị em chú ý vào bài giảng...”

Cả lớp đã quen với việc vị giảng viên trẻ siêu đẹp này luôn coi mọi người như không khí mà thê quân này thê quân nọ với vị hôn thê của mình.

Gia Áo sực tỉnh, lắc lắc đầu thật mạnh, cười tươi hết sức có thể, chứng minh mình đã khôi phục tinh thần.

Lý do cô xao nhãng ư? Đáng lẽ hôm nay cô đã đang ở Đông Nữ tộc để bàn chuyện kết hôn, sinh lễ quả cáp chuẩn bị cả rồi, nhưng đừng một cái bố cô lại lăn ra sốt xuất huyết vào cái mùa chẳng ai bị sốt này. Thấy ớn à!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dã ngoại

Không biết tại sao mà dạo này Thuận Khanh có vẻ không vui. Ánh mắt của anh nhìn cô rất lạ, như có điều uỷ khuất, muốn nói lại thôi, cô cố gắng hỏi mà không được, đành để chờ anh tự nói ra vậy.

Không lẽ Thiên đạo vẫn muốn cản trở hai người họ cho diễn biến xảy ra theo đúng trình tự sao? Nhưng mà đã vậy còn mang cô tới đây làm gì? Với lại dòng chảy của câu chuyện đã bị đảo ngược lộn xộn rồi mà!

Haizzzz.

Cửa lớp mở ra, Tiêu Yêu Diệp bước vào, phá hỏng không khí đầy tim hồng cũng đầy ngượng ngùng này. Thuận Khanh khó chịu ra mặt: “Hiệu trưởng đại nhân, đến lớp học có điều gì cần chỉ dạy sao?”

”Tớ cũng muốn làm học sinh, ngồi nghe cậu giảng bài cũng là một cách thưởng thức.” Tiêu Yêu Diệp đắm mình vào mộng tưởng được ngồi dưới mà thưởng thức phong thái giảng bài mê người của giảng viên yêu nghiệt, nhất là yêu nghiệt đã chiếm lấy trái tim anh từ lâu.

Thuận Khanh siết chặt nắm đấm, học sinh trong lớp có thể thấy rất rõ vị giảng viên ôn hoà này đang tức giận, có vẻ như chuyện gì liên quan đến Tiêu Yêu Diệp Thuận Khanh cũng sẽ không kiên nhẫn.

Mà đúng vậy, Thuận Khanh hết sức tức giận, tên Tiêu Yêu Diệp này rảnh rồi chạy tới đây nói nhăng nói cuội gì chứ, muốn chia rẽ tình cảm của anh với thê quân sao? Nếu là lúc trước anh sẽ ý lại vào thê quân hết lòng yêu chiều mà lơ cậu ta, nhưng mà bây giờ, dù thê quân rất yêu thương anh, anh lại không thể an lòng, nhất là khi có một cản trở lớn chưa giải quyết được. Trong thời gian này, tình cảm của hai người phải không được có một vết rạn nào mới tốt.

”Này, đừng nổi nóng, tớ đến chỉ để thông báo thôi.” Mặc dù không biết tại sao hôm nay Thuận Khanh lại phản ứng mạnh vậy, nhưng mà kẻ bị ngược thành thói như Tiêu Yêu Diệp vẫn biết điều mà thu lại dáng vẻ ngả ngớn của mình, đi tới bục giảng. “Cho mượn chút thời gian nhé. Trước mặt học sinh đừng đánh tở, ảnh hưởng không tốt đâu.” Câu sau Tiêu Yêu Diệp cố ý nói nhỏ cho mỗi Thuận Khanh nghe, còn ảnh hưởng không tốt là gì thì cả hai đều biết. Thuận Khanh là một người dịu dàng ngoan hiền, không biết sau khi chứng kiến một mặt bạo lực của anh Gia Áo có còn thích anh hay không.

Mà họ không biết rằng, Gia Áo rõ về Thuận Khanh hơn bất kì ai.

Tiêu Yêu Diệp hắng giọng, lấy lại phong thái uy nghiêm lồng lộng của một vị hiệu trưởng đức cao vọng trọng: “Tôi muốn thông báo đến các bạn một quyết định của trường, vì biết các bạn học hành rất căng thẳng, nhà trường sẽ sắp xếp cho các bạn được nghỉ du lịch một tuần. Ngày mai xuất phát. Đặc biệt, cùng đi với các bạn sẽ là minh tinh hot nhất hiện nay, Lâm Thanh, cậu ấy muốn sống lại những ngày học sinh tươi đẹp nên đã chọn đi cùng chúng ta, sẽ là một kì nghỉ thuần túy, không có máy quay, nhà báo, cho nên các em hãy giữ bí mật chuyện này.

Lần dã ngoại này chủ yếu là nghỉ ngơi, du lịch, khám phá. Đi một ngày đường học một sàng khôn, hiển nhiên chi phí sẽ do nhà trường cùng với minh tinh Lâm Thanh hỗ trợ hoàn toàn.”

Cả lớp như bùng nổ, Lâm Thanh là ai chứ? Đương nhiên là ngôi sao tuổi teen rất được ngưỡng mộ, vừa hát hay diễn giỏi lại đẹp trai lại lãng, trẻ trung ngời ngời, là học sinh cấp ba thì đều ngưỡng mộ anh ấy.

Gia Áo thất thần nhìn xa xăm. Lâm Thanh, đối với cô không chỉ là thần tượng tuổi teen hào nhoáng, mà còn là người bạn gần gũi đồng cam cộng khổ trong những tháng ngày gian nguy nhất.

”Vi mục đích của chuyến đi này là xây dựng tinh thần tập thể, mong các bạn có thể giúp đỡ và phối hợp với nhau. Vì vậy các bạn hãy phân theo nhóm hai người. Lâm Thanh cũng là một thành viên nhóm hai người, hôm qua cậu ta đã bốc thăm tên học sinh sẽ cùng nhóm với cậu ấy. Bây giờ tôi đọc danh sách phân nhóm.....cuối cùng là Tô Gia Áo với Lâm Thanh.”

Tiêu Yêu Diệp vừa đọc xong đã bị Thuận Khanh xách cổ áo kéo ra ngoài: “Cậu ra đây cho tôi.”

Tiêu Yêu Diệp vừa bị kéo vừa nói vọng lại: “Các bạn hãy chuẩn bị đi nhé, enjoy yourself!”

Gia Áo ngăn người. Lâm Thanh, chung nhóm..

Tiêu Yêu Cảnh nhìn Gia Áo, trong mắt là nồng đậm chua xót: tôi biết sai rồi, vốn dĩ cậu không có thích tôi. Nhưng mà có thể hay không đừng để hết người này tới người khác lần quần quanh cậu, giành đi trái tim cậu trước mặt tôi. Quý Thuận Khanh, Lâm Thanh, ai cũng là người xuất sắc hết, đã kích này sao tôi chịu nổi đây!

(Tác giả: cuối cùng em đã xuống, lạy...trụ điện.)

Thuận Khanh nghe đến Lâm Thanh thì vừa choáng váng vừa tức giận vô cùng, lại thêm phản ứng khó hiểu kiểu có JQ của thê quân lại càng làm anh thêm uất ức, tức thì phải xả, anh kéo Tiêu Yêu Diệp lên thẳng phòng Hiệu trưởng, đóng cửa cái rầm, nhào vào cho hắn một trận.

”Thuận Khanh, đừng đánh vào mặt!”

”Cậu giải thích rõ ràng cho tớ, cậu đang làm cái trò gì thế hả?”

Pruistab: Mừng năm mới, ngoại truyện chưa viết kịp, khuyến mãi một chương. Moazz moazz đọc giả.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lâm Thanh ra tay

“Thuần Khanh à, thả tớ ra, tớ nói với cậu...” Tiêu Yêu Diệp cố hết sức gỡ tay Thuần Khanh. “Cậu hiểu mẹ tớ mà, tâm tình và vẻ ngoài bà ấy đều yếu đuối như nhau, bà ấy sẽ chẳng chịu nổi cú sốc tinh thần lớn vậy đâu. Trong lòng của bà ấy tớ là một người hoàn mỹ trong xã hội, trong nhà có chuyện gì đều dựa hết vào tớ...” Tiêu Yêu Diệp ôm ngực, bật chế độ tự luyện mà kể lể nỗi khổ nên có ở một “con nhà người ta” điển hình và chính hãng.

“Bốp” “Ai cần nghe cậu nói mấy chuyện này, ít phí lời lại đi!” Thuần Khanh mất kiên nhẫn, vơ đại quyển sổ trên bàn cuộn lại đập cộp vào đầu Tiêu Yêu Diệp, một cái sừng mọc lên.

“Được được tớ nói.” Tiêu Yêu Diệp đáng thương xoa xoa quả trứng mới mọc trên đầu, thầm nghĩ nó tròn vậy không biết sau này có nở ra chim con hay không? Bị đánh hoài chắc cuồng SM quá. “Cậu có nhớ lần dẫn cậu đến gặp bà ấy không? Bà ấy đến giờ vẫn còn xem cậu là con dâu có tướng mạo xuất sắc nhất. Tớ không dám nghĩ đến nếu như bà ấy biết cậu là đàn ông, hình tượng của tớ trong lòng bà sẽ sụp đổ mất. Bà ấy sẽ khóc giống bão tháng 7, nước mắt sẽ giống sóng thần ngập nửa đời sau của tớ.” Tiêu Yêu Diệp nghĩ tới tương lai u ám ấy thôi đã rùng mình một cái, da gà rùng cả rỏ, đầu tóc vốn được nhuộm trắng lại bạc thêm vài sợi.

“Thì sao?” Mẹ cậu liên quan gì với tôi chắc? Bà khóc thì cậu chịu, dù sao cũng chỉ ngập nửa đời sau của cậu, có lan sang nửa đời sau của tôi đâu mà phải lo. Hừ!

Tiêu Yêu Diệp chớp chớp mắt to ngập nước, nói vào trọng tâm: “Lâm Thanh là con trai đối tác của ba tớ, cậu ta có tới chơi vài lần, không biết từ đâu biết được chuyện này. Hắn ta uy hiếp tớ!”

“Lời kéo chúng ta vào, là cậu phải không?” Lâm Thanh...ra tay rồi sao?

“Biết hắn ta nắm được gì không? Là mấy tấm hình trong điện thoại của tớ.” Tiêu Yêu Diệp đắc ý vẩy vẩy cái điện thoại trước mặt Thuần Khanh. Hí hí, Thuần Khanh nổi nóng mà cầm lấy điện thoại của mình kia...

Thuần Khanh đĩnh chính lại, không phải cảm, mà là giật lấy, màn hình khoá, màn hình nền, màn hình chính...mỗi cái một hình khác nhau, toàn là ảnh của anh. Để xem thư viện ảnh nào... anh càng xem sắc mặt càng tím tái: tất cả không ngoài hình của anh, ngọc thụ lâm phong đi đứng ngồi nằm ăn uống chơi làm... kiểu nào cũng có. Hai tay anh run lên chứng tỏ đang giận dữ: “Là cậu chụp lên hết phải không?”

Tiêu Yêu Diệp anh dừng khoi lên tinh thần không sợ hiểm nguy, toét miệng tự hào: “Đúng vậy, kĩ thuật chụp hình của tớ rất tốt mà!”

“Crắc.” Vừa nói xong nhìn lại, cái điện thoại đáng thương đã gãy đôi dưới chân Thuần Khanh. Tiêu Yêu Diệp nhiều tiền thì tiếc gì cái điện thoại, anh khó có khi đắc ý như bây giờ: “Thuần Khanh, cậu nên biết là tớ có lưu lại hết đấy, một tấm cũng không thừa.” Tay móc từ trong túi ra hai vé máy bay chỗ ngồi cạnh nhau, vẩy vẩy: “Hai chúng ta là một nhóm, tớ mua vé máy bay luôn rồi còn có khách sạn hưởng ra biển nữa...ouch...”

Thuần Khanh đánh người cướp vé, trước khi đi còn để lại một câu: “Tớ sẽ đi, cậu thì miễn đi.” Tớ sẽ không cho phép bất cứ ai xen vào giữa tớ và thế quân, dù cậu hay là Lâm Thanh kia cũng vậy.

Buổi chiều tan học, Gia Áo kéo Thuần Khanh đi mua...kem chống nắng.

Trong nguyên tác cô có nhớ ngày hôm sau vì Thuần Khanh đi mua kem chống nắng cho cô mà bị Lăng Băng chặn lại, cuối cùng đến trễ. Cô sẽ không để việc đó xảy ra đâu.

Nhưng mà Thiên đạo lại giống một đũa tre ngang ngược, nó không cho phép mọi chuyện diễn ra mà không đúng trình tự, dù cho trước đó đã sai rồi!

Thuần Khanh vừa bước ra cửa tiệm mỹ phẩm liền cảm thấy có một vật xé gió mà lao đến, anh bắt lấy, thì ra là một cành hoa hồng.

“Quý Thuần Khanh.” Đối diện là một nhóm người, kẻ cầm đầu vừa gọi anh thì đeo mặt nạ. “Nhìn cũng đẹp nhỉ?”

“Người nào buồn chán vậy?” Anh vứt bông hoa vào sọt rác, phui phui tay. Thuần Khanh xoay người, nghĩ bụng phải nhanh rồi đi, thế quân sắp ra rồi.

Nhưng mà thấy anh sơ hở đưa lưng về phía mình, người đeo mặt nạ lao tới, Thuần Khanh theo phản xạ nghiêng mình né tránh. Nhưng...

“Ngươi, dùng dao?”

Trên tay người kia là lọn tóc của Thuần Khanh, người kia xoay xoay con dao rồi cắt vào người, nắm lọn tóc ấy: “Hừm, sợi tóc cũng bén thật, nếu kéo

thử thì cậu sẽ biết thôi. À, hôm nay đi chơi với tôi, thế nào?”

Thuần Khanh nhăn mặt: “Tôi còn có việc, không có hứng thú.”

Anh không hứng thú nhưng đối phương lại có, nó thể hiện rõ ràng qua giọng nói: “Rất lạnh lùng!” Cùng với đó, người kia lại lấy đà nhảy lên, bỏ nhào về phía Thuần Khanh, đánh giọng. “Cậu ít ra về lại cho tôi.”

Thuần Khanh lật người, lại tránh được, nhưng mà mồ hôi lạnh đã điểm vài giọt trên trán, thân thù của tên này rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lãng Băng

Đối phương lại dùng một chiêu cừu âm bạch cốt trảo, Thuần Khanh vừa tránh vừa khó chịu nghĩ, thế quân sẽ ra ngay, nếu để em ấy thấy tình cảnh này thì không hay cho lắm.

“Cậu phân tâm rồi.”

Nói xong, đối phương lại đánh một quyền về phía anh, tổn thương thì không có, nhưng chai kem chống nắng anh đang xách trên tay bị rơi ra, để đối phương bắt được.

“Hừm, kem chống nắng hàng hiệu sao? Đem cả kem dưỡng da theo sao? Hèn chi da cậu lại trắng mịn như vậy, thì ra là được bảo vệ kỹ càng.” Người đeo mặt nạ nhìn chai kem tỏ vẻ thích thú.

“Tôi không dùng mỹ phẩm, đây là mua cho thế quân, đưa đây.” Với lại đây là thứ đầu tiên anh mua cho em ấy, bởi em ấy nói muốn mua, không thể bị cướp đi được.

Người kia hừ lạnh: “Thế quân? Vì cái đứa con gái ngu ngốc ấy mà không cần tôi sao?” Ánh mắt chuyển từ lí thú sang khinh thị.

Nói xong, liền định bóp nát chai kem chống nắng này thì cổ tay bị một người nắm chặt, theo phản ứng bình thường là cổ tay bị chế trụ thì bàn tay không dùng lực được, chai kem bị rơi lỏng mà rơi vào trong tay một người khác. Gia Áo cầm chai kem trong tay, tay kia thả cổ tay Lãng Băng ra rồi lại nhanh như chớp vung lên, mặt nạ của Lãng Băng vỡ làm đôi.

Gia Áo đẩy Lãng Băng về phía khác, thuộc hạ của cô chạy lại đỡ: “Thiếu chủ.”

Lãng tiểu thư hết sức uỷ khuất nha. Nhìn thì nhẹ nhàng lắm, nhưng tay cô muốn gãy luôn, đầu muốn chết. Ra tay nhanh gọn chuẩn, đến cao thủ đệ nhất tộc như cô mà không hay biết cô ta tiếp cận mình khi nào. Còn có sát khí ấy, cô chỉ gặp ở sát thủ thôi, quá đáng sợ.

Thuần Khanh thấy Gia Áo tới thì ôm tay cô, cả người nép vào sau lưng Gia Áo, tên kia hoá ra lại là con gái, nhưng mà thế quân tới rồi, không lo bị ức hiếp, dù người kia cũng không thể ức hiếp được anh, cùng lắm thì cả chết lưới rách. Ừm, cảm giác làm nũng với thế quân không tệ.

Đưa chai kem cho Thuần Khanh, Gia Áo nói với Thuần Khanh: “Cái mặt nạ ấu trĩ của đám hề nhìn buồn cười thật ha Thuần Khanh?” Sau đó làm bộ ngạc nhiên mà quay qua nhìn Lãng Băng: “Ồ! Tưởng con cái nhà ai không có giáo dưỡng ban ngày ban mặt đi quấy rầy vị hôn phu của người khác. Hoá ra là Lãng tiểu thư Lãng Băng. Chắc có lẽ là hiểu lầm nhỉ?”

Hiểu lầm cái con khỉ, Lãng Băng không áp chế được xúc động rửa thắm, tay cô còn chưa cử động được đây. Với lại từng câu từng chữ có ý nào khác ngoài mắng cô chứ, còn mèo khóc chuột nói là hiểu lầm.

Nhưng mà võ công không bằng người ta, thân phận cũng không phải là vị hôn thê chính thức như người ta, Lãng Băng đành phải đón ý nói hùa: “Hiểu lầm, là hiểu lầm. Lãng Băng chỉ muốn diện kiến một chút con trai tộc trưởng, không ngờ lại gây ra chuyện hiểu lầm này.”

“Ồ, đúng vậy. Lãng tiểu thư xinh đẹp lại không mất dạy, diện kiến con trai còn phải động thủ, chứng tỏ tiểu thư rất coi trọng bình đẳng giới nhỉ?”

Lãng Băng găng hắc tuyến trên mặt, không mất dạy, có thể nói là có giáo dưỡng cũng được mà, với cả câu sau cũng không thể nào làm người thấy như đang khen ngợi á.

Đúng rồi, cô sao lại bị chế phục chứ! Lãng Băng đưa tay vào túi, lôi ra lệnh bài tộc trưởng: “Quý Thuần Khanh, cậu biết cái này không?”

Thuần Khanh sửng sốt: “Lệnh bài tộc trưởng của Đông Nữ tộc, ai nắm giữ lệnh bài này có thể ra lệnh cho tộc nhân, không thể chống lại.”

“Ha ha, nói rất hay...á...” Đắc ý chưa mấy giây, một bóng đen đã lao tới nhanh như tên bắn, nhìn lại thì lệnh bài đã không cánh mà bay.

Là lệnh bài trong truyền thuyết sao? Ừm, không tệ, chất gỗ rất tốt, cứng rắn nhẫn nhịn. Gia Áo lắc lắc lệnh bài trong tay: “Lăng tiểu thư, lệnh bài tộc trưởng muốn cầm phải xem bản lĩnh nha.”

”Ai cho cô lấy của tôi?” Tạc mao, Lăng Băng ta tạc mao. Có mỗi cái lệnh bài để nói chuyện cũng bị giật giữa ban ngày là sao?

”Hừm? Lăng tiểu thư còn nghĩ cô đang cầm trên tay lệnh bài sao? Lúc cô đang cầm nó thì không có nói là không được cướp mà!”

Lăng Băng trừng mắt nửa ngày vẫn không ăn thua cái người đang nở nụ cười tươi như hoa, mà đôi mắt lại ánh lên vẻ lạ lùng vừa như tìm được món đồ chơi lý thú, lại như nhìn thấy kẻ thù ở đằng kia.

Không có biện pháp, tài năng không bằng người ta thì so cái gì? Lăng Băng tức tối kéo người đi, thầm nghĩ khi về phải xử lý đẹp tên nào dám tình báo sai. Cô đã sớm nghĩ ngờ rồi, con gái Tô Lân sao có thể là đứa vừa ngu ngốc vừa xấu xí, nói trắng ra là một con bò vô dụng được chứ?

Thực ra không thể trách tin tình báo của Lăng Băng sai lầm được. Dù bây giờ thân phận của Huyết Hàn đã công khai, nhưng bản tính cẩn trọng của Gia Áo vẫn không sửa đổi, cho nên ai đó muốn theo dõi cô? Đứng hòng moi ra được cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cuộc gặp ngoài ý muốn

Tối đó, Gia Áo lấy từ gầm giường ra cái vali đóng đầy bụi, phui phui qua loa một hồi rồi bắt đầu mở tủ quần áo ra, chọn đồ ném vào.

Một tuần lận á! Ba bộ mặc ra ngoài hai bộ mặc ngủ, từ từ thay đổi, thêm một số đồ dùng cá nhân, nhưng sao mãi không đóng va li lại được thế này?

”Thê quân, để anh giúp.” Nhìn người đang bạo hành chiếc balo to đùng, anh có chút không nở.

Thuần Khanh đổ hết đồ từ va li to tướng ra, nhìn một đống quần áo nhăn nhúm mất trật tự chẳng khác nào giẻ lau trước mặt cùng nụ cười gượng của Gia Áo mà thờ dài. Quần áo của em ấy là anh giặt, phơi khô xong cũng chính tay anh ủi, mấy cái này thường ngày Gia Áo ít khi mặc nên anh vẫn không hay để ý tới. Xem ra là anh sơ suất rồi, sau này phải lấy cả tủ đồ của em ấy ra giặt ủi lại một lần mới được. Nhưng mà Gia Áo nhét một cục chẳng ngần nắp xiu nào như thế này báo sao cho vừa!

Thuần Khanh nhanh tay xếp gọn gàng quần áo, lấy một cái vali khác xếp vào: “Em xem, cái nhỏ hơn cũng xếp vừa rồi!”

”Anh giỏi quá!” Gia Áo hai mắt toả sáng, thấy chưa, có chồng sướng vậy đấy.

Hôm sau, Gia Áo và Thuần Khanh vừa tới trường thì một bóng đen lao vút tới ôm chầm lấy Gia Áo.

”Tiểu Áo tâm giao, nhớ cậu quá.”

Giọng nói này...”A Thanh?” Gia Áo không thể tin, mừng rỡ gọi tên cậu bạn.

”Ừ, may mà cậu không quên tớ!” Lâm Thanh dùng má cọ cọ má Gia Áo thân mật.

Gia Áo mặt không đổi sắc, đẩy cái người đang ôm cứng bản thân rồi ra sức cọ xuống, nói giỡn, hôn phu đang ở đây nha. Cơ mà không lẽ Lâm Thanh là xử nam hay sao mà chạm được vào cô vậy kia?

”Lát lên xe ngồi cùng tớ nha.” Lâm Thanh giống như không thấy Gia Áo cố ý xa cách, hào hứng gọi.

”Nhưng mà...” Gia Áo nhăn mặt, còn có Thuần Khanh á.

”Ừ chịu, tham sắc bỏ bạn! Tớ biết cậu muốn ngồi với vị hôn phu xinh như hoa của cậu, nhưng mà chúng ta cả năm trời không gặp rồi, cậu không thể dành cho người bạn đáng thương này chút thời gian sao?” Lâm Thanh trẻ môi xinh, hết sức tỏ vẻ đáng thương, mắt to ngập nước chớp chớp. Một đám fan nào tàn hủ hét loạn lên

”Cậu mồm mép giáo hoạt khi nào thế? Được rồi, lên xe ngồi với cậu, nhưng mà lên máy bay thì ngồi với Thuần Khanh á!” Gia Áo bó tay.

”Được được.”

Lâm Thanh ôm Gia Áo, nhìn Thuần Khanh đầy khiêu khích.

Thuần Khanh cúi đầu, sắc mặt tái nhợt. Nhưng Gia Áo bị Lâm Thanh quẩn lấy, chỉ kịp dặn dò anh một câu rồi đi mất.

Tiểu Yêu Diệp liền hôn hờ kéo Thuận Khanh lên ngồi cạnh mình, phía trước là Lâm Thanh và Gia Áo.

”Tiểu Áo tâm giao, tớ mang nhiều món cậu thích lắm này: có khoai tây chiên, nước hoa quả không gas, kẹo bạc hà, socola, bánh gạo Nhật không cay...”

Thuận Khanh chú ý, hình như những thứ đó anh không biết thì phải. Anh chỉ biết nấu món nóng sốt cho thê quân thôi.

Gia Áo xoa xoa cái bụng căng tròn: “Lúc sáng Thuận Khanh có nấu mì, rất ngon, tớ ăn hơi nhiều nên no rồi.” Thực tế thì lúc nào Gia Áo cũng ăn rất nhiều, chỉ cần là thức ăn do Thuận Khanh nấu.

”Không có sao, ah, sáng nay tớ thức hơi sớm, buồn ngủ quá à!” Lâm Thanh vờn vai ngáp một cái, tự nhiên tựa vào vai Gia Áo, cô theo thói quen sửa lại tư thế cho cậu thoải mái.

Một màn này rơi vào trong mắt Thuận Khanh, tim anh như thất lại.

Đến rồi!

Anh còn nhớ rõ ngày hôm đó, khi vừa từ bệnh viện thăm tên Lục Chiêm Đình ra.

”Này anh trai, hung dữ quá vậy cần thận thê quân bỏ đấy!”

Bên kia đường có một thanh niên rất trẻ, ăn mặc quyến rũ nhưng lại đầy phong cách không một chút éo lá, đeo kính mát thời thượng, lộ ra mũi dọc dừa cao thẳng, môi nhỏ màu anh đào, cằm v-line đứng một, mái tóc dài tới giữa lưng được buộc sau đầu nhưng vẫn tôn lên nét đẹp phi giới tính của mình, nốt ruồi lệ chí phẩm sáng, thật xinh đẹp! Cậu ta lại dùng giọng điệu cợt nhả trêu ghẹo anh, môi nhỏ mấp máy, nhưng lạ là anh không thấy phản cảm, mà thấy tự nhiên như vốn dĩ nó phải vậy, hấp dẫn tới tận xương.

Nếu anh luôn là kiểu hình ngoan hiền thì người trước mắt lại là kiểu hình yêu mị câu nhân.

Thuận Khanh trực tiếp lựa chọn bỏ qua, trực giác nói cho anh biết người này không hề đơn giản, không thể dây vào.

Nhưng mà, cậu ta đi theo anh. Anh rẽ thì cậu ta rẽ, anh đi thẳng cậu ta đi thẳng, anh chọn con đường dài nhất, nhưng chẳng mấy chốc đã gần tới nhà.

Đến công viên gần nhà, anh rẽ vào đó, cậu ta đi theo, tới đình nghỉ mát, hai người đối diện nhau, trong không trung toé ra tia lửa điện.

”Cậu đi theo tôi làm gì?” Thuận Khanh lạnh giọng.

”Anh trai thật xinh đẹp, bảo sao Tiểu Áo tâm giao không mê mẩn, nhỉ? Nhưng mà hình như đầu óc hơi ngê ngẩn, con đường về nhà em ấy gần vậy, anh lại cố sức đi lòng vòng là sao?” Vẫn giọng nói giễu cợt một cách ngọt ngào ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đi xe

Thuận Khanh nhăn mặt, người này hiểu rõ về anh, không, phải nói là hiểu rõ về Gia Áo, cả chuyện hôn phu, cả chuyện đường về nhà cô ấy. Dù những chuyện này không phải bí mật, nhưng một kẻ anh chưa hề gặp qua lại biết rõ như vậy, có thể bình thường sao?

”Anh đừng khó hiểu, một chút cũng không khó hiểu đâu. Xin tự giới thiệu, tôi tên Lâm Thanh.” Môi nhỏ cong lên một đường hoàn mỹ đầy tự tin, đầy sức hút, làm người đối diện không tự chủ mà thấy yêu thích, cũng thấy tự ti.

”Lâm Thanh? Tôi không biết cậu.” Thuận Khanh bật chế độ đề phòng lên, lại ngoài ý muốn làm Lâm Thanh bật cười.

”Đương nhiên rồi, nhưng mà tôi biết anh. Anh là vị hôn phu của người yêu tôi, và tệ hại hơn, tiểu Áo tâm giao vì trách nhiệm nên luôn đối xử tốt với anh.”

Khiêu khích, tuyệt đối là khiêu khích. Lý trí bắt anh phải giữ bình tĩnh và tin vào thê quân, dù cho trái tim anh đau muốn vỡ vụn rồi. “Tôi chưa từng nghe Gia Áo nói chuyện này.”

”Đương nhiên, đó là lỗi của tôi, một năm trước chúng tôi còn bên nhau rất hạnh phúc, nhưng tôi lại lựa chọn rời xa cô ấy để theo đuổi sự nghiệp, chắc hẳn Gia Áo còn rất giận. Nhưng mà tôi chỉ vì muốn có thể xứng với một thủ lĩnh hắc đạo tài năng như cô ấy mà thôi. Bây giờ nguyện vọng đã đạt được, chỉ cần tôi quay về nói rõ mọi chuyện, Gia Áo còn không bỏ một mảnh phụ như anh sao?” Lâm Thanh thêm mắm dặm muối vào câu chuyện tình bạn khăng khít đầy trong sáng của quá khứ. Nhưng dù sao cũng có phần đúng mà!

”Hừ, quá khứ của thê quân, tôi không quan. Nhưng hiện tại thê quân cô ấy nói thích tôi.” Măng phu? Anh là hiền thực nam ưu tú nhất Thiên Trầm tộc nội, anh không hiền ai hiền?

”Thật tội nghiệp, Gia Áo đã nói yêu anh chưa?”

Từ đầu đến cuối, Lâm Thanh cũng không thu lại thái độ châm chọc khinh khinh như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay, cậu mỉm cười ngọt ngào, xoay người rời đi.

Nhưng nụ cười ấy lại làm cho Thuần Khanh hoang mang, anh không rõ điều cậu ấy nói có thật không, nhưng mà cậu ấy biết rất nhiều thứ, biết cả nội tình Đông Nữ tộc lẫn địa vị của Gia Áo.

Tiêu Yêu Cảnh cũng là hoa đào của thê quân, nhưng cái cậu trẻ người non dạ lại xốc nổi nông cạn ấy anh căn bản không quá lo lắng. Nhưng nếu là Lâm Thanh, người này không đơn giản, có thể là một đối thủ lớn của anh trên con đường tình cảm này.

”À, còn nữa, tôi vốn là trai zin, không có ô uế chút nào đâu.” Ý nói, cái vòng phượng đó không có tác dụng đối với Lâm Thanh cậu.

Thuần Khanh cả người vô lực, ngã ngồi tại lan can đình nghỉ mát, đầu tựa vào cột đình, nhìn ánh chiều tà màu đỏ hồng rực rỡ diêm dúa đang phá hủy tươi đẹp của một ngày nắng. Gay gắt, độc hại.

Thê quân, anh khó chịu quá, em ở đâu? Mau nói cho anh biết em không có thích cậu Lâm Thanh ấy hơn anh đi..

Xe bỗng vấp ổ gà, xóc thật mạnh, Thuần Khanh lấy lại tinh thần, lại vô ý thấy Lâm Thanh nhân cơ hội đó nhào vào lòng Gia Áo, trong lòng Thuần Khanh ngũ vị tạp trần, rất muốn đẩy hai người đó ra, nhưng mà Đông Nữ tộc quy...

”Này, cậu không sao chứ?” Gia Áo lo lắng hỏi, Lâm Thanh rất yếu, dễ bị say xe, lại vừa có xóc nảy như vậy cậu ấy có chịu nổi không? Nghĩ vậy, vòng tay Gia Áo ôm Lâm Thanh thêm chặt một chút.

”Không sao, cậu ôm tớ chặt như vậy chắc là không có việc gì đâu, tớ ngủ một lát, không được thả tay á!”

”Biết rồi, ngủ một lát đi, cần gì cứ nói tớ.”

Vậy là cả hai tiếng đi xe, Gia Áo ôm Lâm Thanh, bất tiện quay đầu nên không nhìn thấy Thuần Khanh sắc mặt tái nhợt, hai tay nắm chặt đến lộ rõ các khớp tay. Tiêu Yêu Diệp thấy không khí lạnh lẽo, ngoan ngoãn ngồi im không bày trò, hình như Thuần Khanh thật sự rất đề ý cô nhóc đầy bí ẩn này, anh làm vậy không biết là đúng hay là sai đây?

(T/g: Hai tiếng đi xe, năm tiếng máy bay như trong nguyên tác, chỗ Gia Áo là thành phố mà so với vùng sâu vùng xa còn bất tiện hơn ha?)

Đến sân bay, Gia Áo cẩn thận đỡ Lâm Thanh đã mềm nhũn xuống xe, cậu lôi từ trong túi ra hai vé máy bay: “Gia Áo, cậu cùng nhóm với tớ, chỗ ngồi cũng là cùng nhau á!”

Thuần Khanh có phải là người yếu đuối vô năng dễ bắt nạt? Tuyệt đối không!

Thấy có người quyến rũ thê quân mình, anh rất hào phóng cho cậu ta hai giờ, xem như bạn cũ ôn chuyện với nhau. Nhưng mà bây giờ, không thể!

”Thê quân, anh cũng có vé đôi, em không muốn ngồi với anh sao?” Thuần Khanh không dấu vết đẩy Lâm Thanh đang dính trên người Gia Áo ra, ôm tay cô, xoay ra hai vé máy bay.

Mà Tiêu Yêu Diệp một bên khóc ròng: vé của anh đặc biệt mua để xây dựng tình thú với Tiểu Thuần Khanh á!

”Ừm, đương nhiên em sẽ ngồi với Thuần Khanh rồi. Lâm Thanh, cậu ngồi với hiệu trưởng đi!” Nhưng Thuần Khanh cho Hiệu trưởng này giờ, tay chân cô cũng ngứa ngáy.

”Nhưng mà...”

Mia hôm n có chút việc nên đăng hơi trễ mn thông cảm nha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thuần Khanh (giả vờ) giận!

Lâm Thanh mở miệng định nói, Gia Áo liền nghiêm nét mặt: “Tớ rất quan tâm cậu, Lâm Thanh, nhưng mà tớ phải quan tâm vị hôn phu của mình hơn!” Một bộ mặt có sắc quên bạn diễn hình của Tô Gia Áo đồng chí được phô bày trần trụi, ngoạn mục, mặc kệ Thuần Khanh xấu hổ úp mặt vào vai cô, mặc kệ ánh nhìn kì dị của bọn cùng lớp, mặc kệ đôi mắt trừng trừng của họ Tiêu và họ Lâm.

Trên máy bay, cô tiếp viên đẩy xe thức ăn tới, Gia Áo lấy một ly nước cam, một ly cà phê đen, đưa nước cam cho Thuận Khanh: “Uống đi, có đói bụng không?”

Bây giờ tới lượt bạn Thuận Khanh nhìn bạn Lâm Thanh đầy đắc ý. Xem đi xem đi, Gia Áo tốt với Lâm Thanh là bị động, đối với anh thì luôn chủ động quan tâm nha!

“Thê quân, em uống cà phê sao mà ngủ?” Thuận Khanh ta cũng biết chớp mắt to tròn ra vẻ kawai~ chứ bộ!

“Anh ngủ đi, em trông anh, không cần ngủ!”

Nụ cười vô lại, ý nhảm, vô hại, đôi mắt trong veo, Thuận Khanh xấu hổ, xem anh như đứa trẻ á?

Nhưng mà chợt nghĩ tới cảnh trên xe ban sáng, anh liền dụi dụi mặt vào đầu vai Gia Áo, cô đưa tay ôm lấy bờ vai anh. Thật thoải mái... cho đến khi máy bay hạ cánh.

“Thuận Khanh, tỉnh dậy nào!”

Thực ra Thuận Khanh đã tỉnh rồi, nhưng mà hiện tại tình địch đang ở đây, phải tranh thủ tình cảm!

Vì vậy có một màn sau đây: ở sân bay trên đảo du lịch, vì đang trái mùa nên khá vắng vẻ, một cô bé tomboy ôm một nam nhân tóc dài chấm gót xinh đẹp đang mơ màng, cô ấy tay xách vai đeo mang theo hai cái vali, đi sau là một nam nhân tóc trắng và một nam nhân tóc dài tới eo mặt đen răng nghiêng như muốn nuốt chửng hai người đằng trước.

Ừm, có vẻ rất kì quặc, nhưng lại rất...hài hoà, còn có vẻ ấm áp. Nhân sinh không phải nên như vậy sao? Có hạnh phúc sẽ phải có đồ kị thời.

Gia Áo cũng không biết hôm nay Thuận Khanh là bị làm sao, nhưng cảm nhận được hình như anh đang làm nũng, cũng đang ý lại mình, tâm thương tiếc nổi lên. Đừng nói chiều chuộng một chút, Gia Áo chính là cuồng yêu Thuận Khanh, anh muốn bay lên mặt trăng phỏng chừng cô cũng đáp ứng.

Gia Áo vừa khoá cửa phòng, Thuận Khanh đã tỉnh lại, anh đang xếp quần áo.

Quần áo của anh toàn là đồ mới. Dù Gia Áo rất thích nhìn Thuận Khanh mặc đồ cổ trang, nhưng mà chung quy không thể đi đâu cũng mặc được. Vì vậy cô đã dẫn anh đi mua một đồng lớn quần áo. Mà Thuận Khanh thì không thể mặc quần áo bình thường được, sẽ làm tổn thương da của anh mất, cho nên đồ của Thuận Khanh toàn là hàng hiệu chất liệu mềm mại thoải mái, cũng vừa vặn hợp với bãi biển đầy nắng, âu phục thì đặt may riêng.

Bất quá, Thuận Khanh mặc gì cũng đẹp...

“Này, bóng chuyền bãi biển không?” Điện thoại Gia Áo ting một tiếng, là Bạch Tiểu Diệp nhắn.

“Ok.”

“Vậy giờ xuống đại sảnh đi, mọi người tập hợp rồi.”

Gia Áo thay bộ thể thao trắng năng động, đi giày nỉ trắng, Thuận Khanh chụp lên đầu cô chiếc nón cói rộng vành.

Còn Thuận Khanh theo chủ nghĩa nam nhi có giáo dưỡng không được để da thịt lộ liễu, mặc quần âu đen bằng thun cùng áo thun dài tay.

“Thuận Khanh à, anh mặc vậy không nóng hả? Mặc cái này đi, em không ý kiến gì đâu!”

Thuận Khanh thờ dãi nhìn chiếc quần đùi tới đầu gối trên tay Gia Áo, cái này mặc cho thê quân xem còn có thể, sao lại bảo anh mặc ra chốn đông người chứ? Thê quân quá đáng! Giận!

“Ồ...này, chờ em với!” Nhìn Thuận Khanh không thèm nhìn bản thân lấy một cái, ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại, Gia Áo sốt ruột đuổi theo, vò vò mái tóc ngắn cùn, rối rắm không biết bản thân vừa phạm phải sai lầm chết người gì mà để nam thần nổi tiếng hiền thực ôn hoà phải giận?

Ừm, lo dở Thuận Khanh, ai còn tâm trí cho Lâm Thanh nữa? Thuận Khanh cười thầm đầy khoái chí nhìn Lâm minh tinh hết lần này đến lần khác định xen vào giữa hai người, từ mời Gia Áo đi ăn đặc sản đến hẹn chơi du thuyền, lại bị Gia Áo phủ phàng đẩy ra với lí do: “Hôn phu của tớ đang giận á. Không rảnh chơi với cậu được!”

Quay qua Thuận Khanh, Gia Áo xoay 180 độ, từ vẻ mặt lạnh lùng khó chịu lại lộ ra vẻ mặt phụ nữ: “Thuận Khanh ngồi đi...Anh đói bụng không?...Không hả?...Vậy ăn chút thức ăn vặt nhé!...Anh muốn uống nước ép cà rốt hay sinh tố bơ?...Ngoài bãi biển nắng lắm, anh không chơi bóng chuyền vậy em tìm cho anh cái dù lớn nhé?...” Vân vân và mây mây. Còn đồng chí Thuận Khanh phối hợp diễn trọn vai mặt liệt, à không, mới có vẻ ra một chút á, nhưng mà vẫn không thèm đếm xỉa làm Gia Áo gấp xoay vòng vòng! Nhưng mà trong lòng anh thì đang nở hoa, vừa ngồi trên ghế tre, bên cái bàn tre, nhắm nháp bơ xay ngon lành dưới cái dù thật lớn, tất cả đều là Gia Áo cố ý mang đến cho anh, vừa nhìn thân hình uyển chuyển linh hoạt của Gia Áo trên sân bóng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Vì cậu không phải Thuần Khanh

Một bàn tay quen thuộc vỗ vỗ vai anh: “Thuần Khanh, đi dạo biển bằng cano không?”

Tiêu Yêu Diệp càng ngày càng đáng ghét, dám đưa Lâm Thanh cho thê quân. Hiện tại anh đang tỏ vẻ không vui, không thèm nói chuyện với Gia Áo luôn, không lẽ lại rảnh rỗi đi nói chuyện với hắn ta? Không thèm trả lời, bỏ nhau mà sống!

”Tớ có chuyện muốn nói với cậu, về Lâm Thanh.” Tiêu Yêu Diệp đặc ý nói mập mờ, thành công dẫn dụ Thuần Khanh rời khỏi phạm vi an toàn bên người Gia Áo.

Một hồi hăng say đánh bóng, Gia Áo nhìn lại thì không thấy Thuần Khanh đâu, liền nghĩ chắc là do anh buồn chán nên đã đi loanh quanh dạo biển, vì vậy cũng không để ý.

Trận bóng kết thúc, kết quả là đội Gia Áo thắng với tỉ số áp đảo đội Tiêu Yêu Cảnh. Cả hai hiệp đều ghi bàn nhiều hơn hẳn, thắng không bàn cãi. Tiêu thiếu gia nhăn nhó như khi, khuôn mặt hầm hầm như kiểu “khôn hồn thì tránh xa vạn dặm, lại gần sẽ không toàn thây” làm chẳng ai dám hé răng. Đương nhiên trừ đội thắng, kéo nhau đi ăn mừng rôm rả.

Có điều, Gia Áo thấy lo lắng cho Thuần Khanh, nên quyết định không đi.

Gia Áo lên phòng, lấy quần áo đi tắm. Thuần Khanh vẫn chưa về, cô định lát nữa tắm xong sẽ đi tìm anh. Tô Gia Áo thực ra là người rất chú trọng hình tượng, nhất là trước Khanh mỹ nhân, không thể xuất hiện với bộ dạng đầy mồ hôi nhớp nhúa được.

Gia Áo thay áo thun fullsize quần jeans rách ra khỏi phòng tắm, thì thấy có người nằm trên giường.

Người đó không mặc quần áo, ít nhất lúc này Gia Áo nghĩ vậy, chỉ quần chắn che từ đùi tới ngực, nằm quay lưng về phía cô, mái tóc dài ẩn sau chiếc chăn đắp ngang lưng.

Ừm, Thuần Khanh là đang quyến rũ cô sao? Nhưng mà ăn cơm trước kêng cũng không tệ, chí ít không cần lo Thuần Khanh bị người khác cướp đi. Gia Áo mới nghĩ tới làn da của Thuần Khanh, tâm liền rục rịch, muốn phạm tội.

Cô leo lên giường, tay chạm vào vai người kia, nhưng người kia không quay lại, cô cho rằng Thuần Khanh vẫn còn giận, liền hôn nhẹ lên bờ vai trần nõn nà...

Không, hương vị này không phải của Thuần Khanh, anh có một hương vị đặc trưng của thiên nhiên, lại dùng nước hoa nên mùi hương trên người anh rất ngọt ngào lại còn thuần khiết, người này lại có hương thơm gọi cho cô liên tưởng tới sự dụ hoặc, có lẽ là hoa hồng, hoặc là...mị dược?

Thuần Khanh sẽ không dùng mị dược để dụ dỗ cô. Thuần Khanh cũng sẽ không thay đổi từ thuần khiết thành dụ hoặc, ít nhất là ngay bây giờ.

Phát hiện người phía sau cứng lại, không cử động tiếp, Lâm Thanh quay lại, tựa tiểu phi tiểu đối diện với Gia Áo: “Phát hiện rồi sao?”

Gia Áo khó chịu trừng cậu: “Cậu làm cái gì ở đây?”

”Quyến rũ cậu...á...sao đánh tớ?” Lâm Thanh ra vẻ đầy dụ hoặc nói ra câu trước, câu sau lại chặt vật ôm đầu rống lên.

Gia Áo cốc Lâm Thanh một cái, ngồi dậy: “Nói nhảm nữa tớ đập nữa!”

”Tớ không nói bừa!” Lâm Thanh bật người dậy ôm lấy Gia Áo: “Tớ thật sự yêu cậu, Gia Áo, từ khoảnh khắc cậu cứu tớ trong hẻm tối ấy, tớ đã yêu cậu.”

”Cậu đùa à đấy? Cậu là đồng tính luyến ái!” Đúng vậy, Lâm Thanh là gay cho nên Gia Áo mới không phòng bị mà đối tốt với cậu ta, chiều chuộng như chiều một cô bạn gái bé nhỏ thân thiết thích sả vào lòng cô làm nũng. Giữa hai người hầu như không có khoảng cách, đôi khi cậu ấy đòi những hành động như ôm eo hay ôm từ phía sau, nếu Gia Áo rảnh rỗi cũng sẽ đáp ứng. Tất cả là vì cậu ấy là gay, cô chỉ xem cậu ấy cũng như cô bạn Bạch Tiểu Diệp yếu đuối mà đáng yêu thôi.

”Giây phút đầu gặp nhau, tớ nghĩ cậu là con trai, sau đó vẫn âm thầm thích cậu. Khi biết cậu là con gái, tớ thực sự sốc, nhưng một năm qua tớ đã nghĩ kĩ rồi, dù sao thì tớ yêu cậu như vậy, với con trai hay con gái cũng không có phản ứng. Tớ chỉ có phản ứng với cậu thôi.”

Cách một lớp vải nhưng giác quan nhạy bén nói cho Gia Áo người đằng sau đang lơ đãng, thân hình trần trụi cọ cọ lên lưng cô nóng rực, vật đó cũng đã cứng lên, không ngừng đụng chạm cô làm cô thấy cần cần.

Không động tâm là giả. Có một soái ca trần trụi ôm bạn từ phía sau, đáng thương cầu hoan, là người bình thường về sinh lý sẽ nổi lên phản ứng. Giống như đàn ông tìm bỏ nhĩ lúc vợ mang thai, không phải vì không yêu vợ nữa, mà là yêu chưa đủ sâu để cưỡng lại nhu cầu của sinh lý mà thôi.

Nhưng mà làm như vậy, cô biết chắc mình sẽ mất Thuận Khanh. Nghĩ tới anh rất có thể sẽ lại khóc, lại uất ức, lại đau buồn, giống như có một gáo nước lạnh tạt vào người cô vậy. Khác nào so với Gia Áo nguyên tác còn vô si hơn đâu?

”Tớ xin lỗi, tớ cũng chỉ có phản ứng với Thuận Khanh mà thôi.” Gia Áo cứng rắn gỡ tay Lâm Thanh ra, đứng dậy, đầu vẫn không quay lại, định ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Kí ức của Lâm Thanh

“Cậu nói dối! Cậu rõ ràng có phản ứng, tớ có thể cảm nhận được!” Rõ ràng lúc đó cậu thấy tay Gia Áo run nhẹ mà, sao cô có thể nói dối trắng trợn như vậy?

”Đúng, sinh lý của tớ bình thường, lại chảy dòng máu Đông Nữ tộc nên cường liệt hơn những cô gái khác, nhưng vì cậu không phải anh ấy, nên phản ứng của tớ rất nhanh liền tắt vụt. Nói đi, Thuận Khanh đâu?” Gia Áo xoay người, mặt không đỏ tím không đập, nhàn nhạt nhìn Lâm Thanh đang trần trụi trên giường.

”Thuận Khanh Thuận Khanh, lúc nào cũng Thuận Khanh. Hắn ta có gì hơn tớ, tớ mới là người đã cùng cậu trải qua biết bao khó khăn gian khổ để có được ngày hôm nay. Vào sinh ra tử còn chưa đủ sâu đậm hơn một mối hôn nhân sắp đặt sẵn hay sao?” Lâm Thanh không cam lòng chất vấn.

”Vi anh ấy tôi mới xuất hiện ở đây, không có anh ấy cũng không có Gia Áo ngày hôm nay. Mà tôi nhớ không lầm, vấn đề này tôi đã từng nói với cậu rồi mà.” Vì Thuận Khanh cô mới tự nguyện lao đầu vào gian khổ, Lâm Thanh chỉ là người xuất hiện sau, tham gia vào quá trình đến đích của cô mà thôi, căn bản không thể cùng đặt lên một vị trí với Thuận Khanh, ít nhất trong lòng Gia Áo, vị trí của Thuận Khanh là duy nhất, mãi mãi ai cũng không với tới.

”Hắn ta đang gặp nguy hiểm, cậu làm gì đi?” Lâm Thanh vô lực ngã tựa vào thành giường nhưng không quên châm chọc.

”Ừm, vậy nói đi, Thuận Khanh đang gặp nguy hiểm ở đâu?” Gia Áo liếc xéo qua cậu ta, tỏ vẻ không để tâm.

”Haha, cậu nói cậu thích Thuận Khanh, một chút lo lắng cũng không có, đáng lẽ cậu phải chạy đi tìm chứ?” Nhìn thái độ thông dong của Gia Áo, Lâm Thanh nghiêng răng, điên dại cười. Hoá ra Thuận Khanh cũng không quan trọng với Gia Áo đến vậy. Nhưng mà...

”Đừng áp đặt mấy lối hành động bình thường lên tôi, tôi, là Huyết Hàn. Cậu hay quên thật nhỉ?” Huyết Hàn là người thấy biến động không đổi sắc mặt, gặp nguy hiểm tuyệt đối không rối rắm. Phải biết Thuận Khanh ở đâu mới đi tìm chứ, Gia Áo chính là khinh thường mấy tên ngu ngốc bạch liên hoa nào tàn thích chạy loạn, chỉ giỏi thể hiện bằng những hành động vô tác dụng để làm cho người khác cảm động, mà thực tế lại chỉ gây thêm rắc rối.

”Ồ đảo hoang, chắc giờ làm mồi cho thú dữ rồi!” Lâm Thanh nói thật, bởi Tiêu Yêu Diệp đã nói sẽ ra đảo hoang, mà nơi đó chưa được khai phá, sẽ có thú dữ á.

Gia Áo sửa sang lại quần áo, bước ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa còn nói một câu: “à quên nữa, cậu nhớ trả lại đúng hiện trạng căn phòng, tớ không muốn Thuận Khanh lại hiểu lầm đâu. Chuyện hôm nay tớ coi như chưa xảy ra, chúng ta hoặc là bạn, hoặc là người dưng. Thời gian tới cậu tốt nhất nên tránh mặt tôi. Còn an nguy của Thuận Khanh...ha ha, tôi sẽ lo tốt, không cần cậu bận tâm đâu.”

Cánh cửa đóng lại sầm một tiếng, Lâm Thanh dùng sức quăng cái gối đập bẹp lên cửa, nước mắt không nhịn được mà tuôn ra.

Ba năm trước, cậu chỉ mới là một gã nghệ sĩ nhỏ không đáng nhắc tới, không gia thế không có ô dù để người khác khinh thường, trong giới showbis đầy cạm bẫy, cậu kết giao nhằm người, khi đó cậu chưa luyện được hoá nhân kim tinh có thể nhìn thấu nội tâm của người khác như bây giờ, cho đến khi chúng kéo cậu ra một hẻm tối tăm bẩn thỉu rồi để cậu một mình với đám du côn, cậu mới biết mình lọt bẫy.

Một nghệ sĩ không mấy tiếng tăm, nếu lại dính vào vụ bị hiếp dâm, cậu chỉ còn nước nhục nhã ê chề mà ra khỏi nghề.

Từng cú áo bị bung ra, từng mảng vải bị xé rách, những bàn tay đáng ghê tởm đang chạy loạn trên cơ thể. Quần cũng bị tụt ra, hạ bộ có những bàn tay dơ bẩn xâm chiếm làm cậu buồn nôn.

Trong lúc cậu vô vọng nhất, Gia Áo xuất hiện, cô mặc sơ mi quần jeans, mái tóc ngắn, có thể nói lúc đó vòng 3 của cô - một học sinh lớp bảy - gần như phẳng, cậu lúc ấy được cứu, được người thanh niên ấy chăm sóc, dù người đó không ôn nhu, cũng không ân cần, nhưng lại rất quan tâm cậu, cũng rất tốt với cậu, Lâm Thanh không nghĩ nhiều, cũng không nghĩ được nhiều, chẳng mấy chốc đã phải lòng người ấy.

Cậu theo Gia Áo hai năm, bao nhiêu khó khăn để gây dựng nên thành quả ngày hôm nay của cô, cậu rất rõ ràng. Có những lúc tình thế nguy hiểm, mọi sinh hoạt của cô đều do cậu chăm sóc, dù mất mát hay buồn vui cậu đều ở bên.

Người con trai có khuôn mặt không tính là đẹp như minh tinh, nhưng ngũ quan đoan chính nghiêm túc, rõ ràng xán lạn, nhìn qua liền cho người ta cảm giác an tâm. Tính tình băng lãnh khó gần, nhưng không khó hầu hạ, đối xử với anh em tuy lạnh nhạt nhưng thật ra lại vô cùng tốt làm đàn em của các

bang phái khác hăm mộ. Lúc nào cũng lao đầu vào công việc, gây dựng sự nghiệp, mở rộng cả bạch đạo lẫn hắc đạo, tạo lập mối quan hệ với quan lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vì một người

Người con trai ấy luôn cười ảm áp với cậu, dù cả Vũ Thần và Mạc Vân cũng vậy, nhưng Lâm Thanh lại nuôi hy vọng, hai người kia đều là trợ thủ của cô trong công việc, còn cậu chỉ là một nghệ sĩ nhỏ, cô đối xử đặc biệt như vậy, có tính là thích cậu không?

Gia Áo cũng quan tâm đến mọi người. Điển hình, Vũ Thần là công tử trâm anh thế phiệt, Gia Áo đối xử với gia đình anh vừa cung kính vừa thân thiết, luôn quan tâm những vấn đề của họ. Mạc Vân là cô nhi, từ nhỏ lăn lộn chốn đầu đường xó chợ, thô tục ngu ngốc không chịu nổi, chỉ có Gia Áo gần gũi cậu ta, thuần hoá dạy dỗ cậu ta, cho cậu ta hắt một mái ấm, giúp cậu ta mua nhà, giới thiệu cho cậu cô gái tốt.

Còn Lâm Thanh, trong giới showbiz ở thành phố này ai mà chẳng biết cậu là hoàng tử hắc đạo, bông hoa của bang Hắc Long. Có Hắc Long chống lưng, con đường công danh của cậu liền rộng thênh thang.

Khi đó, cậu có hỏi: “Hàn, có phải cậu thống nhất hắc đạo vì muốn đứng phía trên người khác, ngạo nghễ nhìn mọi người dưới bàn chân?” Lúc đó, Gia Áo lấy biệt danh huyết Hàn, không ai biết tên thật.

Cô nhìn xa xăm, cái nhìn như xuyên về tương lai vậy: “Vì một người, tớ phải có uy danh mới sánh vai bên người ấy một cách tự tin, mới có thể yêu thương bảo vệ người ta được.”

Lúc đó, Lâm Thanh rất thất vọng, cũng rất giận giữ, ở cạnh cô càng lâu cậu càng đắm sâu vào biển tình ái, người kia thế nào chứ, lúc Huyết Hàn chịu nhiều gian nguy nhất, người kia ở đâu? Lại có tài cán gì để được thủ lĩnh yêu thương như vậy?

Cậu nảy ra ý nghĩ muốn gạo nấu thành cơm, mình là người luôn bên cạnh thủ lĩnh, người kia vẫn chưa xuất hiện, đương nhiên Huyết Hàn sẽ chọn bản thân.

Nhưng mà, Gia Áo từ lượng rất tốt, chỉ có duy nhất một lần bị uống say, đó là một năm trước, khi cô thống nhất hắc đạo khu đông. Đến khi cởi áo của cô, Lâm Thanh kinh hoàng phát hiện, thủ lĩnh là nữ.

Cậu không nói với ai, không gặp ai trong bang nữa, hay phải nói là không quay trở về Mode thêm một lần nào, chỉ biết lao đầu vào công việc. Vì tích cực làm việc, và có cái ô dù to tướng trên đầu, nên không ai dám cản đường ngang chân cả, mà còn thêm nâng đỡ. Không lâu liền trở thành sao hạng A. Là cái tên tuổi teen nổi bật nhất.

Nhưng vậy thì đã sao chứ? Cậu rất nhanh liền hối hận về quyết định của mình. Vốn đã từng muốn tìm một người để quên đi cô, nhưng bất luận là nam hay nữ, cậu đều không có phản ứng, không thể hưng phấn.

Cậu liền quyết tâm quay về cướp Gia Áo từ tay Thuần Khanh. Có Vũ Thần giúp, cậu tra được đầy đủ tư liệu về Thuần Khanh. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, là một sao hạng A vạn người mê, cậu càng có tự tin giành lại được người yêu.

Nhưng mà bây giờ, Lâm Thanh biết, mình đã bị loại khỏi cuộc chơi, mà không, vốn ngay từ đầu cậu đã không thể đặt chân vào con đường tình cảm của Gia Áo, chỉ là cậu tự huỷ hoại hoặc mình có thể quyến rũ cô mà thôi.

Gia Áo bình tĩnh nhìn mặt biển dậy sóng, sầm chớp ì ùng phía trước. Giờ mà thuê thuyền hay cano chắc là không được đâu, ai mà cho thuê chứ, lỡ có chuyện gì chủ cho thuê là không trốn khỏi phiền phức á.

“Tôi muốn mua cano, bác có thể bán cho tôi một chiếc thật tốt không?” Gia Áo hỏi ông chủ cho thuê cano

“Cô bé mua cano sao? Thuê không phải tốt hơn sao?” Ông chủ ngạc nhiên. Cô bé này dù có giàu nhưng mà mua như vậy thì quá hoang phí rồi.

“Muốn đi lúc nào thì đi, không phụ thuộc người khác là được.” Gia Áo viện đại một cái cớ đậm mùi nhà giàu mới nổi. Nhưng cô không quan tâm, chỉ cần đạt được mục đích là kết quả tốt nhất rồi.

Ông bác cho thuê cano niềm nở bán một chiếc cano với giá gần như mua mới, nhiên liệu đã nạp đầy đủ. Tả nhiên là sau khi liên mồm nhắc nhở Gia Áo không được ra khơi trong thời tiết hiện tại.

Không ra khơi? Không tìm Thuần Khanh? Gia Áo sắp lo lắng đến có thể phá vỡ mặt nạ nhàn nhạt của mình rồi, còn muốn ngăn cô?

Ông bác vừa đi, Gia Áo liền leo lên cano, mở hết tốc lực hướng tới đảo hoang phía xa.

Hiện tại đang có bão, với lại tốc độ cano lớn, hoặc là dễ bị lật như ăn ớt, hoặc là khéo léo thì có thể đến đích.

Nhưng mà còn có sấm chớp, không thể nghỉ ngơi cô đang trở thành cột thu lôi sống trên biển trống trơn chỉ có mỗi cô và chiếc cano là điểm cao nổi bật duy nhất này.

Chỉ còn một chút nưax, sắp tới rồi! Bỗng một trận gai người làm Gia Áo ngẩng đầu lên, tia lửa điện tí tách nhảy nhót trên không trung là dấu hiệu của một trận sấm 3, 2, 1, “đùng” sấm chớp giáng xuống, Gia Áo nhanh chóng bẻ lái cano qua một bên, thành công tránh khỏi nguy cơ bị biến thành thịt nướng. Nhưng mà từ trường làm tai cô ù ù, cả cơ thể đơ ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đảo hoang

Một lúc sau thì tình trạng này chấm dứt, Gia Áo chuyển tay lái quay về phía hòn đảo mà lúc nãy vì không cử động được, không lái được nên đã chạy vọt qua một khoảng khá xa.

Nhanh chóng neo đậu cano, cô bật người nhảy qua bờ cát, Gia Áo cảm thấy thân thể rã rời, nhưng không thể nghỉ được, Thuận Khanh còn đang đợi cô.

Nhìn thấy sò trên bãi cát, Gia Áo hái vài cái lá bự, nhặt kha khá sò. Vừa nhặt vừa nghĩ, chưa khai phá con heo á, vốn là nơi hoang dã nguy hiểm không người đặt chân tới á! Nếu không có nguy hiểm thì tại sao hòn đảo gần đó được chọn phát triển du lịch, còn hòn đảo này một bóng người cũng không có? Đến nổi sò lớn đầy bãi biển vậy.

Không biết Thuận Khanh ở đâu ta? Trời mưa thế này...đúng rồi, son động! Thuận Khanh biết cách, chắc chắn sẽ tìm một son động rồi ở đó,

Đúng là trong một hốc núi, Thuận Khanh và Tiêu Yêu Diệp mỗi người ngồi một bên, quần áo ướt sũng, gió lạnh thổi qua làm hai người co lại, run lên.

Bản lĩnh của Thuận Khanh chỉ có bấy nhiêu. Biết dã ngoại phải tìm son động, sau đó thì hết. Là một công tử ở bộ tộc nữ cường nam nhược, dù Quý Vô Song hà khắc dạy võ cho anh, chung quy cũng không thể bỏ anh một mình nơi hoang dã như cách dạy dỗ các cô gái được.

Tiêu Yêu Diệp suy tính rất hay: cùng Thuận Khanh trên hoang đảo một đêm, tỏ rõ bản lĩnh đàn ông che chở cho Thuận Khanh làm cậu cảm động và có suy nghĩ khác về mình. Sau khi về đảo du lịch, Lâm Thanh và Gia Áo đã gao nấu thành com, thì bản thân lại đứng ra làm anh hùng, cho mỹ nhân mượn bờ vai, từ đó tình cảm nảy sinh. Còn con nhóc Gia Áo cũng sẽ thích một mình tận hưởng người mẹ, lại còn từng là đồng bạn sinh tử khó khăn có nhau như Lâm Thanh thôi.

Nghĩ thì rất hay, nhưng mà lại bị cơn mưa làm phá sản hết!

Đừng nói bật lửa bị ướt, có kiếm củi bên ngoài cũng đều bị ẩm, không thể đốt lửa.

Vì không để Thuận Khanh nghỉ ngơi mà đi theo mình, nên Tiêu Yêu Diệp cũng chẳng đem theo gì cả, chỉ vèn vèn cái bật lửa mà thôi.

Muốn tìm nước suối cùng quả dại, may mắn thì bắt được vài con thú hoang, nhưng mà ngoài trời mưa sấm đi đùng, lại tối như vậy, người không có kinh nghiệm như Tiêu Yêu Diệp vẫn biết điều mà ngồi im một chỗ, chạy loạn biết đâu bị lạc.

Hừ, giờ thì tốt rồi, cả hai bị nhiễm nước mưa, thời tiết còn lạnh như vậy, trời thì mưa, cứ tiếp tục chính là cả hai sẽ không trụ được mà chết vì rét, vì đói! Trừ khi có người thấy thiếu hai người, cũng phải đợi tận mưa mới tổ chức cứu hộ được. Nếu lỡ mà mưa hai ba ngày...không phải họ sẽ tiêu đời sao?

”Thuận Khanh, hay là chúng ta ôm nhau một chút, sẽ ấm hơn.”

Thuận Khanh kiên quyết: “Không! Cậu cầm qua đây.” Nếu là Gia Áo cùng anh thì tốt rồi.

Thuận Khanh ôm chân, vo thành một cục, mái tóc ướt bao phủ thân hình.

Thê quân, anh lạnh quá, em ở đâu? Anh sắp không trụ được rồi. Một công tử như anh, học võ học cầm kì thi họa, đã bao giờ sinh tồn ở dã ngoại đâu.

”Thuận Khanh, thì ra anh ở đây.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, cả hai như không tin vào tai mình, hình như họ bị ảo giác, ai lại đến đây vào lúc mưa gió bão bùng này?

Nhưng mà đến khi hơi ấm quen thuộc bao bọc lấy anh, Thuận Khanh biết mình không nằm mơ.

Anh oà lên khóc, như một đứa trẻ ấm ức đang kể khổ với người lớn.

”Sao anh lại khóc rồi? Thuận Khanh, có phải ai bắt nạt anh không? Nói em nghe!”

Gia Áo lúng túng nhìn người đang ôm chặt mình mà khóc, uất ức, cảm động, giận hờn, tất cả hoá thành nước mắt và những tiếng nấc.

Cô chỉ biết ôm anh để anh khóc, dùng cơ thể của mình thay anh che gió lạnh.

Một lát sau, Thuận Khanh không còn khóc nữa, cô hôn lên đôi mắt sưng đỏ của anh. Thuận Khanh của cô luôn phải là hình dạng tươm tất toả sáng, bao giờ chịu phải chật vật như vậy? Nghĩ thế, Gia Áo bắn cho Tiêu Yêu Diệp một tia nhìn sắc lẹm làm anh ta run lên một cái. Quá đáng sợ.

Lấy từ balo chống nước mà cô mang theo một tấm áo bành tô dày ấm áp choàng cho Thuận Khanh. “Anh ở đây, em đi kiếm củi về nhóm lửa.”

Tiêu Yêu Diệp bị xem là không khí này giờ lên tiếng: “Trời mưa sao kiếm được củi khô.”

Gia Áo tặng lại ánh nhìn khinh bỉ: “Tôi khác thầy!” Đúng, là khác nhau. Từ nhỏ Gia Áo bị mẹ huấn luyện không khác gì bộ đội đặc chủng với suy nghĩ lớn lên sẽ làm một nữ quân nhân xuất sắc. Đương nhiên cũng không ít lần “được” mẹ “yêu thương” bất ngờ ném vào nơi hoang dã cho tự sinh tồn.

Hiện tại cô có chuẩn bị mà đến, tất nhiên càng dễ dàng, mặc dù đem theo không nhiều lắm.

Trước hết đưa nước cho mỗi người uống, sau đó lấy chai rỗng về phía biển múc nước, Thuận Khanh sẽ dùng nước biển làm ra muối nấu sò. Sau đó mới đi nhặt củi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kì quái

Nhặt một bó củi lớn ở dưới các hốc đá và dưới gốc các cây to, vì mưa lớn và chưa lâu nên đa số cành gãy ở phía dưới các chỗ rậm rạp vẫn chưa bị ướt, Gia Áo phủ lên mấy chiếc lá bự cho khỏi bị mưa làm ướt nữa rồi khuân về hang, dùng một phần xếp lại với nhau, lấy gas từ bật lửa của Tiêu Yêu Diệp đổ lên rồi dùng đá lửa nhặt được châm lửa.

“Thực sự đốt được.” Tiêu Yêu Diệp reo lên nhìn đống lửa dần dần xẹt ra từ đá lửa, bắt lấy củi rồi cháy lớn lên, tỏa hơi nóng rất ấm áp và ánh sáng rực rỡ, anh cũng mặc mưa nên lạnh vậy, nhưng không được choàng áo như Thuận Khanh, anh đã sắp cóng chết rồi.

Gia Áo đặt Thuận Khanh bên ngọn lửa, đưa cho anh sò và chai nước biển. “Anh làm đồ ăn đi, em ra ngoài một chút. Có lẽ đêm nay chúng ta phải ngủ lại đây rồi.”

Nói rồi Gia Áo ra ngoài. Thuận Khanh cũng không hỏi, anh luôn tin tưởng thể quân, em ấy sẽ không đưa bản thân vào nguy hiểm.

Cô thấy trên vách đá có mọc ít cỏ tranh, mưa ngược chiều nên chúng hầu như không bị ướt, liền hái về một bó to, trải ở góc khuất gió cho Thuận Khanh tối nay nằm ngủ. Lại ra ngoài vài chuyến, lấy thêm vài bó cỏ tranh cũng nhặt thêm củi về. Đêm nay không thiếu củi đốt rồi.

Tiêu Yêu Diệp la lên: “Nè, em trải rộng ra cho thầy ngủ với.”

Trải ra cho thầy ngủ cùng Thuận Khanh á? Mơ đi! “Em hái nhiều là để trải dày một chút cho Thuận Khanh nằm êm một chút. Thầy muốn hả? Tự đi mà hái! Em chỉ có nghĩa vụ chăm sóc hôn phu mảnh mai của mình thôi.” Không để ý tới bản thân đã vô thức trở nên giống trẻ con làm Thuận Khanh cười trộm, Gia Áo tiếp tục trải cỏ chăm chú, lớp nệm phải dày đều nằm mới thoải mái.

Tiêu Yêu Diệp bị khiêu khích thì ức chế lắm. Anh định ra ngoài hái một bó cỏ bỏ ghét, nhưng mà bên ngoài chuwa tạnh mưa, trời tối đen như mực, ai mà dám đi? Anh mà lạc đường ai tìm anh chứ? Vẫn là biết thân biết phận on yên đây.

Thuận Khanh nướng sò, mùi hải sản chín thơm nức mũi, cả ba người cùng ăn.

“Cần một miếng, cảm giác như biển thu cả vào vị giác!” Tiêu Yêu Diệp mắt sáng như sao mê ly mà lấy lòng nhìn Thuận Khanh. Anh không thèm nhìn lại, chỉ ăn cần hỏi Gia Áo: “Thê quân, có ngon không?”

“Món anh làm là ngon nhất, ngày nào em cũng ăn mà không bao giờ chán cả. Hình như hôm nay trù nghệ của nhà lại tặng thêm một bậc rồi.”

Cô cố ý nói vậy làm Tiêu Yêu Diệp tròn trừng nhìn cô, hừ, cho thầy ghen tị chết luôn. Gia Áo liền thấy tâm tình thoải mái.

Mùi vị của biển thật là ngon mà! Tiêu Yêu Diệp với Gia Áo vừa ăn vừa tám tặc khen. Có điều cả ba ăn không no.

Ăn xong Gia Áo lại lục lọi trong balo, lúc này vội đi nên không mang gì nhiều, balo chống nước cũng không lớn, chỉ churas đèn pin, hai chai nước lớn đã uống hết một và một nửa chai nữa sau bữa ăn, cùng áo bành tô đang khoác cho Thuận Khanh mà thôi.

Ngồi sưởi một lát, quần áo của cả ba cũng đã được ngọn lửa hong khô phần nào, thân thể cũng ấm áp thoải mái hơn, dù hơi rịn rít vì nước biển khô, nhưng mặt vẫn tốt hơn nhiều lắm, Gia Áo liền kéo Thuận Khanh đi ngủ.

”Thuận Khanh, anh nằm lên xem có thoải mái không.” Gia Áo đỡ Thuận Khanh ngồi lên đệm cỏ tranh.

”Thê quân, ngủ cùng anh đi.”

”Anh không giận em nữa sao?!”

”Anh vốn không giận em nhiều lắm, đã hết rồi, nhưng mà sau này không được bắt nạt anh như vậy, anh không mặc đồ hở hang chốn đông người đâu.”

“...Ừm, vậy ngủ đi.” Gia Áo trên trán giăng vài đạo hắc tuyến. Mặc quần đùi mà gọi là hở hang? Đúng là...theo khái niệm của anh thì chắc người mẫu nam bị phi nhô tới nổi chết chìm trong nước bọt mất! Gia Áo lại phì cười, vuốt nhẹ tóc Thuận Khanh, bết bết, dính dính, nhưng vẫn mượt mà như cũ. Đây là người mà cô yêu.

Gia Áo tỉnh ngủ, nhưng không biết sao lại không ngủ được. Rừng sâu thẳm phía sau vách núi đá này giống như đang rì rầm gọi cô, cô không để ý, bọn chúng giống như có sinh mệnh mà gào thét.

Ngồi dậy đem Thuận Khanh bọc kĩ lại, Gia Áo rón rén ra khỏi động, trước khi đi còn âm thầm khinh bỉ tư thế ngủ vừa xấu vừa chầy cả dải của vị Hiệu Trưởng nào đó.

Gia Áo mang theo chai nước rỗng và đèn pin, dựa vào giác quan nhạy bén và thân thủ linh hoạt mà leo lên đỉnh núi, trong lòng nhớ lại lúc nhỏ, khi cô vừa tỉnh dậy một tháng. Tô Lâm liền đem cô ném vào một nơi cũng hoang sơ thế này. Dù gấu hay hổ gì ít khi có, nhưng lợn lòi báo đen là không thể thiếu. Lúc đó cô rất sợ, chỉ biết ôm gói thu người lại. Nhưng mà kể thừa trí nhớ của Gia Áo trước, cô rất nhanh biết mình phải làm gì.

Hồ sợ vật nhọn chìa thẳng lên trời, gấu không hứng thú với động vật không còn thờ, nhưng mà trực tiếp đánh hạ bọn chúng mới là kết quả Tô Lâm hài lòng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lão tiên nhân

Giờ nghỉ lại, Gia Áo thấy những ngày đó thật là thú vị. Mẹ luôn không biết từ đâu tìm được những vùng hoang sơ nguyên thủy để chinh cô, cô thì nghĩ tới vị hôn phu tương lai sẽ tới nhà mình nên liều mạng vượt qua làm bà vô cùng hài lòng.

Nhìn khoảng trống tối đen như mực phía trước, Tô Gia Áo thở dài. Nếu là mình của kiếp trước, chắc chắn sợ hãi không đi. Nhưng bản thân hiện giờ còn sợ gì nữa đâu? Âm hồn vất vưởng ư? Cô có thể tá thi hoàn hồn, chứng tỏ cô mạnh hơn chúng. Thù dữ ư? Cô từng một mình đối đầu với hồ dữ trong đêm đen, bọn chúng gặp cô là xui xẻo của bọn chúng.

Gia Áo lần mò mà đi. Chiếc đèn pin chiếu lờ mờ trong khu rừng âm u này. Gia Áo nghĩ nghĩ, sao mình phải đi nhỉ? Chỉ vì cảm giác được gọi hay sao? Kì quái.

Càng kì quái hơn là cơ thể cô cứ không tự chủ đi về phía trước, chiếc đèn pin đã tắt từ bao giờ, Gia Áo cứ theo cảm nhận của bản thân đi thẳng. Ấy vậy mà không hề vấp phải thứ gì, cũng không gặp thú hoang nào dù có những cặp mắt sáng vây quanh tứ phía, cứ như cả khu rừng chào đón cô, vì cô mà rẽ lối vậy.

“Đây rồi!” Trong đầu Gia Áo vang lên một thanh âm làm cô dừng lại. Cảm nhận ở đây không khí rất loãng, sương rất dày, dù không thấy nhưng theo bản năng Gia Áo vẫn biết, hít thở đều cảm thấy ẩm ướt lạnh lạnh.

Gia Áo đứng lảng lảng trong đêm sâu. Không biết thế lực nào đem cô tới đây làm gì, nhưng lại trấn tĩnh chờ đợi, kiên nhẫn là một đức tính. Đúng vậy, cô có thể xuyên qua thì còn bao điều kì lạ nữa đang đợi cô đối mặt thì có lạ gì đâu.

Bỗng đám sương mù phía trước kết tụ, lại tự tỏa ra ánh sáng mờ mờ giống như sương bị phản quang vậy, chỉ là trời lúc này tối tăm âm u, mưa tạnh gió ngừng, có chút quý dị, cô nhìn thấy một bóng trắng dần thành hình. Là một lão nhân đầu tóc bạc trắng, quần áo cũng trắng đập dòn từ khói mây.

“Thùy Ly, đúng không?”

Gia Áo nhăn mày, đây chẳng phải tên kiếp trước của cô sao? “Bây giờ đã tên là Gia Áo.”

“Ha ha, đúng vậy, bây giờ đã là Gia Áo. Gia Áo à, con không biết, vốn dĩ con chính là Gia Áo.”

Ông lão có phải hồ đồ rồi không, cô vốn dĩ chính là Gia Áo, vậy còn Thùy Ly là ai? Cô chẳng hiểu gì cả.

Ông lão như nhìn thấu suy nghĩ của cô, liền chủ động giải thích: “Nhân kiếp trước, quả kiếp này, sinh tiền hậu thế, đâu cũng là duyên phận.”

“Chẳng lẽ kiếp trước tôi là thầy tu thật sao?” Gia Áo tò mò hỏi. Không tính là ngây thơ đâu, đã có nhiều lần cô tự hỏi mình như vậy, không phải kiếp trước tích đức, sao kiếp này có thể may mắn xuyên qua, gặp được Thuần Khanh?

Ông lão bật cười trước suy nghĩ ngây thơ của Gia Áo, nói: “Không, kiếp trước con là người bị toàn thể giới truy nã, kiếp trước nữa lại là người bị toàn thể quốc gia căm ghét sợ hãi, kiếp trước trước nữa chính là người có tỉ lệ bị ám sát cao nhất.”

Gia Áo trừng mắt: “Cái gì? Không ác vậy ư?” Nếu quả thật mà như vậy, các kiếp trước của cô chắc không tốt đẹp gì. Mà không tốt đẹp gì sao kiếp này lại may mắn đến vậy chứ?

“Đương nhiên, nếu con không có ác thì ai có?” Ông lão trắng trắnng nhảy đồng lên, một bộ dạng vạch trần sói đội lột cừu vô cùng chính nghĩa. “Nhắm mắt lại, con sẽ thấy.” Ông lão không hề cười hiền như ông bụt trong cổ tích, mà một bộ dạng lão ngoan đồng của ông làm Gia Áo không khỏi mặc niệm cho những quan điểm về ông bụt của chung mọi người. Dù vậy, Gia Áo vẫn làm theo. Đến cùng đến rồi, sợ gì chứ?

Gia Áo nhắm mắt, lập tức có một tràng những hình ảnh chạy vào đầu cô. Kiếp đầu tiên là một vị quan trọng thần, vì quân chủ là một bậc hôn quân, đã dùng bản lĩnh của mình cùng với căn cơ của gia tộc, bức vua thoái vị, lên ngôi cửu ngũ. Tiên quân tuy là hôn quân nhưng lại có vô số kẻ tự xưng là “hoàng thân quốc thích, dòng máu tiên hoàng” phản tâng để phục tiên vị. Dù sao cũng là vì vinh hoa phú quý của bản thân mà nẩy lòng tham, liên tiếp ám sát cô, à không, lúc đó cô là nam nhân. Tuy nhiên bản lĩnh của một kẻ có thể bức vua thoái vị làm sao để bọn vật vãnh ấy làm hại?

Nhưng mà cô, lúc đó là một vị minh quân rất được lòng dân, chuyện gì cũng tốt chỉ trừ độc sủng một vị hoàng hậu xinh đẹp xuất thân thanh lâu mà bỏ qua hậu cung ba ngàn tổ nữ.

Dù lúc ở thanh lâu hoàng hậu chỉ là bán nghệ không bán thân nhưng vẫn bị quần thần hết sức phản đối, cộng thêm việc độc sủng là đại kị đối với một vị vua. Vị vua anh minh thần võ này liền bỏ giang sơn ôm mỹ nhân, sau khi ổn định triều chính thì truyền ngôi cho em trai. Cùng người yêu lên xe đi lịch lãm khắp nơi, bắt đầu cuộc sống tự do tự tại.

Pruistab thân tặng: huynhtiencam12345:D

Ai ngờ đang du ngoạn vui vẻ thì mỹ nhân bị người ám sát. Nhà vua rất đau đớn nhưng vẫn phải sống vì đứa con duy nhất của hai người. Đến khi nó trưởng thành lập gia đình mới có thể đi theo người yêu.

Kiếp thứ hai đúng là bị toàn quốc kinh sợ, nhưng đó là địch quốc! Cô thân là vương gia cùng mẹ với hoàng thượng, từ nhỏ đã được phong là nguyên soái chinh chiến sa trường, địch quốc nghe tin đã sợ mất mật.

Vương gia là nữ giả nam trang, sống được trong hoàng thất không dễ, sống cùng chiến sĩ lại càng khó. Nhưng vương gia làm rất tốt, không ai phát hiện.

Một ngày nọ, nữ vương gia cao cao tại thượng bị một nam nhân có đôi mắt màu băng lam trong suốt, làn da tái nhợt thiếu sức sống, quần áo màu bụi cũ nát làm bận lòng. Vì màu mắt khác biệt, từ nhỏ cậu đã bị hắt hủi, bị cha mẹ ruột ruột trong phòng tối mà sớm quên đi. Com ngày hai bữa, đến cả gia nhân cũng ghét cậu sợ cậu mà để ở ngoài phòng. Từ nhỏ đã không tiếp xúc với người, lớn lên đến cả nói chuyện cũng không biết. Phải nói là trong trắng vô cùng.

Một vị chiến thần, dưới tay có hàng ngàn vạn lính hồn làm sao có thể sợ sệt những thứ này? Vương gia lạnh lùng cao ngạo lại yêu một cậu con trai xinh đẹp hơn cả đại mỹ nhân đứng đầu đất nước. Cũng chẳng ai biết cậu là nam, chỉ nghĩ ngực cậu hơi nhỏ mà gọi tiếng vương phi.

Nhưng đôi mắt băng lam của cậu lại bị nghi kị. Không biết tên thần côn nào đã phản bội mắt băng lam ấy có thể hủy diệt hai nước lân cận. Họ liền cho sứ giả tới đòi giết chết yêu phi của vương gia, nếu không sẽ khởi binh. Hoàng thượng yêu thương em gái từ nhỏ vì ngôi vị của mình mà phải chịu nhiều uất ức, không dễ mới tìm được người thích hợp nên không đồng ý, nghĩ lại thì thấy cũng không thể đắc tội với nước khác. Lăn lữa mãi không chịu trả lời.

Các nước đó liền thỉnh cao nhân, lập kế hoàn hảo bắt cóc vương phi mắt lam. Giữa đường vương phi đào thoát, từ đó mắt tung biệt tích.

Vương gia chậm một giây cũng là chậm, không tìm được người yêu, nộ khí xung thiên, chém sạch sứ giả, xin một đạo thánh chỉ đi chinh phạt hai nước kia. “Nếu các người đã muốn diệt quốc, ta đây liền tạo cho các người một hiểm họa diệt quốc.”

Sau đó ba nước hợp nhất. Vị trí của vương gia càng cao càng vững chắc cũng càng lạnh lẽo. Cho đến tận mười năm sau, mỹ nam kia mới trở về, mang theo đứa con mười tuổi của hai người. Nhưng mà thân thể mỹ nam đã bị bệnh tật hủy hoại, khuôn mặt cũng bị hủy dung mới không muốn trở về. Hiện nay thân tàn như ngọn đèn trước gió, không sống thêm bao lâu mới mang con nhỏ về cho vương gia chăm sóc.

Vương gia vừa yêu vừa hận, nhưng mà không thể làm gì khác ngoài việc chăm sóc chu đáo, bao nhiêu dược liệu trân quý đều dùng cho người yêu. Cuối cùng vẫn là không tránh khỏi chia lìa. Ngay cả huyết lệ cũng đã đổ.

Kiếp thứ ba...

Hai kiếp trên đều có một điểm chung, cô có một vị giai nhân yêu thương nhất, vì người ta mà chà đạp thiên hạ, hai người lưỡng tình tương duyệt, thế nguyên sống chết, lâm li bị đất như một ngôn tình sad ending chính hiệu, hiển nhiên kết quả không là ly biệt cũng là đau thương. Nhưng mà dung mạo tuyệt thế, vóc người mềm mại, mảnh mai, giọng nói ân chứa vô hạn dịu dàng và sự sẵn sàng, tình cảm nồng đậm chỉ dành cho một người, ấy là Thuần Khanh không sai vào đâu được! Từ ngoại hình cho đến khí chất. Cả ba kiếp, dù anh là con gái hay con trai thì đây đã không chỉ đơn giản là sự trùng

hợp.

Còn kiếp thứ ba, cô là sát thủ hàng đầu thế giới. Không ai biết được thông tin gì của cô, kể cả tên, địa chỉ, cách thức liên lạc hay ngoại hình, thậm chí là giới tính, muốn ám sát ai đều liên hệ cô qua một tổ chức sát thủ lớn mạnh.

Tuy nhiên, có một lần cô không hoàn thành nhiệm vụ, và chỉ duy nhất một lần đó.

Nhiệm vụ là mưu sát ngôi sao đình đám của giới giải trí. Nhận bưu kiện có phong bì bên ngoài một màu đỏ tươi như máu, Gia Áo tỏ ra chán chường. Showbis ấy mà, đen tối không thể tả, lại có quy tắc ngầm, thác loạn các loại, cô cũng không quan tâm, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, nhận được tiền lại tìm một địa điểm đi du lịch cho qua tháng ngày nhàm chán này là được.

Nhưng mà đôi mắt rung rung đầy đau thương của anh lại làm cô bận tâm.

Người mà cô ám sát, ngôi sao đình đám, đương nhiên phải đẹp tựa thiên thần. Mà trước khi giết một ai đó xinh đẹp, Gia Áo sẽ dành thời gian tiếp cận người ta. Dù sao thì chỉ cần trong thời gian đặt ra hoàn thành công việc mà thôi, quá trình thì tổ chức sẽ không quan.

Người con trai ấy, cô chỉ định xã giao thôi. Ngôi sao mà, hẳn sẽ điều ngoa tính toán, xem thường người khác, cao cao tại thượng dù trước công chúng luôn là một bộ dạng thân thiện niềm nở.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tiền kiếp

Ai ngờ đang du ngoạn vui vẻ thì mỹ nhân bị người ám sát. Nhà vua rất đau đớn nhưng vẫn phải sống vì đứa con duy nhất của hai người. Đến khi nó trưởng thành lập gia đình mới có thể đi theo người yêu.

Kiếp thứ hai đúng là bị toàn quốc kinh sợ, nhưng đó là địch quốc! Cô thân là vương gia cùng mẹ với hoàng thượng, từ nhỏ đã được phong là nguyên soái chinh chiến sa trường, địch quốc nghe tin đã sợ mất mật.

Vương gia là nữ giả nam trang, sống được trong hoàng thất không dễ, sống cùng chiến sĩ lại càng khó. Nhưng vương gia làm rất tốt, không ai phát hiện.

Một ngày nọ, nữ vương gia cao cao tại thượng bị một nam nhân có đôi mắt màu băng lam trong suốt, làn da tái nhợt thiếu sức sống, quần áo màu bụi cũ nát làm bận lòng. Vì màu mắt khác biệt, từ nhỏ cậu đã bị hắt hủi, bị cha mẹ ruột ruột trong phòng tối mà sớm quên đi. Com ngày hai bữa, đến cả gia nhân cũng ghét cậu sợ cậu mà để ở ngoài phòng. Từ nhỏ đã không tiếp xúc với người, lớn lên đến cả nói chuyện cũng không biết. Phải nói là trong trắng vô cùng.

Một vị chiến thần, dưới tay có hàng ngàn vạn lính hồn làm sao có thể sợ sệt những thứ này? Vương gia lạnh lùng cao ngạo lại yêu một cậu con trai xinh đẹp hơn cả đại mỹ nhân đứng đầu đất nước. Cũng chẳng ai biết cậu là nam, chỉ nghĩ ngực cậu hơi nhỏ mà gọi tiếng vương phi.

Nhưng đôi mắt băng lam của cậu lại bị nghi kị. Không biết tên thần côn nào đã phản bội mắt băng lam ấy có thể hủy diệt hai nước lân cận. Họ liền cho sứ giả tới đòi giết chết yêu phi của vương gia, nếu không sẽ khởi binh. Hoàng thượng yêu thương em gái từ nhỏ vì ngôi vị của mình mà phải chịu nhiều uất ức, không dễ mới tìm được người thích hợp nên không đồng ý, nghĩ lại thì thấy cũng không thể đắc tội với nước khác. Lăn lữa mãi không chịu trả lời.

Các nước đó liền thỉnh cao nhân, lập kế hoàn hảo bắt cóc vương phi mắt lam. Giữa đường vương phi đào thoát, từ đó mắt tung biệt tích.

Vương gia chậm một giây cũng là chậm, không tìm được người yêu, nộ khí xung thiên, chém sạch sứ giả, xin một đạo thánh chỉ đi chinh phạt hai nước kia. “Nếu các người đã muốn diệt quốc, ta đây liền tạo cho các người một hiểm họa diệt quốc.”

Sau đó ba nước hợp nhất. Vị trí của vương gia càng cao càng vững chắc cũng càng lạnh lẽo. Cho đến tận mười năm sau, mỹ nam kia mới trở về, mang theo đứa con mười tuổi của hai người. Nhưng mà thân thể mỹ nam đã bị bệnh tật hủy hoại, khuôn mặt cũng bị hủy dung mới không muốn trở về. Hiện nay thân tàn như ngọn đèn trước gió, không sống thêm bao lâu mới mang con nhỏ về cho vương gia chăm sóc.

Vương gia vừa yêu vừa hận, nhưng mà không thể làm gì khác ngoài việc chăm sóc chu đáo, bao nhiêu dược liệu trân quý đều dùng cho người yêu. Cuối cùng vẫn là không tránh khỏi chia lìa. Ngay cả huyết lệ cũng đã đổ.

Kiếp thứ ba...

Hai kiếp trên đều có một điểm chung, cô có một vị giai nhân yêu thương nhất, vì người ta mà chà đạp thiên hạ, hai người lưỡng tình tương duyệt, thề nguyện sống chết, lâm li bị đất như một ngôn tình sad ending chính hiệu, hiển nhiên kết quả không là ly biệt cũng là đau thương. Nhưng mà dung mạo tuyệt thế, vóc người mềm mại, mảnh mai, giọng nói ẩn chứa vô hạn dịu dàng và sự sẵn sàng, tình cảm nồng đậm chỉ dành cho một người, ấy là Thuần Khanh không sai vào đâu được! Từ ngoại hình cho đến khí chất. Cả ba kiếp, dù anh là con gái hay con trai thì đây đã không chỉ đơn giản là sự trùng hợp.

Còn kiếp thứ ba, cô là sát thủ hàng đầu thế giới. Không ai biết được thông tin gì của cô, kể cả tên, địa chỉ, cách thức liên lạc hay ngoại hình, thậm chí là giới tính, muốn ám sát ai đều liên hệ cô qua một tổ chức sát thủ lớn mạnh.

Tuy nhiên, có một lần cô không hoàn thành nhiệm vụ, và chỉ duy nhất một lần đó.

Nhiệm vụ là mưu sát ngôi sao đình đám của giới giải trí. Nhận bưu kiện có phong bì bên ngoài một màu đỏ tươi như máu, Gia Áo thờ ra chán chường. Showbis ấy mà, đen tối không thể tả, lại có quy tắc ngầm, thác loạn các loại, cô cũng không quan tâm, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, nhận được tiền lại tìm một địa điểm đi du lịch cho qua tháng ngày nhàm chán này là được.

Nhưng mà đôi mắt rung rung đầy đau thương của anh lại làm cô bận tâm.

Người mà cô ám sát, ngôi sao đình đám, đương nhiên phải đẹp tựa thiên thần. Mà trước khi giết một ai đó xinh đẹp, Gia Áo sẽ dành thời gian tiếp cận người ta. Dù sao thì chỉ cần trong thời gian đặt ra hoàn thành công việc mà thôi, quá trình thì tổ chức sẽ không quản.

Người con trai ấy, cô chỉ định xã giao thôi. Ngôi sao mà, hẳn sẽ điêu ngoa tính toán, xem thường người khác, cao cao tại thượng dù trước công chúng luôn là một bộ dạng thân thiện niềm nở.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Nguyên anh

Anh lại khác. Anh giống như một tờ giấy trắng, không giống những người khác, bị những dơ bẩn của showbis nhuộm thành màu gì cũng không rõ nữa. Đôi mắt trong sáng như nước hồ thu, đôi môi mềm mại như những viên marshmallow mềm ngọt.

Anh nở nụ cười thuần khiết như thiên sứ, anh nấu ăn rất ngon, anh chăm sóc cô rất chu đáo, anh sẽ đỏ mặt ngượng ngùng khi bị cô chọc ghẹo. Anh sẽ lãng mạn tỏ tình rồi cả tuần sau đó không dám chủ động nữa vì xấu hổ.

Đôi mắt trong sáng ấy... làm lòng cô xao xuyến.

Lại là kẻ phản bội!

Cô nhìn nhầm người, anh ta lại bán đứng cô chỉ để mua vài vai diễn chính. Mà không thể nói là bán đứng được, ngay từ đầu, tất cả mọi chuyện chỉ là một cái bẫy giăng ra để giết vị sát thủ đứng nơi cao nhất là cô đây, và vị diễn viên kia đã hoàn thành xuất sắc vai diễn của mình, họ đã thành công. Cô chết đi, không cam tâm.

Gia Áo sực tỉnh, nước mắt đã chảy hai hàng dài trên má.

Ông lão đưa bàn tay gầy như trong suốt ra vỗ về đầu cô, Gia Áo nhìn ông, chợt có cảm giác thân thiết khôn tả.

“Con à, đừng đau lòng. Cậu ấy không phải muốn như vậy, cậu ta cũng là có tình cảm với con, nỡ chừng đã muốn dừng lại mà lại bị người khác không ché, cậu ta sau đó cũng rất đau khổ. Sống trong dằn vặt và đau thương đến cuối đời, cũng thảm lắm rồi.”

“Vậy...kiếp này...”

“Kiếp này chính là quả. Con nghĩ xem, vì sao có người có thể nghĩ ra cốt truyện, vẽ thành bộ, mà người khác lại không thể.”

“Không phải do trí tưởng tượng sao?”

“Trí tưởng tượng? Không bằng nói là tự nó xuất hiện trong đầu chúng ta? Có thứ là tự xuất hiện, nhưng cũng có thứ là do kiếp trước tích đức nên kiếp này được ủy thác.”

“Ủy thác?”

“Đúng, các vị thần muốn cho nhân loại biết về thần giới, liền ủy thác một ít kiến thức cho người có đức ở tiền kiếp, lại có tài hoa ở kiếp này, để họ dùng tài năng của mình, vẽ ra thế giới mà các con gọi là thần thoại, viễn tưởng, dù trong quá trình sáng tác, tác giả có thêm bớt cho mạch truyện lưu loát, thì vẫn ít nhiều có phần là thật. Tuy nhiên, chỉ là số người được ủy thác rất rất ít mà thôi.”

“Ý ông là gì?” Gia Áo thấy mình dần rõ ràng, nhưng lại có lóp sương mờ làm cô nhìn không thấu.

“Con và Thuần Khanh, duyên định vĩnh hằng, còn về lí do thì sau này từ từ con sẽ biết. Chỉ là kiếp trước, Thuần Khanh phụ con, kiếp này cậu ta phải trả. Tô Gia Áo và Quý Thuần Khanh trong truyện chính là duyên kiếp cuối cùng và đúng đắn nhất của hai con. Nhưng mà thần thời gian không muốn ừ

khua cho đưa con duy nhất của mình, liền mở ra bánh xe vận mệnh đưa con qua một thế giới khác, gọi là Trái Đất, lại truyền những chuyện mà kiếp này có thể xảy ra cho người viết truyện.”

“Thì ra là vậy.” Không phải cô xuyên vào truyện, không phải chịu sự thao túng của một kẻ gọi là tác giả, mà là xuyên hẳn qua một thế giới khác tồn tại song song.

Thuần Khanh là con thần thời gian. Vị thần đó không muốn anh chịu khổ liền mang cô qua thế giới bên kia, cho cô đọc truyện nói về con đường phía trước của anh, để cô đồng tình, yêu thương anh, rồi sau này tới thời điểm cho cô xuyên lại, thế là con trai vị thần ấy tránh được một kiếp bị đau khổ vì tình.

Chỉ là, Thuần Khanh là con của thần, vậy còn cô là ai? Tại sao duyên kiếp của hai người lại phải kéo dài như vậy? Hình như không chỉ có bốn kiếp này mà thôi đâu...

“Mọi chuyện, đến lúc biết sẽ biết. Giống như hôm nay con gặp ta cũng là duyên số. Đây là quà ta tặng con, nó sẽ là nền tảng cho con sau này. Chính là nguyên anh để tu chân, chỉ cần tu chân, tương lai con sẽ có thể đối đầu với mọi thứ, bảo vệ người con yêu thương. Mà trên thời không này, không có một ai tu chân cả, ngay cả ta cũng chỉ là một ảo ảnh gửi gắm, tức là đã không có ai có thể đánh thắng được con nữa. Ta đi đây.”

Nói xong, từ tay ông lão xuất hiện một luồng sáng bắn thẳng vào cô. Từ bụng truyện đến cảm giác ấm nóng khó chịu.

“Nhưng còn Thuần Khanh.” Cô không muốn mình trong hình dáng trẻ trung lại phải bắt lực nhìn anh từ từ già đi.

“Haizz, con vẫn như vậy, chỉ nghĩ tới cậu ta trước tiên...con yên tâm, mọi chuyện đều có duyên kiếp của nó. Con và Thuần Khanh đã qua kiếp nạn, tự nhiên sẽ bên nhau. Nhưng nhớ, chuyện ngày hôm nay, không được để cậu ta biết. Ad còn nữa, hòn đảo này có khoáng sản đó, là manhetit, cũng là ta lo cho con không sống được tốt.”

Gia Áo còn không hiểu lắm, ông lão đã biến mất.

Cô ngồi xếp bằng lại, thử vận khí toàn thân, liền thấy ngoài luồng nội lực học được từ mẹ, còn có một luồng khí khác lớn hơn, mà Đan điền như hoá thành vũ trụ vô tận, liên tục cắn nuốt nguồn nội lực vốn có của cô vào bể sâu vô tận đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Về khách sạn

Rồi dần dần, ngân hà kia tụ lại thành một nguyên anh có hình dáng gần giống cô, chỉ là chưa rõ nét.

“Gia Áo, Gia Áo...”

Giọng Thuần Khanh lo lắng vang vọng giữa đêm khuya. Gia Áo đã kiểm tra khí tức xong, liền mở mắt. Đèn pin nằm lờ lờ một bên đã sáng trở lại, khu rừng cũng không có cảm giác sương mù âm u ướt át nữa, mưa thì tạnh từ lâu. Ánh trăng tròn vành vạnh trên cao. Đêm nay...là rằm tháng bảy, thời gian cửa địa ngục mở ra trong truyền thuyết nhỉ?

Thuần Khanh tìm tới nơi tia sáng xuất hiện, thấy Gia Áo vừa đứng dậy, liền nhào tới ôm cô vào lòng. Một nữ sinh 16 tuổi thân hình đương nhiên nhỏ bé hơn người con trai 24 rồi, nên cô bị anh ôm trọn. Lúc này Gia Áo không còn tâm tư để mà vui mừng trước sự chủ động của Thuần Khanh, chỉ biết bờ vai anh vững chắc như vậy, ngực anh ấm áp, lại phập phồng vì lo lắng và mất sức vì chạy đi tìm cô trong đêm khuya, Gia Áo lại thấy an tâm lạ thường.

Cô vui đầu vào ngực anh, hai tay ôm chặt lấy tấm lưng rộng, mũi hít hà mùi hương quen thuộc ấy. Mặc kệ kiếp trước đã xảy ra chuyện gì, kiếp này cô đã có anh không phải sao? Chỉ cần là Thuần Khanh bên cô, cô sẽ từ bỏ tất cả ân oán.

Thuần Khanh không hiểu chuyện gì, cứ ôm cô như vậy, cho đến khi bóng đèn cực lớn mang tên Tiêu Yêu Diệp ho khan, họ mới thả nhau ra.

“Thuần Khanh, anh đừng lo lắng, em ngủ không được nên đi dạo chút thôi. Nào, chúng ta về ngủ.”

Anh biết thế quần có điều muốn nói, nhưng cô không muốn cho anh biết, anh cũng không hỏi. Chỉ thuận theo cô cùng về hang động.

Sáng hôm sau, mặt trời đã bừng tỉnh, cơn mưa tối qua dường như càng làm cho ánh sáng mặt trời thêm chói lọi.

Gia Áo lái cano đưa Thuần Khanh và Tiêu Yêu Diệp về lại đảo du lịch, lên phòng, cô hài lòng vì sự ngăn nắp đáng phải có của nó.

Cả hai cùng đi tắm rồi leo lên giường nằm, buổi tối hôm qua nói cho đúng ra thì chẳng ai ngủ được bao nhiêu cả, với lại quen ngủ nệm rồi, dù là trải có tranh thì vẫn thấy khó chịu, nên là cả ba đều vừa thiếu ngủ vừa đau nhức cả người.

Ừm, tối qua, Gia Áo định ngồi cạnh Thuần Khanh ngủ, bởi trong núi có heo rừng, ai biết khi họ mất cảnh giác thì chúng có tấn công hay không đâu. Mà Gia Áo chưa luyện được tính cảnh giác kể cả khi ngủ của quân nhân đâu.

Nhưng mà Thuần Khanh nằng nặc đòi cô ngủ cùng, không thì anh cũng không chịu ngủ. Hai người ngồi bên đống lửa tới khuya thì Thuần Khanh cũng ngủ gục, đầu tựa lên vai cô, cả thân thể dính sát vào... Gia Áo đành ôm anh lên chỗ đã trải ra để anh nằm, ai biết khi cô định rời đi thì anh lại nắm tay cô thật chặt, mày nhủ lại giống như bị bắt nạt vậy. Gia Áo hít một hơi thật sâu, tận lực trấn tĩnh bản thân, bởi vì hàng mi cong vút của Thuần Khanh, cả sự đáng yêu lúc ngủ của anh làm lòng cô chộn rộn. Nhưng cuối cùng đành phải “ngâm ngủ” nằm cạnh anh.

Thuần Khanh thì ngủ ngon rồi, chỉ có Gia Áo vì ôm mỹ nhân như hoa như ngọc mà tâm thần không yên, căng cứng cả người lên, chỉ sợ Thuần Khanh có chỗ nào không thoải mái, sợ Thuần Khanh đắp áo không kĩ mà bị lạnh... Mà sợ nhất vẫn là bản thân nổi thú tính dọa sợ mỹ nhân. Khóc không ra nước mắt, Gia Áo nghĩ chắc kiếp trước cô phải nợ anh mới đúng chứ, có khi nào kí ức kia là nhầm không ta? Ông “tiên” kia giả như vậy, làm lần cũng là bình thường!

Vậy là đồng chí Gia Áo vinh quang có một đêm gần như thức trắng, khó chịu không thể tả.

Về phần Tiêu Yêu Diệp hả? Mặc kệ anh ta.

Trên giường nệm em ái trong phòng khách sạn kín đáo.

Gia Áo ôm Thuần Khanh, đặt mũi lên mái tóc anh, cọ qua cọ lại, thầm nghĩ lại dòng suy nghĩ rất “trong sáng” hôm qua: gạo nấu thành com cũng không phải là một quyết định tệ...

“But only love can say. Try again and walk away...”

Ngay lúc này, nhạc chuông điện thoại Gia Áo vang lên, cô bực bội đưa tay nhấc chiếc điện thoại bên tủ đầu giường, nhìn số điện thoại lạ hoắc.

Thuần Khanh cũng tò mò nhìn vào, mở to mắt ngạc nhiên: “Thề quân, là số của mẫu thân đại nhân.”

Mẫu thân đại nhân? Quý Vô Song?

Cô bắt máy: “Mẫu thân đại nhân, người gọi con có việc gì không ạ?”

Quý Vô Song hỏi lại: “Cô biết đây là số của tôi?”

“Thật ngại quá, con không biết, đây là nhờ Thuần Khanh nói cho con.” Gia Áo triu mến vuốt tóc Thuần Khanh.

“Con trai tôi đang ở cùng cô à?” Giọng Quý Vô Song tỏ rõ sự khó chịu.

Quý Vô Song khó chịu: “Cô ở cùng con trai tôi à?”

Gia Áo cười thầm, cứ khó chịu đi, con còn định ăn luôn kia, ở cùng tính là gì. Nhưng mà vẫn che giấu tốt đắc ý trong lòng, không thể dọa mỹ nhân sợ chạy mất được!

“Vâng, cậu ấy đang ở bên cạnh ạ. Có cần con đi chỗ khác nói chuyện với mẹ không?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Động tình

"Không cần đâu. Tôi nghe nói cô đoạt lệnh bài tộc trưởng từ trong tay Lăng Băng?" Giọng Quý Vô Song vẫn cứ đều đều, toát ra sự trầm tĩnh mà lại sắc bén vốn có.

"Vâng. Nhưng con không nghĩ mình làm sai. Khi cầm lệnh bài, cô ấy không có nói không được đoạt. Khi cô ấy nói câu đó thì lệnh bài đã ở trên tay con nên vô hiệu." Gia Áo với giọng điệu hết sức ngây thơ con nai tơ.

"Xem ra cô cũng có chút năng lực."

Hừ, đâu chỉ có chút năng lực. Giờ cô đã là tu sĩ nguyên anh kì, đừng nói ở thế giới từ tiên cũng là cao thủ khó gặp, chứ ở thế giới thường này ai còn có thể đụng tới cô?

Nhưng mà khiêm tốn chút vẫn hơn.

"Vâng, từ nhỏ mẹ con đã dạy con nghiêm khắc. Dù bản lĩnh không dám khoe khoang nhưng để đối phó với sắc lang dám nhòm ngó vị hôn phu con thương yêu nhất thì vẫn là có khả năng." Rất rõ ràng. Ai dám giành Thuận Khanh của cô, cô sẽ không tha cho tên đó.

Quý Vô Song im lặng một chút, không biết đang suy nghĩ gì. Sau liền đổi chủ đề:

"Lăng gia đã gửi chiến thư cho cô, chiếu theo quy định Đông Nữ tộc, quyết đấu giành chồng."

"Ồ, Lăng Băng không phải đối thủ của con. Con tin cô ta biết rõ điều này." Lúc cần khiêm tốn thì khiêm tốn, lúc cần tự tin thì phải tự tin.

"Tộc nhân Đông Nữ đều xem Đông Nữ nhật báo phiên bản mạng, có video thấy cô nhẹ nhàng chế trụ Lăng Băng, cả Đông Nữ đều biết điều này. Nhưng mà không được đắc ý. Có một số chuyện, không thể nhìn mặt ngoài và suy nghĩ đơn giản được. Còn nữa, cô định khi nào thì cùng Thuận Khanh về ra mắt Quý gia chúng tôi?"

Lạ nha lạ nha. Quý Vô Song nói một lần được nhiều nhất từ trước tới giờ! Lại là nói về cô chứ.

Xem ra bà cũng không quá phản cảm cô. Vậy thì con đường chinh phục người nhà chồng sau này dễ hơn nhiều rồi.

"Con cũng đang định về đây ạ. Mẹ, cảm ơn mẹ đã báo cho con."

"Thư quyết chiến sắp gửi đến nhà cô, tự mà giải quyết." Thông qua Thuận Khanh, bà biết họ đang đi du lịch. Hiện tại mới hai ngày đầu, còn vài ngày nữa mới về, mà chiến thư ngày mai sẽ được gửi tới. Nhưng mà con nhà đầu khó ưa này, còn chưa vào cửa, đã gọi ai là mẹ vậy?

"Vâng."

Gia Áo cúp điện thoại, nhìn chăm chăm vào con số trên màn hình, suy nghĩ về Lăng gia. Lăng Băng là một đối tượng tốt để kết bạn, Gia Áo trong nguyên tác vốn không có năng lực bảo hộ Thuận Khanh, nên để Lăng Băng chen vào. Nhưng bây giờ cô đã không để cô ta tiếp xúc nhiều với Thuận Khanh, cũng ra đòn cảnh cáo, cô ta không thể vì một chàng trai mà mạo hiểm như vậy. Vậy chỉ có thể là Lăng gia...

Đông Nữ tộc biết năng lực của cô hơn Lăng Băng. Lăng Sương Hoa vốn là người sĩ diện, cộng với thêm khát ngòi vị tộc trưởng, chắc chắn sẽ ra ám chiêu gì đó để Lăng Băng thắng trong trận chiến này.

Nhưng mà giờ cô sẽ không để Thuận Khanh gần gũi Lăng Băng. Cô sẽ ghen á! Như vậy anh ấy cũng không thể vì cô mà yểm vô tướng yểm ti lên người Lăng Băng được. Nhưng không sao, dạo này Mạc Văn đang than vãn không có trò gì để chơi đây. Cô chắc chắn phải cho Lăng Sương Hoa một cái tát thật đau! Dám đánh chủ ý lên mỹ nhân của cô sao?

Thuận Khanh nhò giọng: "Thê quân..."

Gia Áo bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, cô nhìn anh đang được ôm trong tay mình, mỉm cười ôn nhu: "Ừ, có chuyện gì không?"

"Em định giải quyết chuyện này thế nào?"

"Đương nhiên sẽ không để ai cướp đi Thuận Khanh của em rồi. Em sẽ chấp nhận thách đấu, bất quá anh không phải món hàng để mang ra để mọi người cùng tranh đoạt. Anh là bảo bối của em. Em sẽ chứng minh cho họ thấy."

"Thê quân..." Thuận Khanh không biết nói gì hơn nữa. Anh không nghe lầm chứ? Thách đấu giành chồng là luật lệ từ xưa của Đông Nữ tộc, và người đàn ông không có quyền tự quyết định hôn nhân của mình. Vậy mà thê quân lại nói...anh là bảo bối không phải món hàng để mang ra giành giật. Nữ tử trong tộc từ cổ chí kim, xem ra cũng chỉ có một mình em ấy là coi trọng suy nghĩ của nam tử như vậy.

"Làm gì mà khuôn mặt anh đỏ lên vậy Thuận Khanh? Hai mắt rom róm nữa. Cảm động hả?"

Dù cảm thấy thê quân hỏi trắng ra như vậy thì quá là vô si rồi, nhưng Thuận Khanh vẫn gật gật.

"Được, vậy anh lấy thân báo đáp đi? Em cũng không muốn anh bị người khác nhòm ngó rồi chạy đến giành anh."

Thuận Khanh đỏ mặt, lắp bắp: "Thê...thê quân, sao có thể...um..."

Gia Áo đề anh lại, đặt lên môi anh một nụ hôn sâu. Mỹ nhân trong lòng, phòng khách sạn kín đáo cách âm, cả hai cùng nằm trên giường lớn mềm mại, thiên thời địa lợi nhân hoà, ai có thể bỏ qua đây?

Thuận Khanh bị hôn tới đầu óc mị mị, không có khả năng tự hồi, chỉ biết mềm mại nằm giữa nệm chăn tụy Gia Áo khi dễ. Hai tay vô thức quàng qua cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phá đám

Tay Gia Áo vuốt ve cái cổ trắng ngần cao như đài hoa loa kèn kiêu hãnh của anh, lần xuống mở cúc áo. Một cúc, hai cúc... làn da thật mịn màng, lại còn ấm áp làm tay cô khẽ run lên hưng phấn khi chạm vào.

"Ting ting...ting ting...ting ting..."

Tiếng chuông cửa vang lên, hai con người trong phòng như hoá đá, một con gió thổi qua là có thể hoá thành bụi phấn tung bay.

Gia Áo đặt Thuần Khanh nằm ngay ngắn trên giường, đắp chăn kĩ cho anh, rồi mang bộ mặt không thể đen hơn ra mở cửa, hừ, cô đang có xúc động muốn giết người đây.

"Vũ Thần? Sao anh ở đây?" Gia Áo nghiêng qua kề răng.

Vũ Thần thấy sấm sét tung bay, chớp giật rầm rầm, mây đen bao phủ. Trong phòng kín, hai người...không phải là anh đang phá hoại chuyện tốt của nhóc thù lĩnh chứ?

Nuốt một ngụm nước bọt, Vũ Thần che giấu sợ hãi trong lòng, cười hi hi lấy lại phong độ.

"Anh đi nghỉ mát, Lâm Thanh rủ á, vừa xuống máy bay thôi. Sao mặt em hầm hè như sắp bão nổi vậy?" Vũ Thần cười vô (số) tội.

"Đi nghỉ mát thì đi đi, gõ cửa phòng em làm gì?" Xem ra gần đây Vũ Thần rảnh rỗi quá nhỉ? Hừ, cứ nghỉ đi, khi về cô chắc chắn sẽ hành anh cho ra bã!

Cơ hồ từng chữ từng chữ là Gia Áo găm khế làm Vũ Thần âm thầm đỏ mặt hơi lạnh, trong lòng nghĩ cách tẩu thoát.

Thấy tình hình không ổn, liền cười cầu hoà: "Này...anh muốn chào em một tiếng. À, nghe nói em vừa sống sót trở về từ đảo hoang, không biết em cần giúp gì không?"

Gia Áo nhũn mày, giống như tên của một bộ phim kinh dị ấy nhỉ?

"À, anh mua hòn đảo hoang đó lại cho em "

"Cái gì?" Vũ Thần nâng cao giọng, quên mất đang sợ hãi, chứ không phải Gia Áo muốn lưu lại kỉ niệm lần đầu hai người ở dã ngoại nên đòi mua đấy chứ?

"Bảo anh mua thì cứ mua đi. Lí do em nói sau, ở đây không tiện." Chuyện cơ mật, không thể nói ở nơi không kín đáo này được. Quặng Manhattan, đủ để người người đỏ mặt tranh giành á.

"Nhưng mà..."

"Rầm" Gia Áo sập cửa thật mạnh làm Vũ Thần giật bắn người. Con bé này...

Anh lắc lắc đầu, trẻ con ngày nay khó hiểu thật, mới bây lớn mà... Cả cái tên Lâm Thanh nằm lì trong phòng không ló mặt ra kia nữa, rừ anh tới tới cũng không thèm liên lạc không chịu ra đón, đi nghỉ mát chứ đi ngủ chắc. Đạo này lũ trẻ phải giở, dờ chừng há trời? Còn vụ mua đảo nữa chứ? Họ trở thành tỷ phú hồi nào mà mua đảo hả?

Gia Áo rất không lễ phép sập cửa trước mặt Vũ Thần, mới thấy thoải mái đôi chút. Khi vào trong liền nhìn thấy Thuần Khanh đang vui đầu vào chăn, cuộn thành một cái bánh tét tròn trịa liền cười thành tiếng: "Ha ha, Thuần Khanh, anh làm gì vậy?"

Từ trong đóng chăn, một cái đầu đen đen ló ra, sau đó là cặp mắt hồng hồng to tròn tinh nghịch nhìn cô: "Để để phòng em nổi thú tính đấy."

"Hả?" Ai cũng có thể hình dung biểu cảm của Gia Áo hiện tại: mắt mở to, miệng há hốc. Cái gì mà thú tính? Dù dòng máu nữ nhân Đông Nữ tộc có hơi cường hãn khác người, nhưng mà cũng không tới mức cô bị nhận xét vậy chứ?

"Thuần Khanh à..."

Thuần Khanh dẫu môi: "Nhạc phụ nói không được để con gái dễ thoả mãn. Một khi đoạt được thứ gì đó một cách dễ dàng, các cô gái sẽ nhanh chán."

"Cho nên?" Mí mắt của Gia Áo giật giật mãnh liệt. Bộ dạng đáng yêu của Thuần Khanh sao mà làm cô thấy sồn cả gai ốc thế này?

"Cho nên...anh quyết định để em phải thèm!"

"Quác...quác...quác..." một con, hai con, n con, n+1 con... Gia Áo thấy vô số con quạ bay qua, vừa kêu quác quác vừa gửi tới cô nụ cười chế giễu. Chất sừng trên mỏ kéo ra, làm cô vô cùng muốn bắt hết bọn chúng, vặt lông rồi cùng đem ra làm món nhắm cho các anh em Hắc Long. Nhưng mà không phải câu này chỉ xuất hiện trong truyện chữ, khi Gia Áo kia định cưỡng hôn Thuần Khanh vì để có thể gần gũi với Tiêu Yêu Diệp thôi sao? Sao cô lại dính tình huống này chứ?

Ba ơi là ba, ba hại chết con rồi! Hức hức!

Nhìn Gia Áo đang đứng hoá đá, khoe miệng co rút không ngừng, gân xanh trên trán nổi thành bó, Thuần Khanh thấy rất không nỡ, quyết định ban cho một ân huệ: "Nhưng mà em có thể tiếp tục hôn anh. Bất quá không được quá nhiều." Hi hi, Thuần Khanh đây là công khai che miệng cười thầm, Gia Áo sẽ quyến luyến anh không rời cho mà xem!

Xem cái nụ cười then thừng kèm tình ranh của Thuần Khanh, Gia Áo muốn đào cái lỗ chui xuống cho rồi. Đường đường thủ lĩnh hắc đạo lại bị một thuần nam chơi khăm! Mà thuần nam đó lại chính là vị hôn phu luôn nhu thuận nghe lời của mình nữa chứ.

Không thể để mất mặt vậy được! Gia Áo nhảy lên giường, chui vào trong chăn, ôm chặt cứng lấy Thuần Khanh. Tất cả hành động diễn ra chớp nhoáng, Thuần Khanh còn không kịp phản ứng đã bị ôm vào trong lòng.

"Thê quân...em..."

"Anh nghĩ anh cần được em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tin tưởng

Thuần Khanh cố tỏ ra uất ức, mà anh uất ức thật, thê quân lạ quá, cứ bắt ép anh, lỡ có được anh rồi em ấy không cảm thấy muốn anh nữa rồi bỏ anh thì sao? Khi đó giữa hai người không có ràng buộc gì, anh chỉ biết đường ôm mẹ khóc thôi á.

Gia Áo thở dài: "Nhưng mà chỉ cần anh không muốn, em tuyệt đối sẽ không ép anh. Không cần phải lo. Ngủ ngon, em buồn ngủ rồi." Gia Áo hít một hơi thật dài, bàn tay ôm anh cũng thật lỏng ra, mùi hương trên cơ thể anh in đậm trong trí óc. Không ăn được thì ngủ một chút có sao chứ?

Thuần Khanh hơi đỡ người ra một chút, cuối cùng mềm nhũn xuống, cũng để tùy ý tay Gia Áo di chuyển gắt gao, cuối cùng đặt lên eo mình: "Thê quân ngủ ngon." Anh biết chứ, thê quân rất tốt với anh, chỉ cần là chuyện anh muốn, dù vô lý em ấy cũng đồng ý. Mà chuyện anh không muốn, chắc chắn em ấy sẽ không làm.

Vú nuôi có nói, dục vọng của phụ nữ tộc Đông Nữ rất lớn, một khi đã bị khơi mào thì nó có thể khống chế cả lí trí. Lúc này rõ ràng anh cảm nhận được dục vọng của Gia Áo, nhưng bây giờ đã tắt hẳn rồi. Dù đôi tay cô có hơi không thành thật mà sờ loạn, nhưng lại tạo cho anh cảm giác an tâm. Đây là sự tin tưởng tuyệt đối anh giành cho cô.

"Thuần Khanh...ngoan..." Gia Áo buồn ngủ máy móc nói.

Thuần Khanh thấy lòng mình tan ra, cũng ngủ thiếp đi trong vòng tay ấm áp ấy.

Cả hai ngủ một mạch tới chiều, khi mà cái bụng Gia Áo reo lên đánh thức hai người. Mặt Gia Áo méo xệch, phóng cái vèo vào nhà vệ sinh để lại Thuần Khanh cười tùm tùm ngây ngốc trên giường.

Đại sảnh khách sạn.

"Thuần Khanh, ăn gì đây?" Gia Áo lật lật menu, ngược đầu lên hỏi Thuần Khanh.

"Thê quân chọn đi. Anh cũng không rõ thức ăn ở đây."

"Vậy chúng ta cứ từ từ thưởng thức là được." Gia Áo gấp quyển menu lại, nói với anh phục vụ: "Tất cả các món về tôm hùm trừ tiết canh tôm hùm, mỗi món một phần, thêm hai phần trà sữa nhiệt đới."

"Vâng, thưa quý khách."

Thuần Khanh mở to mắt: "Gọi nhiều vậy, lãng phí lắm đấy."

Gia Áo cười: "Em chỉ gọi mỗi món một phần thôi mà. Với lại các món về tôm hùm ở đây không nhiều. Anh đừng quên sức ăn của em rất lớn đấy!"

"Vậy, tại sao lại gọi trà sữa? Nước dừa cũng được mà?"

Hắc hắc, đương nhiên phải gọi trà sữa, trời tối rồi á, mà anh thì bị say trà sữa nữa, rất đáng yêu...

Nhưng mà, Gia Áo nói: "Trà sữa nhiệt đới nghe nói vị rất lạ. Hay là thử xem sao." Còn lâu Gia Áo mới thừa nhận ý đồ xấu xa của mình!

Bàn đồ ăn được dọn lên, Thuần Khanh co rút khoé miệng, thế này mà là không nhiều món á?

Tôm hùm hấp bia, tôm hùm nướng bơ tỏi, tôm hùm rang muối, tôm hùm sốt mayonnaise và trái cây thập cẩm, cháo tôm hùm, lẩu tôm hùm, tôm hùm hấp rượu vang trắng, tôm hùm nướng phô mai, tôm hùm sốt Nhật, tôm hùm sốt bơ và cà chua.

Nhìn hàng chục món ăn trên bàn, từng món được phục vụ gọi tên rành mạch, trên trán Thuần Khanh giăng hắc tuyến. Tôm hùm vùng biển đặc biệt to lớn, con nào con nấy to hơn bàn tay, dù một phần có nửa con, nhưng mà một người trưởng thành ăn nửa con cũng đủ no á!

Gia Áo thấy vậy, liền chân chó bóc cho anh một cái càng tôm hùm rang muối, đưa qua: "Em thấy cái này có vẻ ngon, anh ăn đi."

Thuần Khanh nhận lấy, ưu nhã cho vào miệng: "Không tệ."

Gia Áo vui vẻ ăn, cô nghe tới cái tên tôm hùm rang muối liền thấy có thể sẽ rất ngon, dù cô thường thích mấy món có liên quan tới phô mai hơn.

Thuần Khanh cũng đưa qua một phần thịt tôm đã bóc vỏ: "Thê quân thường thích đồ ăn có phô mai, em ăn cái này đi."

Gia Áo cười tươi như hoa. Xem kìa, mỹ nhân nhà cô luôn quan tâm tới cô á!

Nếu tính rạch ròi, hẳn là Thuần Khanh ăn hết ba phần đã ăn không nổi nữa, còn Gia Áo ăn tới bảy phần. Đôi khi Thuần Khanh cũng vô cùng bội phục sức ăn chín trâu hai hổ của thê quân nhà mình.

Bản tôm hùm rất nhanh thì hết nhẵn trước con mắt ngạc nhiên của nhân viên phục vụ và sự thoả mãn của Gia Áo, có điều Thuần Khanh vẫn không chịu uống một giọt trà sữa nào. Trái qua Gia Áo gất gao ép đồn, anh đành thú nhận mình không uống được mới thôi.

Mà một khi anh đã dùng đôi mắt hồng hồng đáng thương như thỏ nhỏ bị bắt nạt mà nhìn cô, lý trí của Gia Áo biến mất cái vèo, còn hiệu quả hơn khi động tình hay say rượu nữa. Cô cứ như vậy quên đi ý đồ xấu xa của bản thân, để tuý cho Thuần Khanh dất mũi mà hút hết ly trà sữa, còn anh thỏa mãn uống nước dừa.

Sau đó cả hai đi dạo bên bờ biển. Nói cho lãng mạn là ngắm sao tâm tình, nói trắng ra là đi bộ cho tiêu com.

Bạn Gia Áo lười biếng sẽ không chủ động đi đâu, nhưng chỉ cần mỹ nhân nói một tiếng là lại trưng ra cái bản mặt háo sắc gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lời yêu

Gió đêm se lạnh, Gia Áo lại ăn mặc phong phanh, Thuần Khanh chịu đựng ngượng ngùng ôm lấy bờ vai cô từ phía sau.

Gia Áo đang tắm mình trong hương vị biển ngọt ngào bên Thuần Khanh, thì cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, cô mỉm cười hạnh phúc xoay người lại vòng tay qua eo anh. Đầu cô rúc vào hõm vai gầy gầy nhưng lại rất vững chắc, dụi dụi như một chú mèo nhỏ. Mà Thuần Khanh lại thích nhất những động vật mềm mại vô hại.

Nhưng mà, anh nhắm chặt mắt rồi lại mở ra cho thanh tỉnh. Thê quân vừa oai hùng vừa khí thế, sao anh có thể thấy cô giống mèo nhỏ được? Hẳn là cảm giác của anh bị lỗi rồi đi?

"Thuần Khanh."

"Vâng?"

"Em yêu anh."

Thuần Khanh rất lâu không có trả lời, cho đến khi cô nghĩ anh thẹn thùng tới đôi môi bị tan chảy không nói nổi luôn rồi, thì một giọng nói dịu dàng, và rất nhỏ, nếu không để ý thì nó sẽ tan vào cùng những con sóng vỗ bờ rì rầm ngoài kia, nhưng Gia Áo lại nghe rất rõ ràng: "Anh cũng yêu em."

Cô mừng như điên, đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau trao đổi lời yêu. Trước đây chưa từng ai mở miệng trước rằng mình yêu đối phương, dù cho tâm ý nhau đã rõ ràng. Gia Áo luôn nghĩ, yêu thì chỉ cần chứng minh bằng hành động được rồi, và cô rất xem thường những ai mở miệng là nói lời yêu thương vô nghĩa, đến khi có chuyện thì lại phui tay chạy lấy người. Nhưng hôm nay cô mới biết, mới hiểu, thì ra lời yêu mà anh nói ra, cô nghe vào lại ngọt ngào đến vậy.

Trong một căn phòng có cửa sổ quay ra biển, Lâm Thanh ngơ ngác nhìn hai bóng người ôm nhau ngoài kia, hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má. Tiêu Yêu Diệp nhìn thấy mà xót xa trong lòng: anh quen với việc chịu Thuần Khanh ngược rồi, nhưng mà thanh niên này việc gì phải khổ đến vậy? Thân là một ngôi sao trẻ tiềm năng, fan hâm mộ nhiều vô số, muốn có được sự trân trọng của ai mà chẳng được, đáng này lại đau khổ vì một cô gái đã có vị hôn phu

là sao chứ.

Anh lấy khăn giấy trên bàn, đưa cho cậu. Lâm Thanh không nhận, anh hết cách đành phải giúp cậu lau nước mắt, đây là bản tính vốn có của một người phái mạnh, dù là đồng tính nhưng anh cũng là công, còn cái cậu Lâm Thanh này, nhìn cái làn da mềm mại trắng nõn như em bé, nhìn cái mái tóc dài mượt mà, chắc chắn là thụ.

Nhưng lau rồi vẫn rơi nữa, anh tức tối giật sợi dây buộc màn cho tấm màn rủ xuống. Tầm mắt nhìn ra hai bóng dáng bên ngoài bị chặn lại, Lâm Thanh chuyển sang ngơ ngác nhìn anh, nhưng nước mắt đã từ từ ngừng chảy.

"Một người con trai mà khóc khóc như vậy có xem được không hả? Đã đau lòng sao còn cứ nhìn chứ?"

Thực ra thì không thể đánh đồng Lâm Thanh với khái niệm "con trai" được. Cậu là tiểu thụ, không những vậy còn là nhược thụ, nếu không phải bản tính hiền lành lại dịu dàng, làm sao mấy năm qua Gia Áo sẽ đối xử đặc biệt tốt đặc biệt quan tâm với cậu, chứ không phải là thượng cẳng tay hạ cẳng chân nói năng lại không hề khách khí như với Vũ Thần và Mạc Vân chứ. Mà cũng vì vậy, ảo tưởng tình yêu trong cậu mới ngày một lớn dần, cho đến khi không vãn hồi được nữa...

Ngay cả Tiêu Yêu Diệp vừa mắng xong cũng cảm thấy sai sai, nhưng mà không biết mắng lại phải mắng thế nào cho đúng, đành rồi rầm đứng một bên.

Lâm Thanh chu miệng, bất ngờ nhào vào lòng Tiêu Yêu Diệp, lớn tiếng khóc rống: "Hu hu, tại sao chứ? Tên Thuần Khanh đó có gì tốt hơn tôi? Khi mà Gia Áo chịu cực khổ lẫn lộn trong hắc đạo, ai ở bên cô ấy? Khi mà Gia Áo chịu đau thương, ai giúp cô ấy xoa dịu? Khi đó Thuần Khanh ở đâu? Đến bây giờ cô ấy đứng trên đỉnh núi danh vọng thì cậu ấy lại xuất hiện, nhận lấy hết thảy yêu thương cùng hương thụ. Tôi mới là người đáng nhận những thứ đó. Tại sao không phải tôi chứ? Tại sao hết lần này tới lần khác lại phải Thuần Khanh chứ."

"Thuần Khanh không phải loại người đó." Tiêu Yêu Diệp cũng rống lên, dấm bôi tro trát trấu lên hình tượng nam thần của lòng anh hả? "Thuần Khanh rất hiền lành, nhân phẩm lại tốt. Tuy có hơi bạo lực, nhưng là một người bạn rất tốt. Tôi từ nhỏ lớn lên cùng cậu ấy, đi học lại ở chung một phòng kí túc xá, ai ở bên cậu ấy trước? Ai yêu thương cậu ấy trước? Vậy mà cậu ấy vẫn chọn cái vị hôn thê định ra từ cái thuở nào xa xôi kia. Tôi cũng không có cam lòng!"

Phát tiết những gì trong lòng vẫn giấu kín, Tiêu Yêu Diệp thấy thoải mái hơn rất nhiều. Anh nhìn xuống, bắt gặp một đôi mắt viền hồng hồng rất đáng yêu đang nhìn mình: "Tôi biết."

"Cậu thì biết cái gì?" Biết mình vừa lớn tiếng, Tiêu Yêu Diệp mím môi, bắt giác nhẹ giọng. Thân thể của Lâm Thanh nhỏ nhắn thật, nhỏ hơn Thuần Khanh cao lớn là rất nhiều, lại còn mềm mại, hương thơm dịu hoặc... Tiêu Yêu Diệp lắc lắc đầu để xua đi những suy nghĩ không đúng đắn hiện lên trong đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Couple trẻ trâu

Tôi biết Thuần Khanh xứng đáng với Gia Áo." Nhưng mà tình cảm nhiều năm không thể nói bỏ là bỏ. Nhất là khi cậu được Gia Áo chiều chuộng lâu thành hư rồi. Tính cách ngang ngược của công tử hắc đạo muốn thứ gì là phải có bằng được thứ này khiến cậu không thể ngồi yên được.

Và cậu cũng cay đắng biết rõ trong chuyện này, nhất định Gia Áo sẽ không chống lưng cho cậu nữa. Đau thương nồng đậm trong đáy mắt không nhìn cũng có thể thấy rõ ràng.

Nhưng trừ một người, nếu như không quá ngốc trong việc nhìn sắc mặt mà đoán tâm tình người khác thì cũng sẽ không bị Thuần Khanh đánh từ nhỏ đánh cho tới lớn. Tiêu Yêu Diệp nghĩ tên này vừa khóc xong hai mắt lập tức lại ráo hoảnh, liền ngay thơ hỏi:

"Này, sao cậu vừa khóc xong lại tỉnh bơ vậy hả?" Tên này có khi nào vừa rồi là diễn không? Cậu ta là diễn viên mà, suýt bị lừa rồi!

"Tôi là diễn viên mà. Khóc xong tôi biết cách nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình."

Đấy, biết ngay mà!

Tiêu Yêu Diệp cũng bó tay. Thấy chưa thấy chưa, quen mấy tên diễn viên là không biết lúc nào thật lúc nào giả đâu, phiền chết được.

"Nhưng mà nói hết mọi chuyện, tôi thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cảm ơn anh đã nghe tôi nói." Lâm Thanh chân thành nhìn Tiêu Yêu Diệp.

"Hừ. Tôi cũng vậy. Huê." Tiêu Yêu Diệp ôm tay, vênh mặt lên.

Lâm Thanh nghĩ, nếu như anh ta đang đứng trong địa bàn Hắc Long, chắc chắn sẽ bị đám tay chân của Gia Áo đánh cho bầm dập vì dám không cung kính với tâm can bảo bối của thủ lĩnh rồi.

Nhưng mà tính cách vừa ngang ngược vừa trẻ con của Lâm Thanh lại nhân đó mà trỗi dậy, đau lòng cũng như vui đi.

"Không, tôi vừa cảm ơn anh, tức là anh nợ tôi một lời cảm ơn. Mau nói."

"Hả? Tại cậu ngốc thôi, tôi có bắt cậu cảm ơn đâu." Lè lưỡi, Tiêu Yêu Diệp cảm thấy chọc cho tên này xù lông cũng vui vui!

"Anh có nói không hả?"

"Không á!"

"Nói."

"Không."

"Nói."

"Không."

Bên trong là không khí ấm áp của hai đứa trẻ con đang cãi nhau vì những điều trẻ trâu. Bên ngoài cũng ấm áp không kém, hơi ẩm lan toả từ những nụ cười của những con người đang yêu.

Và vị ngọt của chân tình lan toả trong không khí, hoà quyện với hương vị biển thơ mộng. Lãng mạn!

Kì nghỉ cuối cùng cũng hết, Gia Áo tiếc rẻ vì chưa kịp làm chuyện gì có lỗi với Thuần Khanh, còn Thuần Khanh thì vô cùng hài lòng với tác phong "phu nô" ngày càng chuyên nghiệp của Gia Áo.

Yêu Diệp và Lâm Thanh lại thích cãi nhau chí choé, không xem ai ra gì mà cãi. Một người lấy danh hiệu trưởng, một người lấy Gia Áo chống lưng làm Thuần Khanh mím môi, kéo Gia Áo cách ly thật xa. Gần mực thì đen, gần mấy tên ấu trĩ vớ ngày cũng giảm IQ mất.

Tô Gia Áo về nhà cùng Thuần Khanh, lập tức nhận được thư quyết chiến, có ghi rõ thời gian và địa điểm giao đấu.

Lăng Băng không xuất hiện ở nhà cô, chắc là đang ở nhà mình tập luyện. Như vậy Thuần Khanh sẽ không phải âm thầm bảo hộ Gia Áo bằng cách ôm Lăng Băng để yếm vô tướng yếm ti lên người cô ta. Ừm, nghĩ đến đó, cả người Gia Áo thư thái hẳn.

Trong nguyên tác, Lăng gia dù biết Gia Áo khó mà thắng Lăng Băng, vậy mà Lăng gia vẫn phái người chơi bản, huống chi hiện tại bọn họ đã rõ ràng thực lực Gia Áo ở trên Lăng Băng rất nhiều.

Hừ, muốn chơi, Gia Áo cô đây chơi tới bến!

"Alo, Mạc Vân, chẳng phải anh vẫn hay than thở rằng gần đây không có nhiệm vụ nào kích thích một chút hay sao?"

Mạc Vân hớn hờ: "Vậy em có nhiệm vụ kích thích nào cho anh hả?"

"Đến Mode đi, em đang chờ."

5 phút sau, một chiếc mô tô phân khối lớn lao như bay vào bãi đỗ xe ở khách sạn đối diện Mode, những chiếc xe cảnh sát đang rú còi khí thể chạy đằng sau thấy vậy liền giảm tốc, đổi hướng, tươi cười chào hỏi lẫn nhau và ngậm nhất trí làm lơ chuyện này.

Giờ chứ, người đến bãi đỗ này có 50% là vào Mode, mà người vào Mode có 50% là thuộc "cán bộ cấp cao" của bang Hắc Long, nếu mà người bị bắt rơi vào 25% ấy thật thì bọn họ đừng mong sống yên ổn ở cái thành phố này, mà có khi cái chức cảnh sát cũng bị tước mất.

Đám cảnh sát giao thông đã chọn đúng, người lái mô tô quá tốc độ kia là một trong hai nhị thần đứng đầu Hắc Long – Mạc Vân.

"Yo, Gia Áo, tiểu nương tử đâu không mang theo?"

Mạc Vân vừa vào cửa, thấy Gia Áo ngồi nhắm nháp ly cocktail màu máu tươi điểm lẹ với Vũ Thần, liền buông lời chọc ghẹo. Màu sắc loại cocktail đó xinh đẹp như vậy, độ cồn của nó lại đủ cho một kẻ vô ngực tự xưng là tửu lượng tốt uống không hết một ly. Đây là loại thức uống Gia Áo rất thích, nhưng mỗi khi đi cùng Thuần Khanh liền không thấy cô uống nữa.

Gia Áo khinh bỉ nhìn anh: "Người ta là hiền phu đấy, không phải tiểu nương tử."

"Thế ai từng nói đấy là sói đội lột cừu nhĩ?" Vũ Thần cũng góp vui.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Âm mưu

Gia Áo nhướn mày: "Hiện tại đuôi sói chưa lộ hẳn, nhưng mà ai biết được...Nói chung là anh ấy rất đáng yêu. À Vũ Thần, chuyện hòn đảo thế nào?"

Hừ, nhắc lại chuyện không thành trong khách sạn lại làm cô nghiêng răng nghiêng lợi. Dù sau đó có dụ dỗ bao nhiêu cũng không được ăn thịt, mà Thuần Khanh còn dọa sẽ giận khiến cô phải khóc ròng trong lòng mà tuân lệnh.

Nữ chính xuyên không có ai vừa bị chồng nô dịch vừa phải nhẫn nhịn như cô không đây?

Vũ Thần đưa tay lên chỉnh lại gọng kính ra vẻ tri thức: "Chưa xong, dù sao cũng là cả một hòn đảo đấy. Dù nói là đảo hoang, nhưng không ai biết trong đó chứa gì, mua đảo cũng gặp không ít phiền phức." Ý tứ rõ ràng, trước đây chưa ai đặt chân lên hòn đảo, hôm nay Gia Áo vừa từ đó trở ra lại muốn mua nó làm nhiều người có suy nghĩ vạ lợi.

Gia Áo híp mắt: "Có tiền có thể sai quỷ khiến ma. Vũ Thần, anh có tâm chút đi." Chỉ chuyện hòn đảo bé tí thôi, với năng lực của Vũ Thần mà cũng không làm được thì rõ ràng anh ta không có chú ý vào chuyện này rồi.

"Em còn chưa nói lí do muốn mua nó á!" Anh cũng là muốn tốt cho cô. Chưa biết ở đó có gì, mua đảo hoang chỉ dành cho những tỉ phú tiền xài không hết thôi. Mặc dù Gia Áo cũng không thiếu tiền, nhưng Vũ Thần chung quy vẫn có bản tính của một vị quân gia cần kiệm.

Đây là bị áp bức bóc lột lâu thành quen rồi sao? Vũ Thần âm thầm phi nhỏ mình, tiền của con bé mình giúp nó tiết kiệm cái gì?

"Dưới đó có quặng Manhetit. Trữ lượng không biết, nhưng không nhỏ đâu." Lúc nhận được thần lực, Gia Áo đã thử kiểm tra, quả thật nhận thấy được có kim loại phía dưới, khi dùng linh lực thử xem thì thấy đúng là manhetit. Kì này cô thành phú bà rồi, cho dù trước đó đã không thiếu tiền thì cũng không so sánh được!

Hai mắt Vũ Thần sáng lên: "Quặng sắt? Không nhỏ? Em phải biết Manhetit quý cỡ nào đâu, là loại quặng có hàm lượng sắt lớn nhất, lại ít gặp nhất đó. Lần này chúng ta giàu to."

Nếu như Gia Áo nói có quặng, chắc chắn có quặng thôi, Vũ Thần cũng không vì chuyện này mà kinh ngạc hỏi đi hỏi lại như phản ứng bình thường của người khác. Bản năng của người trong Hắc Long là tin lời thủ lĩnh vô điều kiện. Đây cũng là một trong những điều lệ quan trọng nhất của mỗi người Hắc Long, được xây dựng nên từ thực tiễn: thủ lĩnh mà phán là cấm có sai, cho dù có nhầm lẫn cũng phải cô mà làm, nếu không muốn nằm viện.

Mạc Vân bĩu môi: "Đồ mê tiền." Nhưng mà chỉ nói tới chuyện này gọi anh tới làm gì? Anh thiên về hành động á nha. Máy cái kinh doanh kiếm tiền, anh đau đầu lắm.

Ba người chọc ghẹo nhau vào ba câu, sau đó nhanh chóng bàn vào vấn đề chính. Không ai biết được họ bàn bạc những gì, chỉ nghe loáng thoáng vài câu:

"Phải làm thế à...à...thứ vị phết!"

"Hừ, lũ ngu xuẩn này, thủ lĩnh Hắc Long cũng dám tính kế."

"Phải cho bọn chúng thân bại danh liệt, tàn tạ héo hon, hoa tàn ít bướm, xơ xác tiêu điều... À mà hình như ít ai biết Gia Áo là thủ lĩnh hắc long lắm!"

"Bình tĩnh, cứ từ từ...mà chơi..." đây là giọng nữ, trong vô cảm mang theo ít nhiều hứng thú, không sai, còn có cả chờ mong.

Tối.

Gia Áo ngồi ở phòng khách, lên mạng tìm một bộ phim hành động mới ra lò để xem. Bài tập ư? Lười làm, có Thuần Khanh chống lưng rồi!

"Thê quân, thử khăn quàng cổ anh đan cho em đi. Kiểu dáng mới nhất phức tạp nhất đấy."

Thuần Khanh hai tay nâng chiếc khăn quàng cổ tinh xảo, khuôn mặt cười e thẹn lại có chút chờ mong nhìn Gia Áo.

Cô nhận lấy chiếc khăn, nhướn mày: "Thuần Khanh, sáng anh phải làm thức ăn sáng rồi đến trường với em, về nhà lại phải nấu cơm, buổi tối soạn giáo án, có khi còn làm bài tập giúp em nữa. Thời gian đâu đan cái này?"

"Em không thích anh đan khăn cho em sao?" Thuần Khanh tò vò uly khuất, môi mím lại, mắt to tròn long lanh ngấn nước.

Dù biết người này chỉ giả vờ vậy thôi, nhưng Gia Áo sao kìm lòng được đây? Cô kéo anh ngồi xuống bên cạnh, đưa cái khăn cho anh, mỉm cười dịu dàng: "Thuần Khanh làm gì em cũng thích, em thích nhất đó. Em chỉ sợ anh mệt thôi. Nào, quàng cho em đi, trời cũng sắp trở lạnh rồi, có khăn quàng cổ thật thích!"

Thuần Khanh quàng khăn cho Gia Áo, đẩy cô ra ngắm một vòng mới thoả mãn thờ dài. Nhưng sau đó khuôn mặt lập tức trầm lại: "Thê quân, nếu có một

ngày anh rời xa em, em có cô đơn không?"

"Anh phải về Đông Nữ tộc?" Đang tốt đẹp, rốt cuộc Thuần Khanh đây là làm sao chứ?

"Ý anh không phải vậy. Nhưng mà, anh nói thật đó, nếu anh rời xa em mãi mãi, cả đời không thể gặp lại...em...em sẽ nhớ anh chứ?"

Thuần Khanh mong chờ nhìn Gia Áo, nhưng nhận lại chỉ là anh mắt trêu tức tỏ vẻ không quan tâm của cô. Anh quay đầu sang chỗ khác, không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bá đạo xâm chiếm

Gia Áo dùng tay kéo đầu anh lại, dùng sức hôn lên đôi môi anh đào xinh đẹp đang mím lại vì ỳ ụa khưất kia, lưỡi luồn vào bên trong tàn sát bừa bãi, hôn thật mạnh mẽ như hoà tan Thuần Khanh vào trong đó, như muốn nuốt chửng đôi môi của anh, đánh dấu chủ quyền để anh biết anh thuộc về ai..

Đến khi đẩy ra, môi anh đã sưng đỏ.

"Thuần Khanh, em, Gia Áo này đã nhận định anh rồi. Là anh bước vào cuộc sống của em trước, mà cuộc sống của em không phải muốn vào là vào muốn ra là ra, vậy nên phải có sự cho phép của em mới được tách ra. Nhưng em không cho phép, chỉ cần vậy, bất kì ai cũng không chia cắt được chúng ta, kể cả anh. Chẳng sợ người ngoài can thiệp, cho dù là anh muốn rời xa em, cũng đừng hòng."

Lời nói lãnh lệ không chút lưu tình, đây mới là khí thế nên có của một thủ lĩnh hắc đạo, cái khí thế làm người ta không rét mà run, không tự chủ lùi bước. Có điều, đây là lần đầu tiên Thuần Khanh cảm nhận được ở Gia Áo. Nó làm anh thấy ngọt ngào khó chịu, nhưng trong lòng lại ần ần một chút ấm áp.

Dừng lại một chút, biết mình dọa tới Thuần Khanh, Gia Áo thu liễm lại bớt khí thế sắc bén đó, mặc dù vậy lời nói ra cũng có tác dụng làm người ta thấy sợ hãi như khi nghe một lời nguyền: "Nếu một ngày anh muốn đi, em sẽ cho phép, nhưng em sẽ chặt hai chân anh trước đã. Nếu anh vẫn muốn rời xa, em lại chặt hai tay anh. Nếu lúc đó rồi mà anh còn có thể tự mình rời khỏi nữa, em liền nhốt anh lại. Tới khi anh lực bất tòng tâm mới thôi. Em có thể nuôi anh cả đời, không sợ."

Thuần Khanh trong lòng run rẩy một chút, nhưng càng nhiều hơn là ngọt ngào. Anh sao có thể muốn rời xa em ấy chứ? Vậy nên những chuyện đáng sợ ấy sẽ không xảy ra, mà Gia Áo nói ra những điều đáng sợ này lại chứng tỏ em ấy rất muốn giữ anh ở bên cạnh.

Có điều...Thuần Khanh cười thầm, Gia Áo thương anh như vậy, nỡ lòng nào làm thương hại tới anh sao?

Gia Áo bỗng tỉnh táo lại. Câu hỏi vừa rồi của anh – chỉ một câu hỏi thôi mà đã làm cô mất bình tĩnh như vậy, cô không dám tưởng tượng bộ dạng của mình khi anh thật sự rời đi sẽ ra sao nữa. Nhưng mà có lẽ cô dọa Thuần Khanh sợ mất thôi. Gia Áo lập tức trung ra bộ mặt dịu dàng phụ nữ quen thuộc: "Thuần Khanh, anh có thích một cuộc sống ở nơi chỉ có hai người chúng ta, vui vẻ bên nhau không?"

"Anh cũng từng nghĩ tới điều này. Thê quân, làm sao em biết." Thuần Khanh mở to mắt ngạc nhiên làm Gia Áo nảy ra ý nghĩ muốn khi dễ anh một chút.

Gia Áo cười thần bí. Đương nhiên là biết, em đọc đi đọc lại bộ truyện này không dưới 5 lần đâu, thuộc từng chi tiết nhỏ. Chưa kể vài năm nay sợ quên nên đã ôn đi ôn lại trong đầu hàng trăm lần những tình tiết có liên quan tới anh rồi.

"Em muốn sống thật hạnh phúc với anh, nhưng không muốn anh tui thân, em sẽ làm cho anh có được sự chúc phúc của thân nhân và ngưỡng mộ của toàn bộ nam tử Đông Nữ, à không, của toàn bộ nam tử trên đời này."

Cái kết ư? Đương nhiên tiểu bạch thỏ Thuần Khanh bị sói xám Gia Áo dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ đến quên cả mặt trời, vui vẻ để Gia Áo ôm mình sờ loạn mà xem hết bộ phim, hai mắt lẳng lẳng nụ cười ngọt ngào.

Tô Lân nhìn thấy hết thấy, thờ dài. Sao con bé này không giống mẹ nó tí nào vậy nhỉ? Càng giống như là tính tình của Vô Song, mà có khi còn ác liệt hơn ấy chứ, còn con của Vô Song lại ôn nhu giống mình, giống đến cả tính cách khi đã xác định chuyện gì cũng làm đến cùng, à không, cậu ấy còn hiền lành lại nhu thuận hơn cả bản thân nữa. Thật là những đường chéo phức tạp!

Hôm sau Gia Áo tới trường thì gặp phải một đại phiền toái: phóng viên.

"Xin hỏi có phải là cô Gia Áo hay không? Chúng tôi là phóng viên của Toà soạn gửi tới, có thể phỏng vấn cô một chút hay không?"

Đang đi với cô bạn Bạch Tiểu Diệp thì một mic chìa về phía cô, kèm theo giọng nói của một cô gái, câu hỏi rất nhanh gọn, lời nói liền mạch chuyên nghiệp.

Phóng viên? Chẳng phải tiếp theo đây họ sẽ bôi tro trát trấu lên hình tượng đã chẳng mấy nổi bật của Gia Áo hay sao? Nhưng mà họ bôi kiểu gì nhỉ, nhớ không ra. Ai bảo Gia Áo chỉ quan tâm đến những tình tiết có Khanh mỹ nhân làm gì!

"Tôi chỉ là một học sinh trung học, có gì mà phòng vấn?" Gia Áo từ đầu tới cuối vẫn duy trì khuôn mặt lạnh nhạt.

Cô phóng viên nhanh nhẩu nói với cô gái cầm giấy bút bên cạnh: "Nhanh ghi nhanh ghi, Gia Áo khá khiêm tốn về thân phận của mình. Khí chất lạnh lùng lạnh nhạt." Cô gái kia hoá tốc mà ghi, chỉ nghe tiếng xoẹt xoẹt cực nhanh trên giấy.

Gia Áo âm thầm đỡ trán, có cần khoa trương vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đông Nữ phóng viên

"Xin hỏi, cô có muốn trở thành tâm điểm của sự chú ý, hay nói cách khác là minh tinh không?" Cô gái kia lấy lại vẻ dày dạn kinh nghiệm, chìa mic về phía Gia Áo.

"Minh tinh? Không hứng thú." Một Lâm Thanh đã đủ lăm rồi á! Cô là người ghét bị chú ý, thích điều thấp hơn.

"Ừm ừm, Tô Gia Áo không ham danh lợi." Cô ấy nói với cô gái đang ghi, sau đó lại quay sang hỏi Gia Áo: "Xin hỏi cô, cô có gặp khó khăn gì trong cuộc sống không?"

Gia Áo xoa cằm, làm ra vẻ nghĩ ngợi:

"Khó khăn? Hình như có một chút...hai cục khó khăn to đang đang đứng trước mặt tôi đây này. À, hình như các cô là phóng viên của Đông Nữ nhật báo, tức là người Đông Nữ tộc chứ gì? Đã là nữ nhân Đông Nữ tộc..." Gia Áo cười lạnh, đá mỗi người một phát, một người bay vào bụi hoa nhài dưới thấp, một người mắc kẹt trên cây cọ cao.

"...Thì tôi đây không cần khách khí."

Bạch Tiểu Diệp: "... Bạn có thể nói trước khi động tay động chân để cho người ta biết đường mà chạy không hả? Sa mạc lời!

Gia Áo đi khá xa, người ta còn thấy người bị mắc kẹt trên cây cọ cao nói với xuống người trong bụi hoa nhài: "Ghi... Gia Áo phi thường... mạnh mẽ... không khách khí với nữ nhân chỉ nhường nhịn nam tử... không kiên nhẫn... không thích... bị quấy rầy... thần bí... Ouch!"

Sau đó chỉ còn tiếng còi xe cứu thương, vì người trên cây cọ cao vì quá cố gắng rướn cổ xuống để nói cho hết mà lại bị rơi xuống đất trước khi đội cứu hộ tới, ngã bất tỉnh nhân sự.

Tối đó, Thuần Khanh nói với Gia Áo: "Thê quân, mẫu thân đại nhân gọi cho anh, nói là thách đấu đã định, như vậy thì anh phải về nhà một chuyến, không thể tiếp tục ở lại nhà của một trong hai đối tượng thách đấu được."

Quy định này đặt ra là bởi chưa xác định được ai mới là người cướp được chú rể, nếu để chú rể ở bên nào cũng có tổn hại về danh tiết.

Nhưng mà Thuần Khanh đã ở Tô gia từ trước nên không quan trọng, trừ khi Lăng gia nhúng tay vào đề nghị, đây rõ ràng là bà cô Quý giờ trò.

Gia Áo cũng không muốn anh khó xử, chỉ hơi nhíu mày một chút: "Lại là tộc quy gì đó hả? Phiền phức thật. Nhưng mà anh về đi, dù sao sau này anh gả vào nhà họ Tô rồi cũng sẽ không được gần gũi với mẹ anh hằng ngày nữa. Tranh thủ thời gian này làm bà vui một chút."

Cô là cô con dâu tâm lý nhất trên đời luôn rồi áy! Sau này anh gả vào cửa Tô gia rồi, để xem ai dám tách anh khỏi cô?

"Anh biết rồi."

"Ngày mai anh đi shopping với em đi, mua ít quà tặng cho mẹ anh. Anh đã lâu không về, phải cho mẹ anh biết anh luôn nhớ đến bà để bà vui về."

"Thê quân nghĩ thật chu đáo." Thuần Khanh nào biết suy nghĩ xấu xa của Gia Áo? Anh chỉ biết đơn thuần cười ngốc ngốc và để cho con sói gian manh kia ăn đậu hủ no nê thôi!

Hôm sau, Gia Áo dẫn Thuần Khanh đến một trung tâm thương mại hoành tráng, nơi đây không phải là lớn nhất thành phố, nhưng so về độ xa hoa thì không ở đâu bằng. Và vào được nơi này phải là người không giàu cũng sang.

Tập đoàn thương mại này Gia Áo có 5% cổ phần, cũng là một cổ đông nên có thể vip riêng, càng được các nhân viên ưu ái đón tiếp hơn.

Quý Vô Song cũng ít khi mặc quần áo cổ trang, có lẽ là từ sự kiện mười năm trước. Cho nên ở nơi này có bán âu phục, quần áo công sở, trang phục quý bà...đều rất thích hợp mua tặng. Gia Áo dạo một vòng, Thuần Khanh chọn kiểu dáng mà Quý Vô Song thích, kích cỡ anh cũng biết, quần âu, áo sơ

mì, váy ngắn, áo khoác phuong Tây kiểu đáng cổ điển kết hợp với hiện đại, giày boots cao gót... Gia Áo mua kha khá, đến khi Thuần Khanh trưng mắt với cô mới thôi.

Giá tiền mỗi món ở đây đều là người khác không dám đụng không dám nhìn, nghĩ tới cũng thấy tiếc tiền chứ đừng nói là mua, may mà có thể vip được giảm 10%, nhưng hoá đơn vẫn là con số trên trời. Thuần Khanh thầm nghĩ, có khi nào sự xuất hiện của mình làm em ấy tiêu xài hoang phí hay không? Anh đã kiểm tra kĩ, trước đây em ấy không hề có món hàng hiệu nào, càng không chơi bởi lêu lổng.

Thuần Khanh nghĩ vậy cũng không có oan. Gia Áo tính cách vốn tùy tiện không so đo, nếu không phải vì anh thì hiện tại chắc Gia Áo cũng giống nhân vật trong nguyên tác, an phận hưởng thụ tuổi thanh xuân và niềm vui học đường, đôi khi lêu lổng ham chơi một chút, chứ không liều mạng để có sự nghiệp như bây giờ.

Hôm sau, Gia Áo tiễn Thuần Khanh ra sân bay, mua cho anh vé hạng sang, hoàn tất mọi thủ tục, lại đưa anh đi ăn cơm, nhìn anh lên máy bay, lại nhìn máy bay cất cánh mới hài lòng ra về.

Ừm, quên mất, Gia Áo nguyên tác không có chuyên cơ nên bị đám phóng viên xia xói, cô phải mua ngay chuyên cơ mới được!

"Vũ Thần, em muốn mua chuyên cơ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Mua chuyên cơ

"Không có tiền ><" Vũ Thần hiếm khi nhăn nhó như vậy. Cô bé này, đang yên đang lành đòi mua chuyên cơ làm gì chứ? Sẽ không phải là...

"Em muốn truy phu. Chồng chưa cưới của em gia thế khủng lắm, người theo đuổi ảnh cũng giàu lắm, không có chuyên cơ, em bị người ta cười nhạo là cóc ghè ăn thịt thiên nga mất."

Vũ Thần: "... quả nhiên, anh đoán đầu có sai, tất cả là vì Thuần Khanh mà. Đồ đáng khinh! Có trưng ra vẻ mặt đáng yêu với đôi mắt to tròn long lanh gì gì đó thì anh cũng... Hừ, anh không thêm động lòng đầu nhá!

Thấy Vũ Thần sau một hồi đấu tranh tâm lý kịch liệt, cuối cùng vẫn trợn trắng mắt khinh bỉ nhìn mình, thái độ Gia Áo thay đổi xoành xoạch, từ điềm đạm đáng yêu biến thành hung ác muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện: "Nói chung là anh phải mua chuyên cơ cho em, còn phải thuê phi công nữa." Bá đạo tuyên bố, anh là thần giữ của keo kiệt nhất!

Vũ Thần xoa mi tâm: "Được rồi, nhưng mà có chút khó khăn. Tài sản của em để mua lại nguyên hòn đảo thời hạn vĩnh viễn, thuê đội kiểm chứng mỏ quặng, mua công nghệ khai thác và chế biến sắt, lại thuê nhân công, chắc chắn không đủ. Đừng nói chuyên cơ, đến khi nào chưa đào ra được sắt, em ngay cả ô tô cũng không mua được. Ok?" Đúng là con nít con nôi, nghĩ mọi chuyện dễ dàng lắm chắc.

Gia Áo khinh thường lại anh: "Lập công ty, bán cổ phần, thu hút đầu tư, tìm cổ đông. Đâu có khó."

Vũ Thần trợn trừng, đơn giản như vậy mà anh lại không nghĩ tới? Đúng là sự khác biệt giữa người với người làm tức chết người ta mà.

Anh hoàn toàn quên mất Gia Áo rất biết đầu tư mới có sản nghiệp hôm nay. Lúc này là giận quá hoá rồ mới nghĩ cô là con nít không hiểu chuyện thôi.

"Vây, anh đã mua đảo, đội dò xét cũng cho ra kết quả, đúng là quặng manhetit quý báu, trữ lượng chưa dò ra nhưng có vẻ rất khả quan. Em sẽ là người có 60% cổ phần được chứ? Dù có thể có nhiều hơn nhưng mà vẫn giữ lại một ít tiền phòng thân thì tốt hơn. Ừm, chuyện thu hút nhà đầu tư rất dễ thôi, lợi thế như vậy, chắc chắn người ta sẽ cạnh tranh sút đầu mề trán để được làm cổ đông của chúng ta. Nhưng anh sẽ ưu tiên cho người nhà, Mạc Vân 5%, anh sẽ xin thêm bố mẹ anh để đủ tiền mua 10% cổ phần. Còn chuyện dây chuyền sản xuất..."

"Stop! Stop!" Gia Áo bắt chước Vũ Thần, cũng đưa tay lên xoa xoa đầu: "Mấy cái này anh cứ làm, rồi kết toán, viết báo cáo gửi cho em. Ừm, nghe anh nói thì có lẽ chúng ta sẽ lập ra công ty sắt thép nhì? Em là giám đốc sau màn vì chưa đủ tuổi, không bằng cấp, anh là phó giám đốc lộ diện, anh có bằng cử nhân kinh tế có đúng không, và Mạc Vân là cổ đông? Mọi chuyện anh giải quyết đi. Vây còn chuyện cơ thì sao? Em là muốn mua chuyên cơ á!"

Vũ Thần nhướn mày, em cũng biết anh có bằng cử nhân kinh tế học, sao lúc trước còn vui đập tài năng của anh chứ?

"Ok, anh sẽ dành ra thời gian rảnh mua cho em ngay. Nhưng mà sắp tới bận lắm á."

Gia Áo hớn hờ: "Mua ngay đi mua ngay đi."

Sắp có chuyên cơ, Gia Áo háo hức nghĩ có nên đi học lái máy bay không nhì? Quên đi, bằng lái xe cô còn chưa đủ tuổi được cấp nữa kìa, hic. Đường đường là đại tỷ xã hội đen mà không có bằng lái, đủ mất mặt!

Cũng may mà khi ở thân phận Gia Áo thì cô không thể lái xe, khi ở thân phận Huyết Hán thì cái xe đặc chế đặc biệt của cô đủ để cho bất kì gã cảnh sát nào nhìn thấy cũng phải đi đường vòng chứ đừng nói mà chặn đường kiểm tra, nên ít ai biết chuyện này.

Gia Áo cũng nghĩ hay là qua Mỹ lấy bằng lái, nhưng mà nghĩ lại, thấy nó không cần thiết, với lại có phải quá nổi bật hay không, chắc chắn Vũ Thần sẽ không chịu, nên thôi.

"Còn chuyện phi công thì không cần lo. Trong đám người đi theo Mạc Vân có không ít quân nhân đặc nhiệm giải ngũ, trong đó có hai người từng thuộc binh chủng phòng không không quân, có bằng lái phi cơ, nghe nói lái rất vững. Anh sẽ tìm họ thử xem." Không để ý vị thủ lĩnh nào đó đang làm trò tự kỉ, bởi không nghĩ cũng biết, Gia Áo mà khó chịu thì chỉ liên quan tới hai việc: hoặc tuổi chưa đủ 18, chưa thể có bằng lái xe hoặc có liên quan tới Thuần Khanh.

Mà cả hai chuyện đó, Vũ Thần đều nhất quán thái độ thì phải là: khinh bỉ!

"Oa. Vũ Thần là nhất, mọi chuyện đều được anh giải quyết gọn gàng đẹp đẽ."

Vũ Thần lười nói, ném lại một ánh mắt xem thường cho cái người cái miệng thì đang giả vờ tăng bốc anh mà chẳng có lấy một động tác lấy lòng nào, kể cả biểu hiện trên khuôn mặt cũng đờ như thường, chỉ tỏ ngửa mắt kia. Hừ, chẳng phải nhờ thủ lĩnh lười biếng nên anh phải gồng lên gánh hết mọi việc hay sao. Anh xem thường em, vô cùng xem thường, rất rất khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Về Đông Nữ

Tội nghiệp đồng chí Vũ Thần ra sức tỏ rõ ý chí khinh bỉ của mình, đồng chí Gia Áo mặt dày ngang tàng thành đạt được mục đích đã lần đi từ lâu.

Trước ngày hẹn ước quyết đấu một tuần, Gia Áo cũng sửa soạn về Đông Nữ tộc.

Quà cáp đã được mẹ cô mua từ trước, toàn là hàng tốt có nhãn hiệu riêng mua trong siêu thị, nào là gửi đi Trương, đi Vương, đi Triệu,... túi to nhất gửi tộc trưởng, để chung tất cả vào một bao thì nó to bằng cả người cô, chắc là nặng hơn cô nữa nhỉ?

Quần áo đã không có Thuần Khanh giúp sắp xếp, Gia Áo đành phải ra về đáng thương nhờ ba ba giúp, liền nhận lại sự khinh bỉ của mẹ.

Gia Áo thầm khóc, bảo cô đánh nhau giành địa bàn gì đó thì được, chứ thật sự không có cách nào với mấy công việc nhà này.

Kiếp trước đỡ hơn, biết nấu ăn chút chút, gấp quần áo cũng tạm được, nhưng mà lâu vậy rồi cũng quên sạch.

Cơ mà không có anh ở đây, cô nhận hơi bị nhiều ánh mắt khinh bỉ rồi đó nha.

Nhìn bao đồ vừa to vừa nặng, Gia Áo quyết định đi tàu hỏa, dù sao đi tàu hỏa chỉ cần 2 ngày là tới, cô còn dẫn theo 5 tên đàn em thân cận của mình, đi tàu hỏa ngắm cảnh ven đường cũng là một chuyện thú vị.

Có điều đó chỉ là suy nghĩ giả tạo để hút fan của Gia Áo thôi. Suy nghĩ thực sự của cô đây: "Vũ Thần chết tiệt, vụ chuyên cơ đến giờ lo chưa xong. Đã vậy bà đây đi tàu hỏa không đi máy bay cách mặt anh, tuần sau mà chưa có chuyên cơ bà đây đánh anh thành quốc bảo Trung Quốc!"

Vũ Thần cũng biết thân biết phận, lo vé khoang hạng nhất cho Gia Áo, 5 người kia khoang hạng hai. Nếu mà mua vé thường, Gia Áo có mà cào nát nhà anh ra tìm tiền mua ngay chuyên cơ cùng phi công á!

Anh cũng khổ lắm chứ! Máy bay nói mua là mua được ngay à? Anh còn phải kiểm tra chất lượng, đàm phán giá cả, tất cả là vì ai? Vì ai hả?

Gia Áo nằm trên xe, luyện khí một chút, chán không biết làm gì cũng gọi người mua đại một tờ báo, anh bán báo nhiệt tình đưa cho cô, nhưng ánh mắt có chút quái quái.

Ặc, sao lại là Đông Nữ nhật báo vậy? Hình của cô còn ở ngay trang đầu nữa, lúc cô đang trừng bọn lưu manh ức hiếp nữ sinh, cái này họ chụp khi nào nhỉ? Nhưng mà công nhận...đẹp thiệt. Gen của mẹ cô với ba cô tuy không bằng Quý Vô Song với Nhan Lam Đình nhưng mà cũng vượt trội lắm á!

Đông Nữ nhật báo bản tin đặc biệt: Tô Gia Áo, vị hôn thê của con trai tộc trưởng, vì giành mỹ nhân mà quyết đấu với Lăng Băng.

Cô đọc qua một lượt, hơi nhướn mày. Ai vì giành mỹ nhân mà thách đấu hả? Mơ sao? Thuần Khanh trở thành vật rêu rao tranh giành từ khi nào vậy?

Gì đây? Sao tờ báo này lại tăng bốc cô quá vậy? Có làm không? Nào là con gái một của Tô Lân – người mà nam nhân Đông Nữ thế hệ trước ai cũng muốn gả vào. Nào là võ công cái thể, hùng khí xung thiên, giúp đỡ kẻ yếu. Điểm trừ hình như chỉ có không nương tay với con gái Đông Nữ và con trai ngoại tộc, không thích bị quấy rầy. Tóm lại: thần bí uy vũ?!

Có lẽ chuyện Lăng Băng thua cô, lệnh bài tộc trưởng cũng bị cô cướp nên lũ này gió chiều nào ngã theo chiều ấy đây mà!

Quý Gia.

Quý Vô Song chống cằm nhìn con trai mình, trên miệng treo nụ cười ảm áp.

Không tệ, Thuần Khanh không gầy đi, tóc móng tay cũng được bảo dưỡng sáng bóng. Trên người còn toả ra mùi nước hoa thơm nhàn nhạt, vừa ngửi đã biết không phải loại hàng chợ rẻ tiền, quần áo cổ trang cũng là kiểu dáng mới, chất liệu cao cấp, đường may tinh tế. Xem ra con trai sống ở Tô Gia rất tốt.

Nhưng mà đó là bà còn chưa biết, khác với quần áo trước của anh là anh tự tay may, quần áo này toàn là đồ Gia Áo đặt. Anh may một bộ rất nhanh cũng mất cả ngày, cô sẽ đau lòng. Thà để thời gian đó dẫn anh đi chơi còn hơn.

"Mẫu thân đại nhân, con về rồi đây."

"Ừ, mẹ biết."

"Đây là chút đồ con tặng mẹ, mong mẹ vui vẻ."

Quý Vô Song cười híp cả mắt, đưa con trai hiếu thuận này quả là làm bà vui lòng. Nhưng nghĩ tới nó sắp phải gả cho con bé Tô Gia Áo kia, bà lại thấy không vui. Con trai từ nhỏ nuôi tới lớn, cuối cùng lại bị một cô gái xa lạ dẫn đi, bà có thể vui sao?

Nhìn Thuần Khanh để túi lớn túi nhỏ lên bàn, Quý Vô Song tò mò hỏi: "Con trai, đây đều là con mua sao?"

"Là con chọn, thê quân đại nhân mua để con mang về tặng mẹ."

Bà mở ra, bên trong toàn nhãn hiệu nổi tiếng, kiểu dáng rất đẹp. Bà trầm nghĩ, không phải con bé này mua hàng nhái chứ?

Như nhìn được suy nghĩ của mẹ, Thuần Khanh nói: "Đây là ở trung tâm thương mại xa hoa nhất mà ra, mong mẫu thân đại nhân không ghét bỏ. Nhưng mà mẫu thân đại nhân gọi con về là có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lòng mẹ

"Mẹ biết con đang nghĩ gì, hôn ước trở thành như vậy, đối với Tô gia mà nói có chút thất lễ. Nhưng cũng không có cách nào, mẹ chỉ có mình con là con trai. Mẹ thật sự muốn tìm được cho con một gia đình tốt."

Thuần Khanh vội nói: "Tô gia rất tốt, mẹ. Nơi đó rất ảm áp, nhạc phụ nhạc mẫu đối với con rất tốt. Còn có thê quân..."

Nhìn con trai cúi đầu nhưng không che nổi vẻ ngọt ngào, Quý Vô Song âm thầm nghĩ rằng: hừ, con bé Gia Áo chết tiệt đó ngon ngọt dụ dỗ con trai bà, không gian cũng tã!

Thật ra tâm lý của Quý Vô Song rất dễ hiểu. Con trai ngoan hiền luôn bên người sắp gả đi, bà thương tiếc con nên không muốn điều đó, nhưng mà không gả lại không tốt. Cuối cùng, u oán của một người mẹ liền trút hết lên người mà con trai mình phải cưới. Gia Áo biến thành vật hy sinh tội nghiệp (tội nghiệp thì có).

"Để bọn họ quyết đấu giành chồng cũng là công bằng. Thắng thua do trời định. Mẹ cũng muốn gặp Tô Gia Áo để xem nó có hợp với con không."

"Mẹ, sao gọi là thắng thua do trời định?" Thuần Khanh lo lắng hỏi, rõ ràng thân thù của thê quân hơn Lăng Băng mà.

Nhưng Quý Vô Song chỉ thờ dãi không đáp. Đưa con trai thuần khiết của bà, bà thật không nỡ để nó tiếp xúc với những thủ đoạn dơ bẩn. Có vượt qua được hay không, phải xem bản lĩnh con nhỏ họ Tô...

Trên tàu hỏa.

Còn nửa tiếng nữa là tới trạm. Gia Áo thùng thình tắm rửa thay quần áo. Tiếp đãi đặc biệt dành cho người có tiền đúng là làm người khác hâm mộ, nước dùng có đầy đủ, chỉ cần bạn trả nổi tiền thôi, đi tắm cũng là chuyện đơn giản. Cô mặc áo sơ mi trắng quần short đen, khoác ngoài vest đen cách tân, tất chân dài tới trên đầu gối cũng màu đen, tông xuyên tông với giày converse mới tinh.

Năm người đi cùng Gia Áo là năm cô gái trẻ, vốn là cô nhi, được Gia Áo thu nhận, đặt tên theo ngũ hành, tất cả đều giống nhau một điểm là thân cao

mét tám, dáng người bốc lửa, mặc vest đen đeo kính râm đúng chuẩn vệ sĩ. Năm người này là năm cô gái duy nhất trong số 50 tay chân thân tín của Gia Áo, do tự tay cô lựa chọn và huấn luyện, bọn họ đều tác phong nhanh nhẹn, hiểu chuyện, thân thủ cực mạnh, khả năng thích nghi sinh tồn cao. So với bộ đội đặc chủng có lẽ chỉ có hơn không có kém.

Còn lý do tại sao có thể so sánh như vậy ư? Đương nhiên là Gia Áo có vài tên đàn em trong số thân tín là lính đặc chủng giải ngũ. Nhưng mà chúng cứ luôn miệng than vãn: Gia Áo huấn luyện còn ác hơn chương trình luyện tập ma quỷ của thủ trưởng bọn họ nữa.

Cô nghĩ Đông Nữ tộc là nơi nữ tôn, nếu cô dẫn theo một đám đàn ông về, khó tránh người ta sẽ suy nghĩ xấu, nhất là về mối quan hệ của cô và Thuần Khanh, nên cứ mang theo 5 cô gái này trước đã. Nhất là bọn họ hợp với thẩm mỹ Đông Nữ, một lũ đều tới tuổi mà chưa có người yêu, dẫn theo biết đâu lại chọn được nữa kia thích hợp. Haizz, cô cũng có khả năng mai mối quá chứ?

Đến trạm, xuống tàu hỏa, Gia Áo liền xác định ngay việc đầu tiên cần làm là phân phát hết đồng của nợ kia đi đã, ôm theo có nước mà rửa tay mềm xương. Di Vương, di Trương, di Triệu... gì gì đó, Gia Áo hỏi thăm người ta đến từng nhà một, lễ phép chào hỏi, giới thiệu bản thân. Rất lịch sự mà vào nhà nhấp ly trà, gửi quà tặng rồi cáo từ.

"Xin chào. Đây phải là nhà di Trương không ạ?" Gia Áo cười nhẹ, đôi mắt tỏ ra ý thân thiện.

"Đúng rồi, tôi là Trương Gia Minh, cô tìm tôi có chuyện gì?" Người đàn bà tuổi trạc bốn mươi, tóc ngắn thân lùn hơi mập có vẻ phúc hậu xuất hiện sau cánh cửa gỗ cũ, dò xét nhìn Gia Áo và năm người đằng sau.

"Dạ. Con là Gia Áo, con gái Tô Lâm. Hiếm khi có dịp về thăm tộc, mẹ bảo con đi thăm di một chuyến." Khuôn mặt của Gia Áo vẫn giữ nguyên lập trình, cười thân thiện, nói lễ phép.

"À, thì ra là con gái Tô tiểu thư. Nào nào, mời vào mời vào." Bà thím đơn đã khi nghe hai chữ Tô Lâm - người chiến hữu, người bạn ôn hoà nho nhã thuở thiếu thời vẫn luôn là một phần kí ức đẹp đẽ của bà.

Gia Áo theo bà vào nhà chính, ngồi lên vị trí chính chủ ở bộ bàn ghế gỗ màu đen bóng loáng theo ý di Trương. Di Trương tấm tắc: "Lúc trước mẹ con cũng ngồi vào cái ghế đấy như vậy. Thảm thoát mà thời gian trôi mau quá, con cũng lớn như vậy rồi!"

Một cậu con trai trẻ thanh tú mang trà lên, nhìn thấy Gia Áo thì xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu lui xuống.

Di Trương cười: "Đó là con trai dì, A Hoa. Năm nay mười tám, chưa có hôn phối gì đâu."

Gia Áo âm thầm đỡ trán, sẽ không phải là muốn làm mai cho cô chứ?

"Cậu ấy thật thanh tú, chắc hẳn có rất nhiều cô gái thích." Lời nói chẳng mất tiền mua, khen một chút lấy lòng cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đào hoa thuộc hạ

"Đâu có đâu có. Nếu mà thật sự như vậy á, bây giờ còn chưa gả đi được sao?"

"Di Trương à, Thuần Khanh nhà cháu hai mươi tư tuổi rồi. Cậu ấy mới mười tám, không vội." Gia Áo nhắc khéo, cô đã là chậu có bông rồi nha.

"Ha ha, chưa gì mà đã gọi Thuần Khanh nhà cháu rồi hả? Còn phải quyết đầu nha." Di Trương trêu ghẹo.

"Con nhất định sẽ thắng, quyết không để Thuần Khanh rơi vào tay kẻ khác." Gia Áo nói những lời này, trong mắt là đầy tự tin không thể che giấu. Trong thoáng đó, Trương Gia Minh cảm thấy như thấy lại Tô Lâm năm nào.

"Khá lắm, khá lắm. Vậy mới là con của Tô Lâm chứ! À, những người kia là thuộc hạ của cháu sao?" Di Trương đánh mắt về phía năm cô gái.

Năm người kia thì hơi nhướn mày. Thuộc hạ? Mới không phải. Họ là anh em, là tay chân của thủ lĩnh nha, còn thân còn trung thành hơn hai chữ thuộc hạ nữa. Dù sao thì thuộc hạ chỉ là cấp dưới thuộc quyền quản lý của thủ lĩnh, mà nói vậy thì thủ lĩnh có hàng ngàn thuộc hạ á!

"Dạ, là thuộc hạ thân tín." Gia Áo rất tự hào về đám đàn em này.

"Tốt quá. Nhìn qua liền biết rất có tiền đồ. Nếu A Hoa nhà ta mà có thể quân như vậy là phúc của nó." Di Trương nhìn thân hình tuyệt mỹ lại ẩn chứa sức bật, lại nhìn gương mặt kiều diễm của năm cô gái, càng nhìn càng thấy hài lòng. Nếu Gia Áo không được, vậy thì gả cho thuộc hạ thân tín của cô bé cũng rất có tiền đồ.

Gia Áo cùng năm người âm thầm trù rút khoé miệng. Bà di này, sao lại nhắm vào tụi cô chứ? Không biết họ chỉ là những người ngoại tộc, khi ở đây thì

địa vị chắc chắn sẽ thấp hơn người trong tộc hay sao?

Gia Áo ôn hoà cười, khéo léo chuyển đề tài:

"Đây là ít quà mà mẹ cháu gửi cho dì, chỉ là chút lòng thành, mong dì nhận lấy." Nói xong, A Kim liền mang lên một gói quà lớn. Dì Trương vui vẻ nhận lấy, gọi A Hoa ra mang vào, còn kín đáo đánh giá A Kim vài lần.

Nhiệm vụ đã xong, Gia Áo liền nói rõ mình còn phải đi thăm những nhà khác, rồi tìm khách sạn trước buổi tối nên phải đi rồi. Dì Trương thấy vậy cũng không tiến.

Mà những nhà khác cũng có phản ứng giống vậy, khi biết cô là con gái Tô Lâm thì thái độ liền niềm nở hơn hẳn, đám nữ nhân thì ngưỡng mộ 5 "thuộc hạ thân tín" còn đám nam nhân thì đổ mắt nấp sau màn.

Gia Áo vẫn là không quen, âm thầm nổi da gà. Con trai ở đây ẻo là quá đi, vẫn là Thuần Khanh nhà cô tốt nhất.

Một buổi sáng cũng thăm xong các nhà cần thăm. Chỉ còn Quý gia.

"Các chị thấy sao?" Gia Áo đi phía trước, lơ đãng hỏi.

"Ồ đây đúng như Vũ Thần đã nói qua, rất ngược ngao. Nhưng mà chị rất thích con trai ở đây. Động một chút sẽ xấu hổ đỏ mặt, còn rất ôn nhu hiền lương. Chị á, biết đánh đám không biết nữ công gia chánh, chị nghĩ con trai ở đây nấu ăn giỏi lại biết việc nhà, sẽ rất hợp với chị." A Kim là chị cả, tính tình hào sảng thẳng thắn nhất, liền nói ra suy nghĩ của mình.

Mọi người cũng gật đầu đồng ý. Con trai thời nay đa số chính là một lúc yêu quái thành tính, nhìn chị em phụ nữ, nhất là những người xinh đẹp lại có thân hình nóng bỏng như họ liền lộ ra một bộ mặt ngựa đực tới kì động dục. Con trai Đông Nữ tuy có ẻo là chút, nhưng mà các cô đủ cứng cỏi thay họ rồi. Người cường hãn thường thích bạn đời đơn thuần, không cần mạnh mẽ, không cần quá rực rỡ, chỉ cần ôn nhu, chăm sóc tốt cho mình là được, không phải sao?

A Thổ là em út, cũng là người tinh ranh nhất, nháy mắt mấy cái: "Chứ không phải chị Kim thích A Hoa nhà dì Trương rồi chứ?"

A Kim đỏ mặt: "Bậy nào."

Gia Áo thấy vậy, cũng hòa theo: "A Kim thích A Hoa là chuyện tốt. Em thấy cậu ấy thanh tú dịu dàng, chắc chắn hợp với chị. Hay là để em thay vị trí trưởng bối đi hỏi chồng cho chị? Dù sao Đông Nữ tộc rất trọng lễ nghi, chị là thuộc hạ của em nên em có thể á!" Dứt lời liền nghe tiếng cười khúc khích của mọi người.

A Kim đỏ mặt, quát lớn: "Mấy cái đứa này...thù linh, chị giận em luôn."

Gia Áo cười thành tiếng, áp lực sắp tới phải đối mặt với Quý Vô Song cũng theo đó mà tiêu tan.

Leo lên đỉnh núi cao chót vót là nơi ở của Quý gia, đám Tô Gia Áo vẫn phơi phới như đi trên đất bằng. Chuyện, leo như vậy chưa là cái đỉnh gì đối với chương trình huấn luyện của họ đâu.

Gia Áo gõ cửa, một cụ già tóc bạc ra mở: "Cô gái, có chuyện gì sao?"

"Dạ, con là Tô Gia Áo, con gái Tô Lâm, hôn phu của Thuần Khanh. Con muốn gặp tộc trưởng."

"Vào đi, tôi đi thông báo cho tộc trưởng, cô vào phòng khách ngồi đợi nhé." Bà cụ nói rồi dẫn họ tới phòng khách.

Gia Áo ngồi trên ghế, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đứng thẳng tắp một hàng ở sau lưng, khí thế ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Thăm hỏi Quý gia

Quý Vô Song nhìn thấy liền nghĩ có phải thông báo nhầm không? Tô Gia Áo vốn là con bé bình thường chỉ hơi giỏi võ thôi mà, sao giờ lại có thêm đám tùy tùng theo sau vậy? Hay là thuê vệ sĩ đi cho oách? Không thể nào, gia cảnh con bé ra sao bà rất rõ.

Nhưng mà giá trị của những món Thuần Khanh mang về vô cùng lớn, chẳng lẽ con bé này lại ần tàng thực lực? Hừ, ần tàng đến mức bà cũng không tra ra được, thật sự có chút bản lĩnh để người ta nhìn với cặp mắt khác.

Bà không biết, kể từ khi bà bước vào phòng, ở sau tấm bình phong, Gia Áo đã nhận biết. Cô có thể võ công không thâm hậu bằng bà, nhưng lại có thần

lực.

Lúc đó, một nam hầu mang trà vào, Gia Áo nhả nhận nhấp một ngụm. Thuần Khanh hay pha trà cho cô, cô liền đòi học cách uống trà từ anh, nếu không dễ bị chế nhạo như Gia Áo nguyên tác mất. Giống Tô Lâm, Gia Áo cũng rất sĩ diện á.

Quý Vô Song thấy một người con dâu tương lai hoàn mỹ vô khuyết liền bực bội. Dựa vào đâu chứ, nếu con bé này có khuyết điểm một chút thì bà có cơ để mắng nó, đương nhiên thoải mái hơn. Vậy mà...

Gia Áo cảm nhận thay đổi mãnh liệt của khí lưu xung quanh Quý Vô Song liền biết Quý Vô Song đang bực bội, cảm thấy khó hiểu. Cái bà này, bực chuyện gì vậy? Hay lớn tuổi tính khí thất thường?

Lấy lại phong độ tộc trưởng, Quý Vô Song ung dung bước ra.

"Nghe nói cô là con gái Tô Lâm, Tô Gia Áo?"

"Vâng, cháu chào cô, cô Quý." Gia Áo đứng dậy, cúi đầu chào. Bọn A Kim cũng gật đầu "Chào bà Quý."

Khi Quý Vô Song ngồi xuống ghế chính chủ, phát tay "Ngồi đi." thì Gia Áo mới ngồi.

Quả là mỹ nhân. Quý Vô Song mặc một bộ sườn xám nhưng lại không có vẻ thủy linh xinh đẹp như con gái bên ngoài, mà lại mang theo khí chất trầm ổn lại cao quý, anh khí bức người. Khuôn mặt như tượng tạc, cũng giống như mẹ cô, thời gian không để lại vết tích trên gương mặt bà. Chắc hẳn bảo dưỡng rất tốt.

Hình như trên khóe mắt cha cô có vết nhăn hằn rất sâu, khi trở về phải chăm sóc cho cha thật tốt mới được.

Ấy da, quay lại vấn đề chính!

Quý Vô Song từ trên cao nhìn xuống đánh giá Gia Áo, không quên để khí tràng của một vị vương giả tỏa ra, uy áp người trong phòng.

Nhưng Kim Mộc Thủy Hòa Thổ đã qua huấn luyện, trầm ổn nghiêm túc, không thêm phản ứng.

Còn Gia Áo thì ngược lại, nhìn thẳng vào mắt Quý Vô Song, đôi mắt cô sâu thẳm làm người khác có cảm giác mọi suy tính bí mật cá nhân của đối phương đều chỉ là trò trẻ con, dễ dàng bị phơi bày trước con mắt người lớn. Mà trên gương mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng ra vẻ ảm áp. Khí tràng của Quý Vô Song như bị hút hết vào sâu thẳm trong đó.

Quý Vô Song âm thầm nhíu mày, đứa trẻ này vậy mà lại không sợ hãi khí tràng có thể trấn áp vạn người của bà, không chỉ vậy, những người đứng sau một giọt mồ hôi cũng không đổ. Làm bà có cảm giác muốn xông ra ngoài tìm người khác thử xem khí phách của mình có bị giảm hay không.

Thấy Quý Vô Song không còn đánh giá bản thân nữa, Gia Áo liền lên tiếng: "À đúng rồi, mẹ con có gửi tặng cô ít đặc sản."

A Thủy hai tay cũng kính nâng lên một túi lớn, đứng yên tĩnh ở dưới bực nơi Quý Vô Song ngồi.

"Mẹ cô thật là, bây giờ đồ ngoài chợ thiếu gì, ngần ngại xa xôi chi cho phí công sức. Bà Lưu, đem xuống đi."

Quý Vô Song định nói đem chia cho đám gia nhân, nhưng Tô Gia Áo rất nhanh cướp lời: "Cô Quý, đúng là những thứ này có thể mua, nhưng mà ngoài chợ đảm bảo không có đồ tốt như vậy. Dù mang đi rất phí công sức, nhưng mà mỗi món trong đó đều là mẹ con tỉ mỉ lựa chọn để gửi cho người bạn thân thuở thiếu thời. Chắc chắn cô Quý sẽ rất thích."

Gia Áo đã nói mềm mỏng như vậy, Quý Vô Song mà làm theo dự định thì quá không phải phép, sẽ mang tiếng không quý trọng bạn cũ, kiêu ngạo quá đáng, con bé đã cho bà một bậc thang, bà không thể không bước xuống.

"Tất nhiên tôi rất thích, gửi lời cảm ơn tới Tô Lâm giúp tôi."

"Vâng. Còn nữa, đây là quà con tặng cô. Mong cô thích nó."

Còn quà riêng?

A Thủy đưa túi quà cho bà Lưu xong liền lui xuống đứng sau lưng Gia Áo, A Kim mang lên một hộp chữ nhật bằng gỗ mun nhỏ bằng bàn tay.

"Hửm? Quà của cô?"

"Vâng, dù sao thì người cũng là mẹ vợ tương lai của con mà. Đây là Đại Hồng Bào gốc mà con từng đích thân đến tận Vũ Di Sơn để lựa chọn, nghe nói cô thích uống trà, vì phải tiết kiệm tiền làm lễ cưới cùng Thuần Khanh nên con chỉ mua được 20 gram, mong cô không chê."

Gia Áo chém. Đây đúng là Đại Hồng Bào gốc, nhưng là trong cuộc thanh trừng bang Huyết Mạch, cô tìm thấy trong văn phòng thẳng cha đại ca, chứa trong két thủy tinh chịu lực, vô cùng trân quý, có tới 50 gram.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Lấy lòng mẹ chồng tương lai

Cô còn nhớ, khi phát hiện, có tên đàn em ngổ ngáo kêu lên một câu: "A, sao tên đó lại đặt trà lên để thờ nhỉ?" Làm cả đám cười sặc sụa. Cô đã đưa cho mẹ phần nhiều. Không có chuyện mà đích thân tìm tới Vũ Di Sơn, cô có đi cũng phải dẫn theo Thuận Khanh, không thì lười nhấc mông ra khỏi nhà lắm ả.

Nhớ lại ánh mắt khinh bỉ cộng tiếc rẻ của Vũ Thần khi Gia Áo nói để dành tặng mẹ vợ tương lai, Gia Áo liền thấy rất đáng. Chuyện này đã chọc Vũ Thần tức không nhẹ, cô rất vui mỗi khi chọc tức được Vũ Thần mà.

Nhưng mà mọi người ở đây lại nghĩ khác.

Đại Hồng Bào gốc? Loại trà đắt gấp 30 lần khối lượng vàng tương đương? Vậy mà mua tới 20 gram? Ngoại trừ Quý Vô Song và Tô Gia Áo, người ở đây ai cũng trợn mắt đỏ mồm hôi lạnh. "Chỉ" mua được 20 gram á? Có là tí phú cũng đến mức đó thôi.

Đại Hồng Bào, mỗi năm thu hoạch chỉ vài trăm gram, được nhà nước Trung Quốc kiểm soát chặt chẽ và chỉ dùng cho nhà nước trong những sự kiện trang trọng. Quý Vô Song vốn không quá mê trà, nhưng uống trà quanh năm làm bà có yêu cầu rất nghiêm ngặt về lá trà, đều phải là loại thượng hạng. Mà đây lại là thượng hạng trong thượng hạng, đương nhiên bà rất vui, cái nhìn với Gia Áo cũng tốt hơn rất nhiều.

Nhưng: "Còn chưa quyết đầu, tôi không biết cô có là con dâu tương lai của tôi hay không đâu."

Gia Áo âm thầm nhủ mày. Rõ ràng loại trà này rất được lòng bà, vậy mà vẫn không bị mê hoặc.

Bà Lưu và bọn A Kim trợn mắt: thế này mà còn muốn làm khó dễ ả? Nếu như họ là mẹ Thuận Khanh, đã sớm cười quên Tổ quốc mà đóng gói gửi qua...à nhầm, mà gả con trai đi rồi. Dụng tâm của Gia Áo, ai cũng có thể thấy rõ, trà này vừa đắt, vừa khó tìm, nếu mà có cũng để trong nhà như bảo vật, ai mà đem đi tặng chứ?

"Con chắc chắn sẽ thắng." Gia Áo lặp lại lời nói kiên định đã nói nhiều lần trong ngày.

"Rất tự tin, nhưng mà đôi khi..." Quý Vô Song lập lờ, bà tin Gia Áo sẽ hiểu ý.

"Có những chuyện không thể chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài, cũng không thể suy nghĩ đơn giản, nếu không sẽ thất bại thảm hại, đúng không cô Quý?" Gia Áo tiếp lời, ánh mắt tràn đầy vẻ tự tin.

"Xem ra cô cũng không đơn giản, được rồi, lo mà giữ con trai tôi cho tốt đấy."

Quý Vô Song vào hậu viện, nơi Thuận Khanh đang đánh đàn: "Con cứ đàn tiếp đi, đừng dừng, mẹ thích nghe."

Thuận Khanh đang lo lắng cho Gia Áo, nghe gia nhân báo cô ấy tới thì lòng anh rất bồn chồn, nhưng mà hiện tại...

Để giải quá tâm tình, anh đành phải đánh đàn. Nghe Quý Vô Song nói vậy, anh cứ tiếp tục thôi.

"Con đến Tô gia lâu như vậy, không có điều kiện luyện đàn, lực tay cũng không hề kém đi... Đùng rồi, Tô Gia Áo vừa tới đây. Con bé có vẻ là một người không đơn giản."

Thuận Khanh vẫn bình tĩnh đàn. Anh đương nhiên biết rõ là đằng khác. Điều anh quan tâm là mẹ anh có chấp nhận cô hay không. Dù sao thân phận của cô quá đặc thù.

"Nó còn tặng mẹ trà Đại Hồng Bào, 20 gram. Thứ này còn quý gấp mấy chục lần vàng, mà để mua được còn khó hơn, ra tay rất hào phóng, cũng có tâm ý. Nhưng mà mẹ không vì đó mà chấp nhận gả con đi đâu. Tất cả còn xem kết quả trận đấu."

Thuận Khanh nghĩ, mẹ mình nói vậy, chắc là đã có phần hảo cảm với Gia Áo rồi, liền dừng tiếng đàn: "Thuận Khanh tâm đã ở nơi đó, mong mẹ chấp thuận. Con từ nhỏ đã đọc Đông Nữ cổ huấn, cũng học được cả đời lòng dạ phải chung thủy. Nếu thế quân có chuyện gì, Thuận Khanh cũng sẽ tuân tâng." (Tuân tâng: chưa chết nhưng cùng chôn với người đã chết. Là một hủ tục xưa của quý tộc và hoàng gia phương Đông, khi hoàng thượng băng hà, phi tần hoặc xuất gia hoặc tuân tâng.)

"Haizz, thằng bé này, từ nhỏ đã cứng đầu như vậy. Thôi con luyện đàn tiếp đi, mẹ còn có việc." Quý Vô Song hiểu nhất, đưa con trai của bà luôn ngoan ngoãn, nhưng một khi đã kiên quyết lên thì rất cứng đầu. Nhưng bà là mẹ của Thuận Khanh...

"Vâng."

Ra khỏi đình viện nơi Thuận Khanh đánh đàn, Quý Vô Song nói với và Lưu: "Thím Lưu, thím nghĩ kết quả sẽ là như thế nào?"

"Thưa tộc trưởng, Tô Gia Áo mạnh hơn hẳn Lăng Băng. Video mà phóng viên Đông Nữ nhật báo đăng trên báo mạng không hề qua chỉnh sửa, ta thấy rõ chênh lệch lực lượng đôi bên." Thím Lưu khách quan nhận xét.

"Nhưng mà Lăng gia rất xem trọng chuyện này, nhất định sẽ phái cao nhân ra tay thôi. Có điều..." Quý Vô Song nói mập mờ.

"Biểu hiện của Gia Áo cho thấy con bé không phải vật trong ao. Cho dù Lăng gia phái cao nhân tương trợ, chúng ta cũng không nói chắc được điều gì, phải không tộc trưởng?"

"Trận đấu hôm đó, thật sự đáng giá mong chờ."

Quý Vô Song nhìn ra những dãy núi phía xa, thầm tự ki trong lòng, con trai bà chính là làm nhan họa thủy mà!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thuê trọ

Cửa khó nhất là Quý Vô Song đã qua, nghe giọng điệu này có lẽ bà ấy đã đồng ý cho cô rước con trai bà ta về làm rể Tô gia rồi, giờ chỉ cần thắng Lăng Băng là xong. Gia Áo tâm tình thoải mái đi tìm nhà trọ để ở.

Gia Áo là người luôn thực hành tiết kiệm nhất quán, trừ khi là vì Thuần Khanh, còn không cô cũng rất đơn giản việc ăn ngủ của mình, không bao giờ muốn xa hoa trụy lạc như cậu ấm cô chiêu nhà người ta. Biết Đông Nữ tộc nhà trọ rất đắt, cô liền tìm một nơi bình dị để trọ.

Nhưng mà cái giá này...còn cao hơn ở khách sạn ngoài thành phố nữa.

"Có làm không? Sao đắt vậy? Cái nơi tồi tàn này dựa vào cái gì chứ! Còn không bằng đi khách sạn trong thành cho rồi." A Hòa nóng nảy nhất nên mới có tên A Hòa, nghe thấy giá tiền liền kháng nghị, mặc cả với chủ quán.

Ông chủ nguyệt dài: "Đây là giá rẻ nhất chỗ này rồi đó. Người ngoại tộc lấy giá đắt gấp ba là chuyện đương nhiên."

A Kim quay lại trừng A Hòa một cái, rồi nhả nhận nói với ông chủ: "Ông chủ à, ông xem, tiểu thư nhà chúng tôi không phải người ngoại tộc, chỉ là ở xa nay trở lại thôi. Không tính là người ngoại tộc có được không?"

Ông chủ vẫn không có ý nhượng nhịn: "Ồ ngoại tộc còn không gọi là người ngoại tộc sao? Muốn ở thì ở, còn không ra đường ngủ, khỏi tốn tiền" Hừ, lâu lâu mới có người từ bên ngoài tới đây mà thuê phòng, đương nhiên phải nhân cơ hội mà chặt chém chút, không thì sống kiểu nào.

A Kim cũng sắp mất bình tĩnh trước thái độ vô lý của ông chủ: "Ông chủ, ông nói lý lẽ một chút."

Lúc đó, cô bé con gái của ông ta nghịch ngợm bắn nã vào đầu A Hòa, cô đã tức càng thêm tức, quát đứa bé: "Đứa nhóc quỷ này, muốn ăn đòn hả?"

Đứa bé chỉ là quậy một chút, nhưng nhìn thấy bộ dáng hung dữ của tỷ tỷ xinh đẹp quá đáng sợ, nó mím môi, hai mắt rung rung, cuối cùng khóc lớn: "Oa Oa Oa..."

Người đàn ông liền chạy lại ôm lấy đứa bé, chỉ vào mũi của A Hooa3 mà mắng: "Này, cô làm gì vậy? Cô lớn như vậy mà lại đi ăn hiếp đứa nhỏ sao?"

A Hòa âm ỉm: "Là nó đánh người trước mà. Tôi chỉ mắng nó một câu thôi, gọi gì là ức hiếp?"

"Cô nói chuyện có lý chút đi. Xin lỗi đi, không thì không được đi."

"Nè, đừng có làm càn. Nghĩ ông là con trai Đông Nữ nên tôi mới không ra tay đó." A Hòa nắm tay, tức giận nói. Đã vô lý còn bắt cô xin lỗi, nếu không phải đây là ở nơi dân ông liễu yếu đào thơ mà thủ lĩnh đã dặn không được bắt nạt, cô đã sớm cho cái gã trước mặt nhập viện rồi.

Ai ngờ ông chủ thấy vậy, liều mạng hét lớn: "Người đầu cứu mạng. Thất lễ. Phụ nữ đánh đàn ông. CỨU VỚI. PHỤ NỮ ĐÁNH ĐÀN ÔNG."

Tức thì, mọi người bu lại xung quanh người đàn ông. Nhóm Gia Áo bị đẩy ra ngoài. Họ bắt đầu nổi máu anh hùng mà chỉ trở tức giận với A Hòa.

"Gì cơ? Phụ nữ đánh đàn ông sao?"

"Chuyện lớn rồi."

"Nè nè, sao lại đánh đàn ông yếu đuối chứ?"

"Trời không tha cho đâu." Giọng một người thanh niên trẻ thanh tú với mái tóc ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn vang lên, vô cùng nổi bật. A Hóa nhìn người thanh niên ấy, cao tầm mét bảy, người gầy gò, giọng nói thanh thoát, đang ôm mặt sợ hãi nhìn mình, trái tim đột nhiên nảy lên. Nhưng mà không thể a! Hai mươi hai năm nay chưa có mảnh tình vắt vai, hôm nay, trong tình cảnh này, tâm động? Quá là biến thái. Không lẽ đi theo thủ lĩnh lâu bị nhiễm?

"Đúng là không thể dung tha mà."

A Hoả đỏ mồ hôi nhìn đám người vây lại ngày càng đông, nói thầm: "Hình như mình đụng nhầm tổ ong rồi!"

Đám đông vẫn cứ tiếp tục:

"Hình như nó là người ngoại tộc đấy."

"Thật là vô phép tắc."

"Xin lỗi đi, nếu không thì không được đi."

Gia Áo nhú chặt mày khó chịu. Hừ, cái vụ lùm xùm này không xảy ra trên người cô lại xảy ra ở đàn em của cô là sao? Cái đám người này cũng vô lý, chưa chi đã la ó rùm beng lên rồi, vừa bao đồng vừa ngu ngốc, như Gia Áo trong nguyên tác ấy nhỉ!

"Dừng lại hết cho tôi. Mấy người chưa rõ chuyện gì mà đã làm lớn chuyện như vậy mới là vô phép tắc."

Gia Áo quát lớn. Đám đông lập tức im bật, có vài người nhận ra cô:

"A, đó là Tô Gia Áo, con gái của Tô Lâm đó."

"Là con gái Tô trưởng lão ẩn cư bên ngoài sao? Vậy mọi người cứ bình tĩnh trước đã."

"Khí thế thật lạnh lùng đáng sợ."

Mọi người dần dần im lặng, Gia Áo định nói thì họ bỗng lộ ra khuôn mặt sợ hãi, nhanh chóng chạy đi.

Gia Áo buồn bực, cô không đáng sợ vậy chứ? Nhưng mà tình tiết tiếp theo...GẤU!

Gia Áo quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một con gấu nâu to lớn đang chạy về phía mình. Năm người A Kim cũng tái mét sợ hãi, nhưng thủ lĩnh không chạy, họ có liều mạng cũng phải ở lại cùng nhau chiến đấu

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Đánh nhau với gấu

Gia Áo hô to: "Mau, A Kim mấy người giúp người dân sơ tán đi, tôi chế phục con gấu."

A Thùy chần chừ: "Nhưng..."

Gia Áo ngắt lời: "Đây là mệnh lệnh, còn nhưng nữa tất cả chúng ta sẽ bị gấu tát chết."

Nhóm A Kim nghe vậy đành phải giúp người già, trẻ con và con trai "yếu đuối" chạy ra xa, mặc dù không quen lắm với việc "tru tiên cho đàn ông, người già và trẻ em" nhưng đành chịu thôi, nhập gia tùy tục mà.

A Hóa thấy con bé lúc này bắn chến nả vào mình ngã sòng xoài trên mặt đất, liền gọi cha nó: "Nè nè, con anh...ơ, chạy lẹ quá vậy?" Người đàn ông đã vắt chân lên cổ chạy từ lúc nào, A Hóa giật giật khóe miệng, làm cha cũng quá vô trách nhiệm mà.

Không còn cách nào khác, A Hóa chạy tới ôm em bé tránh qua một bên, thoát khỏi đường chạy của con gấu. Con gấu đang chú ý tới Gia Áo, cũng bỏ qua không đếm xỉa đến bọn họ. Thấy đã an toàn, cô bé bò dậy, chạy như tên bắn. A Hóa lắc đầu, chạy cũng lẹ ghê, hèn chi là người một nhà mà! Bỗng nghe thấy tiếng gào làm người ta sồn gai ốc, A Hóa chợt nhớ ra có gấu đằng sau, cũng vắt chân lên cổ mà chạy.

Còn lại Gia Áo đối diện với con gấu. Nó giơ chân lên, định đá cô một cái. Gia Áo đã nhanh hơn tung người lên không, thành công đá vào phần mồm nó, con gấu lắc lư, người lệch hẳn qua một bên. Nó gầm từ tức giận nhìn cô, hình như đã bị chọc giận rồi.

Nhưng mà một con gấu Gia Áo sẽ sợ sao? Có lẽ có chút thú vị mà thôi, bởi sức lực con người đã không còn là đối thủ của cô, lâu lâu cùng con gấu mấy trăm kí luyện tập sức mạnh một chút cũng tốt.

Con gấu đánh theo bản năng sinh tồn nguyên thủy, nó liên tiếp tát về phía Gia Áo, còn cô khi thì đá vào bụng nó, khi thì đâm vào mắt, khi thì đập tay nó. Một bên to con thô kệch với một bên nhỏ nhắn lạnh lẽo mà có kĩ năng, bên nào sẽ thắng thì không nói cũng biết,

Cuối cùng, Gia Áo định đập một phát từ dưới lên để con gấu ngã ngửa ra sau, vậy là hạ gục nó. Nhưng cô chưa giơ chân, con gấu đã ngã xuống. Gia Áo thấy bóng đen từ từ che phủ trên đầu, liền lạnh lẽo né sang một bên. Trong lòng còn nhủ thầm bị con này đè không chết cũng trọng thương, thế mà Gia Áo nguyên tác vẫn lông tóc đầy đủ, đúng là mẫu hình nữ chính bàn tay vàng mà!

Cô nhìn ra phía sau, nơi đó đứng hai cô gái tóc dài khá xinh đẹp, thân hình nõ nà rắn chắc, mặc cảnh phục. Đây có lẽ là cảnh sát đến dẹp loạn, có lẽ họ đã dùng cây súng gây mê đang cầm trên tay để làm con gấu ngủ say. Đã vậy còn cảm thán:

"May mà đến kịp lúc."

"Đúng là gần cần treo sợi tóc mà. Nè, cô không sao chứ?" Một cảnh viên quan tâm hỏi Gia Áo. Cô nghĩ thầm, cô gái này sao mà gan góc quá vậy, nếu không có súng gây mê cô cũng không dám tới gần con gấu đâu.

Gia Áo phìu phìu bụi bặm trên người. Thuận Khanh thích sạch sẽ nên đã lấy sang cô, bởi nếu trên quần áo có một chút bụi bẩn cũng sẽ làm anh ấy vất vả giặt bằng tay cho sạch mắt.

"Không sao. May mà các cô tới kịp." Gia Áo định nói, tôi đang luyện tập, các cô vậy là cản trở người khác có biết không hả? Nhưng mà vì Thuận Khanh, giữ hình tượng thể quân khiêm tốn hiền lễ nghĩa là tốt nhất.

Gia Áo tập hợp với A Kim, đám đông đã tản ra cũng bu lại lần nữa khiến Gia Áo khổ tâm hết sức.

Người đàn ông cho thuê phòng ấy này nói với A Hóa: "Cảm ơn cô đã cứu con gái tôi, chuyện vừa này là con bé nhà tôi không đúng, thực sự xin lỗi cô."

Người khác cũng theo đó nhao nhao lên:

"Đúng đó, lúc này là cô ta cứu con bé, tôi chính mắt thấy mà."

"Bọn họ còn giúp người khác chạy nữa."

"Con gái Tô Lân còn đánh nhau với gấu để chúng ta có thể tẩu thoát nữa."

"Đúng là mẹ nào con nấy. Ai cũng tốt như vậy."

A Hóa đang phồng mũi thì bị ai đó kéo kéo góc áo. Thì ra là cậu thanh niên tóc tím: "Thật xin lỗi cô, lúc này là tôi trách nhầm cô."

A Hóa nhìn nhìn, cô thật không quen lắm với kiểu con trai nhu nhược lại hay đổ mặt này. Nhưng mà cậu ta...cũng được đấy chứ! Thật đáng yêu mà, nếu mà biết nấu cơm làm việc nhà như đại ca, không cần nấu ngon như anh ấy, cũng không cần ôn nhu bằng anh ấy, chỉ cần có phần đảm đang của đại ca thôi là cô rước ngay! (Pruistab: Người trong bang gọi Thuận Khanh là đại ca đấy mà, nhớ không?)

"À không...không có gì đâu." May mà A Kim vừa lúc thấy A Hòa nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống một cậu con trai, người ta lại đổ mặt cúi đầu, liền dùng khuỷu tay huych cô, làm A Hòa tỉnh táo lại.

A Kim nhíu mày nghĩ, đây là giữa thanh thiên bạch nhật đùa giỡn con trai nhà lành sao? Thật là quái quái ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nô lệ cốc

"Vậy...tôi tên A Trúc, nếu...nếu không còn chuyện gì nữa, tôi về trước."

"Tôi tên A Hoà. Chào cậu, A Trúc."

A Hoà cười tươi rồi làm A Trúc mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn, nhanh chóng chạy khỏi đám đông.

Tình thế lập tức đảo ngược. Nhóm Gia Áo được mời ở lại trọ miễn phí, dịch vụ được nhận cũng là loại cao cấp mà lại hoàn toàn miễn phí. Tuy vậy, Gia Áo vẫn dặn A Kim trả tiền đầy đủ cho người ta, ăn theo giá thị trường mà trả.

Ở trong phòng làm việc của mình, Quý Vô Song nhìn vào màn hình, hí hửng: "Con bé Gia Áo này, nó đây gọi là chơi đùa với con gấu. Xem ra nó mạnh hơn ta tưởng."

Bà Lư không hiểu lắm: "Nhưng theo tôi thấy con bé cũng phải đánh rất lâu mà. Với lại nếu cảnh sát không đến kịp, nó đã thua rồi."

Quý Vô Song vuốt vuốt cằm, không trả lời. Chỉ có những cao thủ võ học mới nhìn ra con bé này chưa xuất toàn lực. Ngay cả bà nói đối đầu với một con gấu khi ở tuổi con bé đó, chắc chắn là một trận đấu đầy máu tanh. Vậy mà...có lẽ, Thuận Khanh theo con bé cũng không phải quyết định tệ đi? Chỉ là bà không muốn rời xa con mình, với lại Lăng Băng muốn làm tộc trưởng, chắc chắn phải lấy Thuận Khanh hoặc soạn vị. Bà phải làm thế nào đây? Con bé đó nếu đồng ý ở đầu nhà bà rồi tiếp nhận ngôi vị này thì không cần phải lo nữa rồi..

Trong nhà trọ.

Gia Áo ở phòng chữ Thiên số một, đang trong trạng thái ngồi xếp bằng, xung quanh có một luồng sương mờ bao bọc. Cô nghĩ nghĩ, hết ngày thứ ba rồi, còn bốn ngày nữa là đến trận đấu.

Mấy ngày nay không khi nào cô lơ là luyện tập, chỉ là luyện linh lực mà đã có nguyên anh đơn giản nhiều lắm. Lúc cả nhà đi ngủ, cô ngồi xếp bằng mà luyện thâm đêm, sáng ra lại không hề thấy mệt mỏi hay buồn ngủ mà tinh thần lại càng sáng khoái hơn. Lúc mọi người nghe giảng, cô âm thầm vận hành khí tức toàn thân, cho nên ngồi lâu hàng giờ mà đã không còn thấy mỏi như bao học sinh khác dùng đủ tư thế ngồi vẹo, lúc nào Gia Áo cũng tự nhiên ngồi thẳng lưng với tư thế đẹp hết sức. Lúc trên tàu hỏa là an toàn nhất, không có lệnh gọi, ai cũng không vào được khoang của cô, phần lớn thời gian ngồi xếp bằng luyện khí. Bây giờ nguyên anh đã có thể thấy rõ ràng ngũ quan, là một phiên bản thu nhỏ giống cô như đúc, chất liệu giống như ngọc trắng nhẵn mịn, chỉ là linh khí tỏa ra thì không thể xem thường được mà thôi.

Lúc trước Lăng Băng không cách nào đánh lại cô, bây giờ có mười Lăng Băng, một trăm Lăng Băng cũng phải thua. Sức mạnh cuộn cuộn trào dâng như biển sâu không thấy điểm dừng, hút nguồn linh khí dồi dào thuần khiết của thiên địa Đông Nữ lại càng làm cô cảm thấy nội lực tăng cao. Thật sáng khoái.

Luyện tập là việc cả đời, cô không dám xao nhãng. Nhưng mà mình đã gặp mẹ Thuận Khanh, cũng nên gặp cha Thuận Khanh một chút chứ!

Nghĩ vậy, Gia Áo đề khí, giống như khinh công bay ra khỏi phòng từ cửa sổ, hoà vào màn đêm yên tĩnh ở Đông Nữ, đi chuyển về hướng Nô Lệ cốc. Từ khi tiếp nhận thần lực, cô có thể đông đặc không khí xung quanh cứng như đá để đứng vững trong mọi tư thế, kể cả trên không, thân hình nhẹ nhàng linh hoạt hơn rất nhiều, nhảy cao nhảy xa khỏi bàn, sức lực lại càng dẻo dai như dùng mãi cũng không hết vậy.

Gia Áo đến cửa Nô Lệ cốc, thấy hai bên là vách đá, muốn vào chỉ có thể đi qua cửa, hoặc là leo lên đỉnh núi đá leo vào, nhưng cách sau hẳn là con người liền không thể làm được. Vách đá trơn nhẵn, cao tận trời bao bọc lấy cốc Nô Lệ bên trong, bảo sao không là một nhà tù tự nhiên cho được.

Nhưng Gia Áo rất dễ dàng có thể vào.

Lại là một đêm trăng tròn.

Nhan Lam Đình tho thẩn đi dạo trong rừng, cảm nhận tiếng gió rít qua kẽ đá, tiếng lá rào rạt cùng hơi lạnh lan toả. Mùa đông cũng tới rồi!

"Chủ quân có điều gì phiền muộn, lại thờ dài dưới trăng?"

Tiếng nói thanh thúy của nữ hài tử vang lên làm Nhan Lam Đình nhảy dựng. Hắn một thân võ công cao cường hiếm ai địch lại, vậy mà lại không phát hiện ở đây còn có một người nữa. Như vậy người này hẳn là võ công cao hơn hắn. Nhưng mà giọng nói này, chỉ là của một đứa trẻ vị thành niên, có thể sao?

"Người tới là ai?"

"Chủ quân, là cháu!"

Gia Áo từ chạc cây gần đó nhảy xuống, cúi đầu chào Nhan Lam Đình. "Chào chú, Lam Đình."

Nhan Lam Đình mở to mắt ngạc nhiên: "Cháu là ai? Bộ ta già lắm sao mà gọi chú?"

Gia Áo khẽ cười, nếu không phải đã đọc truyện, biết được Nhan Lam Đình thích đội lốt tiểu bạch thỏ, cô cũng sẽ nghĩ người này chỉ bằng tuổi mình. Thời gian không hề để lại dấu vết trên người hắn.

"Đúng là trẻ thật, giống như thiếu niên, lại xinh đẹp như vậy. Nhưng thông qua kinh mạch, con gọi người một tiếng chú cũng không có quá!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Nhan Lam Đình

"Ha ha, không cần. Gọi ta ca ca là được. Vậy muội muội, sao muội lại ở đây?" Nhan Lam Đình cười vui vẻ, đôi mắt to tròn thơ ngây chớp chớp, cổ ra vẻ ta rất trẻ, gọi ta là đệ đệ cũng được!

Gia Áo suy tẻ, người này có thể ảo tưởng sức mạnh hơn hay không? Dù là ngoại hình trong giống tiểu bạch thỏ thật, còn là một tiểu bạch thỏ quyến rũ, nhưng cô không muốn bị lừa đâu. Mạng nhỏ vẫn là quan trọng hơn, nếu để bị người này lừa chính là vạn kiếp bất phục nha.

"Cháu thấy...vẫn là thôi đi. Chú Lam Đình, chú có muốn rời khỏi đây, tìm lại hạnh phúc đáng lẽ ra phải thuộc về mình hay không?"

Nhan Lam Đình cau mày. Hạnh phúc hai từ này đối với một tiện nô như hắn là quá xa xỉ. Hắn cũng từng có hạnh phúc, chỉ là người kia...

"Hình như cháu biết không ít nhỉ? Cháu là ai? Đến đây có mục đích gì?" Lập tức thu lại vẻ hoài niệm, Nhan Lam Đình đề cao cảnh giác, sắc bén nhìn cô bé trước mặt.

"Cháu là Tô Gia Áo, người từ nhỏ đã có đính ước với Thuần Khanh. Cháu đến đây chỉ đơn giản muốn giúp chú, cha chồng tương lai của cháu thôi."

"Điều kiện là gì?" Gia Áo? Chuyện hôn sự từ nhỏ của Thuần Khanh, đứa con trai chưa một lần gặp mặt của ông sao? Nhưng mà Tô gia gia trưởng ra ngoài định cư nhiều năm, sao có thể có chìa khoá vào Nô Lệ cốc nữa, mà cho dù có đi, thì vị hôn thê của Thuần Khanh đang êm đẹp chạy vào đây làm gì? Sẽ không phải là biết được Thuần Khanh có một người cha là tiện nô mà muốn uy hiếp gì đấy chứ? Ánh mắt của ông nhìn về Gia Áo thêm một tia độc ác.

"Không có. Cháu chỉ là muốn Thuần Khanh sống hạnh phúc bên gia đình của mình. Từ nhỏ anh ấy đã là cô nhi. Cô Quý có thể cho anh ấy cuộc sống ăn sung mặc sướng, dạy dỗ anh ấy những kỹ năng trác tuyệt, nhưng cô ấy không thể cho anh ấy hơi ấm dịu dàng thấu hiểu của một người cha." Vội vàng giải thích, Gia Áo âm thầm lau mồ hôi lạnh. Người có khuôn mặt năm phần giống Thuần Khanh (dung mạo xinh đẹp thiên tiên) lại hai phần giống Lâm Thanh (khí chất quyến rũ tà mị) này nhìn cô như rắn độc nhìn mồi, nghĩ thế nào cũng khó chịu.

"Hừ, ta làm gì có con?" Tiểu bạch thỏ con ông thì tốt rồi, có người yêu thương nó thế kia, ông nhúng tay vào làm gì? Với thân phận hiện tại và mối thù đang đeo trên lưng á? Tương lai ông sẽ ra khỏi đây, nhưng mà không liên lụy con mới tốt. Hy vọng Gia Áo cũng mang theo con trai ra ngoài tộc, để khỏi bị cuốn vào vòng tranh đấu khốc liệt này.

Nhan Lam Đình trưng ra bản mặt ngày thơ ấu lại làm cho Gia Áo có xúc động muốn đánh người.

"Chú không muốn ở trong này mãi chứ? Chú có muốn biết năm xưa vì sao Vô Song lại nhẫn tâm ném chú vào Nô Lệ cốc? Chú có muốn tranh đoạt những gì mà chú đáng phải hưởng thụ hay không?"

Cái con người này chính là ngoài cứng trong mềm, nói khác với nghĩ, phải dùng biện pháp khích tướng mới được.

"Đương nhiên. Sẽ có ngày ta trở lại đại trạch Quý gia. Lúc ấy không ai có thể cản bước ta cả! Ta muốn giẫm nát mọi quy tắc chó má xuống lòng bàn chân, ta muốn đánh vào mặt lũ nữ nhân ngu xuẩn rằng, nam tử thì đã sao, hạ nô thì đã sao? Ta vẫn có thể đứng trên bọn họ. Tự cho mình là đúng, chẳng qua là một lũ cô hủ mà thôi!"

Dưới ánh trăng, mái tóc bạch kim toả ánh sáng mờ ảo, dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt kiên quyết, lời nói lãnh lệ không chút lưu tình. Gia Áo ngẩn ra, người này...thật giống cô.

"Cháu sẽ giúp chú rời khỏi đây. Về chuyện người lớn mấy người, cháu không tiện nhúng tay, nhưng mà cháu không mong chú làm hại đến Thuần Khanh. Cậu ấy là vô tội. Dù bao năm nay chẳng biểu hiện ra, nhưng mà đứa trẻ nào lại chẳng đau khổ khi không có cha chứ."

"Cháu nói vậy...nếu như Thuần Khanh không còn trinh tiết, không là công tử tộc trưởng cao quý mà là một hạ nô hèn mọn bị khất ả, cháu sẽ đồng ý ở bên cậu ta sao?" Sẽ có người nguyện ý không để ý những thứ đó sao!

Gia Áo cười, lắc lắc tay mình cho Nhan Lam Đình thấy rõ chiếc phượng trạc sáng loáng dưới ánh trăng: "Nếu để ý những thứ đó cháu đã không tới đây. Chú nghĩ Thuần Khanh có một người cha ở Nô Lệ cốc, sẽ không ảnh hưởng gì thật sao? Cháu đã nói là không để ý, thì chỉ cần Thuần Khanh cam nguyện ở bên cháu, chuyện gì cháu cũng có thể tin tưởng anh ấy."

Nhan Lam Đình suy nghĩ một chút, thấy quả thực không sai. Nếu ai biết được con hắn nó có một người cha là nô lệ trong Nô Lệ cốc, thì dù cho thân phận hiện quý bao nhiêu cũng khó lòng không sinh ra nghi kỵ. Nhưng cô gái trước mặt này lại không ngại điều đó, còn tỏ ý muốn giúp hắn thoát khỏi thân phận nô lệ. Hắn là không giống với lũ người kia.

Nhưng mà mọi chuyện quá tốt đẹp. Hắn có thể tin tưởng sao?

Pruistab: Tạm thời truyện sẽ drop nha mọi người. Ta sắp thi rồi, qua hai tháng nữa thi xong ta lại viết tiếp. Cảm ơn mọi người đã quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66-2: Ngoại truyện 2: Valentine (phần 1)

Hôm nay là 14/2.

Mặc dù cả trường không ai không biết vị thầy giáo trẻ xinh đẹp nhất cùng chị đại của trường có hôn ước, nhưng vẫn không ngăn nổi hoa si của thầy giáo xinh đẹp.

Một người như Thuần Khanh, thạo lịch sử, biết quốc tế phụ nữ, quốc tế lao động là bình thường, biết lễ tình nhân? Cũng là bình thường! Bởi lẽ anh dù không muốn cũng không thể không để ý đồng quà chất như ngọn núi nhỏ mà anh nhận được trong ngày này. Kể cả tên Tiêu tiểu M luôn chạy tới muốn thể hiện tình cảm mãnh liệt đặc biệt và cũng siêu cấp phiền phức.

Nhớ tới khuôn mặt si mê thiếu điều chảy nước dãi của Tiêu Yêu Diệp, anh lại muốn xin nghỉ ốm (mịa: em thông cảm cho anh. Đẹp trai cũng là cái tội áyyyy (^-^)). Nhưng mà anh còn phải đưa thể quần đi học.

Nói mới nhớ, hôm nay là 14/2, vậy mà em ấy chẳng tỏ ra gì đặc biệt cả. Quy luật sinh hoạt gần đây cũng diễn ra tuần tự: sáng ngủ dậy đến trường, tan học đến Mode, bữa tối có mặt ở nhà, ăn xong dẫn anh tới Mode.

Nghe Mạc Vân nói gần đây Vũ Thần dự định mở công ty, tổng bộ đặt ở trung tâm thành phố, là một toà kiến trúc cao ngất xa hoa, mời chuyên gia kiến trúc người Pháp thiết kế nên rất đặc biệt.

Đại bản doanh xây xong sẽ đăng kí kinh doanh, tuyển nhân viên, mời toà soạn, mở họp báo thu hút đầu tư... Gia Áo và Vũ Thần bận tới cả mặt mày.

Hai người đang cùng một vài người nữa có năng lực về kinh doanh chiếm lĩnh cả tầng B2, giấy tờ chất thành núi, truyền thuyết kể lại rằng có người cao to vạm vỡ body 6 múi, không cần thận

lọt vào B2, kết quả liền bị chôn sống trong 3 giây, 3 giây sau bị Vũ đại ca đá bay vào thang máy, lẫn lộn với vài tờ giấy A4 chi chít chú ngữ mà chỉ người có siêu năng lực và phi khoa học như Thuần Khanh mới có thể đọc. Từ đó trở đi, ở tầng này, người không phận sự, miễn vào, cũng không dám vào.

Tầng ngầm B1 để anh em trong bang sinh hoạt, tầng ngầm B2 để làm việc.

Giờ mọi người đều tập trung ở B1.

Mà một đám xã hội đen tập trung 1 chỗ sẽ làm gì? Chắp tay nho nhã và nói: "Xin mời các hạ phát biểu ý kiến" rồi "Sau đây là ý kiến của tại hạ..." hay sao?

Không. Tầng B1 tập hợp đủ từ vũ đài cho tới phòng gym, sân luyện võ, phòng tập bắn...vô cùng đầy đủ, vô cùng hiện đại.

Mà khi đó, anh đang ở sân luyện võ cùng Mạc Vân và hơn hai mươi anh em trong bang với thân phận võ sư.

Nói cũng lạ, Gia Áo thấy anh vẫn đi cùng cô tới Mode, cô thì vui đùa vào giấy tờ, thấy anh chẳng có chuyện gì làm, sợ anh chán liền mời anh làm võ sư cho bọn Mạc Vân.

Cô rất tự tin về năng lực của anh, dù anh chưa hề để lộ ra ngoài, vẫn cứ đơn thuần là một người con trai yếu ớt dựa dẫm vào thể quần.

Nhưng nếu thể quần đã hăng hái như vậy, anh đành thể hiện bản lĩnh, đánh bại Mạc Vân.

Từ đó anh từ chức vị đại ca ôn nhu thiện lương nấu ăn ngon (mặc dù chưa được ăn bao giờ, cũng không có cái gan đó), là chỗ dựa vững chắc cho bọn đàn em mỗi khi chúng không may chọc phải thủ lĩnh nổi điên, thăng cấp thành thần trong lòng bọn chúng.

So với võ sư, anh càng muốn ở vị trí của Vũ Thần hơn. Nhưng mà chuyện của thể quần, cô đã không muốn cho anh nhúng tay, một người chồng tốt sẽ phải biết điều lui ra, dù trong tim có hơi khó chịu chút.

Thực ra là Thuần Khanh nghĩ nhiều, Gia Áo sợ anh soạn giáo án vất vả lại đi lo chuyện hại não này sẽ không tốt, mới cho anh làm võ sư. Vận động trí óc kèm theo hoạt động thân thể là tốt nhất. Còn công việc...khi nào cô lấy được bằng đại học kinh tế, quang minh chính đại ngồi vào vị trí tổng giám đốc, sẽ diễn lại màn "tổng giám đốc bá đạo khi dễ tiểu thư kí thuần khiết" máu chó hay thấy trên ngôn tình. Thư kí thuần khiết đương nhiên là Thuần Khanh.

Còn hiện tại dù có thành lập công ty, Gia Áo cũng chỉ có thể là tổng giám đốc thần bí sau màn: thứ nhất chưa đủ lớn, thứ hai chưa có bằng cấp.

Định đưa Thuần Khanh lên vị trí này, để đồng bằng cấp của anh chìm chết tươi đám đại cổ đông cáo già nhiều chuyện sắp hợp tác, nhưng nghĩ lại, cô lại không muốn đi học mà không có anh, chắc anh cũng không muốn xa cô đâu, nên mới thôi.

Đành để phó tổng Vũ Thần ra mặt chủ trì trong vài năm tới vậy!

Vũ Thần không ít lần nổi điên chửi đồng lên trong lòng: moá, bảy năm sau chứ ít, đồ thủ lĩnh cáo già gian tà, cứ như vậy đẩy cho anh mà đi hưởng thụ cái gì gọi là thanh xuân vườn trường tươi đẹp, tình yêu học đường... Anh khinh!

Anh khinh thì cứ việc khinh, chẳng ảnh hưởng gì tới tính toán đen tối của Gia Áo cả!

"Thuần Khanh, em vào lớp nha!" Gia Áo kéo tay anh, cười sáng lạn. Cứ như vậy bỏ anh chạy vào lớp.

Chương 66-3: Ngoại truyện 2: valentine (phần 2)

Bỏ ra một buổi viết xong đăng hết cho các nàng luôn. Thương ta đi!!

Thuần Khanh bị kéo về từ những suy nghĩ đầu đầu, cười khỏ: hình như anh đã hiểu tâm tư của Tiêu Yêu Diệp mỗi khi ngày lễ tình nhân tới bị anh ngó lơ rồi!

Thấy chị đại cuối cùng cũng tách khỏi thầy giáo xinh đẹp, thầy giáo xinh đẹp cũng đã rời khỏi tầm mắt của chị đại một khoảng không gần, đám hoa si lúc này mới dám chạy lại thể hiện tình cảm. Đùng ùa, bọn họ (cả nam lẫn nữ) đều tự nhận xương cốt mảnh mai, mới không dám hành động ngu ngốc trước mặt chị đại đâu! Chê cười ư? Đến cả anh minh thần võ Tiêu hiệu trưởng cũng phải chào thua kìa, ai dám chứ?

"Thầy Quý, đây là chút tâm lòng của em.."

"Ài...chút tâm lòng gì chứ, tránh ra coi! Thầy Quý, em thích thầy, xin thầy hãy nhận lấy quá của em"

Quý Thuần Khanh cười hiền hoà: "Nhưng mà thầy có vị hôn thê rồi, cô ấy sẽ ghen."

Dứt lời, xung quanh anh vang lên tiếng hút không khí, can đảm khó khăn lắm mới gọi lên được bay hơn phân nửa.

Nhưng mà, như lời của Bạch tiền bối (trong lĩnh vực theo đuổi trai đẹp) thì cái đẹp có thể khiến con người ta bất chấp tất cả, nhất là với mỹ nam ngàn năm khó gặp như thầy Quý.

Một nữ sinh mặc chiếc váy đã được cắt ngắn chỉ che được hông cùng áo hở một cúc, để lộ non nửa bộ ngực sữa đầy đặn đang chần chờ ra, đi tới trước mặt anh: "Thầy, hôm nay là ngày valentine, tụi em thích ai thì sẽ tặng quà cho người đó trong ngày này chứ không nhất thiết phải đáp lại đâu. Tụi em biết thầy không có khả năng thích tụi em, nhưng mà thầy phải cho tụi em cơ hội để thể hiện nỗi lòng thầm kín chứ. Nếu không tình yêu đầu đầy mãnh liệt mà bị chôn vùi sẽ tạo nên chứng ngại tâm lý sau này, tụi em bị thương trong lòng thì sao hả thầy?"

Có người tiên phong, đám học sinh phía sau lại nhao nhao lên:

"Đúng đó thầy, nội thương đó thầy."

"Trái tim của em tan vỡ mất."

"Sau này em mà không yêu ai được, là tại thầy đã làm em thấy tình yêu đau khổ đó ạ."

Quý Thuần Khanh: "..."

Anh ôm một hòn núi nhỏ được xây từ những hộp quà màu hồng phấn về phòng riêng mà tên Tiêu mê trai dành riêng cho mình, đặt xuống bàn rồi ngồi nhìn chúng, ngắm người.

Anh thích màu phấn hồng.

Cạch, cửa mở ra, vị hiệu trưởng đáng kính bước vào: "Yo, nhiều vậy, quà của cậu sao? Thuần Khanh đúng là có sức hút mà! Đây là tình yêu to bự của tôi, Khanh Khanh nhận lấy nha."

Anh nhìn hộp quà xinh xắn màu hồng in những trái tim lửa đỏ, ruy băng màu vàng và đính thêm một bông hoa hồng nhung. Nhiều năm cùng nhau đủ để cho Tiêu Yêu Diệp hiểu rõ những sở thích ít ai biết được của anh.

Như mọi năm, Thuần Khanh sẽ đánh Yêu Diệp một trận để hấn khóc lóc mang quà về. Nhưng mà hôm nay...

"Cậu không sợ Gia Áo tìm cậu gây phiền phức à?"

Nhắc tới cô, Tiêu Yêu Diệp khựng lại trong vài giây, cười khỏ trong lòng: hể rảnh rồi không có việc gì là cô lại rù hấn đi "so tài", mà quả thực là hấn toàn chịu đánh. Tuy nhiên hấn cũng học được không ít kinh nghiệm thực chiến từ cô bé (Tiêu Yêu Diệp: đoạn này nói ra hơi xấu hổ, tác giả cắt bỏ dùm nha! - Pruiz: Nae, cắt cắt cắt! - Mía: em thấy nên để ah hìj - Tiêu Yêu Diệp: *LƯỜM*) Rốt cuộc hai người lại trở nên giống bạn bè, Gia Áo còn bảo hấn để ý nữ giáo viên, à không, cả nam lẫn nữ giáo viên nào đi lại quá gần với Thuần Khanh nữa, rồi nói cho con bé biết.

Hứ, ông đây không sợ, có giỏi thì cứ đánh, ông đây là chịu đòn mà lớn nhá!

Thấy Tiêu Yêu Diệp cười đến tự tin, Thuần Khanh khó hiểu nhưng vẫn đưa tay nhận lấy hộp quà đó: "Chỉ lần này thôi, tôi nhận quà của cậu. Qua hôm

nay, hãy dành tình cảm của bản thân cho ai xứng đáng hơn."

Tiêu Yêu Diệp chìm đắm trong hạnh phúc, nam thần trong lòng lần đầu tiên nhẹ nhàng với hắn, nhận quà tình yêu của hắn. Thuận Khanh nói gì hắn cũng gật đầu. Một lát sau, trí óc mới chậm rãi trở về.

Dành cho ai xứng đáng hơn? Trong đầu hắn bỗng hiện lên khuôn mặt của vị minh tinh nào đấy, đại não nháy mắt bùng nổ. Hừ, ông đây mới không cần, ngày nào trên ti vi cũng thấy, phiền chết được! (Pruis: thế ti vi của "ông" chỉ có mỗi một kênh chiếu toàn Lâm Thanh thôi hả?)

Nhìn Tiêu Yêu Diệp từ trạng thái ngẩn ngơ chuyển sang đỏ mặt, ngốc ngốc ở đâu cũng được, đừng đứng đực ra trong phòng riêng của anh chứ! Thuận Khanh thở dài, Tiêu Yêu Diệp vẫn là thích hợp với bạo lực hơn, vì thế, Thuận Khanh giờ chân, người ta thấy vị hiệu trưởng đáng kính nào đó bay cái vèo từ phòng nghỉ riêng của giáo viên họ Quý, lưng đập vào lan can, ngã sông xoài xuống sàn, trên mặt vẫn điềm nhiên đeo biểu tình rối rắm hỗn hợp, hoàn toàn không có vẻ gì là để ý tới việc mình vừa bị bạo hành cả. Nếu có Gia Áo ở đây, cô sẽ bêu môi bôi thêm một đá, rồi thả lại câu "con người ấy mà, bị ngược đãi lâu cũng thành quen."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66-4: Ngoại truyện 2: Valentine (phần 3)

Buổi trưa, Gia Áo tới phòng Thuận Khanh ăn cơm. Anh cố tình để đồng hồ ở một góc bất mắt để nhắc nhở Gia Áo, nhưng Áo đồng chí lúc ăn cơm vẫn cứ mãi nhìn Thuận Khanh rồi pha trò cho anh bật cười, không để ý tới xung quanh. Thuận Khanh vừa vui vừa rối rắm, tới hết bữa cơm, Gia Áo rời đi rồi, tâm trạng của anh vẫn chưa trở lại bình thường.

Anh không biết vừa rời khỏi cửa phòng, Gia Áo siết chặt quả đấm, mắng thầm đứa nào tặng quà cho anh mà nhiều thế, còn toàn màu anh thích (sở thích sở ghét của anh đều được cô "móc" ra từ miệng Tiêu Yêu Diệp trong những hôm "trao đổi kỹ năng thực chiến" =)))

Không được, Thuận Khanh không ngoan, valentine mà cũng đi nhận quà của người khác, phải phạt mới được!

Thực ra Thuận Khanh nam thần rất chỉ là oan ức, bởi mỗi valentine, dù anh không nhận thì người gửi vẫn cứ chất đầy bàn, nhét đầy tủ của anh thôi. Đến khi đổ dọn lại càng mệt hơn. Quà valentine anh vẫn cất trong kho, chưa hề mở của ai cả, bởi vì những người đó anh đều không có thích họ.

Nhưng năm nay, nếu được thì quần tặng quà, thì khác...

Buổi chiều sau khi đưa anh về nhà Gia Áo liền rời đi. Thuận Khanh vừa nấu cơm vừa suy nghĩ lung tung, có lẽ giờ này thì quần đang vui đùa trong giây phút. Anh tự trách mình không phải là một vị hôn phu tốt, quần bận rộn như vậy mà còn dành thời gian quan tâm anh, nữ tử trong tộc ai tốt với người đàn ông của mình được bằng em ấy? Anh nên thấy đủ chứ! (Mia: anh đừng tự trách em sẽ đau lòng ah T-T)

Nhưng dù sao, trong lòng Thuận Khanh vẫn ề ề.

"Ting ting"

Nghe tiếng chuông tin nhắn, anh lau tay, lấy điện thoại từ túi áo ra, là tin nhắn của Gia Áo: "Thuận Khanh, tối nay em không ăn cơm ở nhà, lát nữa bảy giờ Mạc Vân sẽ tới đón anh."

Đây là lần đầu tiên Gia Áo để người khác đón anh. Trước giờ mọi chuyện có liên quan tới anh đều do một tay cô thực hiện, vì cô nói không yên tâm.

Hôm nay... Thuận Khanh lần đầu tiên cảm thấy cơm mình nấu thật khó nuốt.

Bây giờ, Thuận Khanh theo thói quen tắm rửa, thay bộ quần áo để vận động rồi ra trước cửa nhà chờ.

Mạc Vân hôm nay rất lạ, cậu ta mặc bộ vest màu rượu chững chạc hiếm thấy, lại bước xuống từ con Poscher trắng giống như bạch mã hoàng tử làm các cô gái gần đó chuyển tầm ngắm từ anh sang cậu ta, trong mắt lộ lên vẻ ao ước.

"Hey, đại ca, anh mặc quần áo đó là muốn cho em khỏi đi tìm bạn gái hả? Hôm nay nghỉ một bữa chứ? Em còn FA, anh làm sao hiểu được nỗi khổ của mấy con cún độc thân này đây!"

Mạc Vân ôm ngực làm ra vẻ thống khổ làm Thuận Khanh bật cười, anh xoa tay: "Vậy hôm nay nghỉ."

"Vậy đại ca mau đi thay quần áo đi."

Thuận Khanh nhìn quần áo trên người mình, cười khổ: "Dù sao cũng mặc rồi, thay ra phiền lắm. Đi thôi, kéo Gia Áo chờ."

Mạc Vân lẩm bẩm: "Thủ lĩnh có mà mong anh tới càng lâu càng tốt. A!" Mạc Vân lấy tay che miệng, nhìn về phía Thuận Khanh đang đứng hình, trong

mắt dần nổi lên đau thương.

Không lẽ thê quân chán anh rồi?

Đúng vậy, có ai lại không biết ngày valentine chứ? Ngày hôm nay, cô lại lo anh hơn mọi ngày, có phải là để dành thời gian người khác không? Nhưng phụ nữ có tiểu tình nhân bên ngoài, một người chưa cưới vào cửa, không danh không phận như anh sao có thể lăm lờ? Nếu đã hy vọng anh tới càng lâu càng tốt, vậy anh không tới nữa, để khỏi làm phiền em ấy.

Mạc Vân nhìn đại ca xoay người chạy càng lúc càng nhanh, cậu đuổi theo nhưng không kịp, gọi í ới cũng không nghe, không khỏi vò đầu bứt tóc.

Tèo rồi, lần này tèo thật rồi! Đại ca có vẻ hiểu lầm gì đó, lại không nghe cậu giải thích. Làm sao đây?

Lúc này, ngoài bờ biển, Gia Áo vừa chỉ đạo một chiếc thuyền có hình dáng cổ xinh đẹp mang theo hàng chục ống pháo ra khơi xong, màn đêm đen đặc nuốt chửng con thuyền nhanh chóng, để đến khi pháo sáng đầy trời, hình ảnh con thuyền sẽ lúc ẩn lúc hiện như một câu chuyện thần tiên đầy thơ mộng. Mọi chuyện đang diễn ra rất hoàn mỹ, cô định gọi điện cho Mạc Vân nói là không cần kéo dài thời gian nữa thì nhận được cuộc gọi từ cậu.

"Alo."

"Thủ lĩnh, đại ca anh ấy chạy mất rồi!"

"Chạy mất? Là sao?"

Mạc Vân cắn cắn môi, lấy hết can đảm kể lại sự việc lúc nãy. Gia Áo nghe xong, hai tay nắm lại thành quyền, đám đàn em tự động biết thân biết phận lùi ra xa.

Cô không suy nghĩ nhiều, leo lên một chiếc mô tô phân khối lớn gần đó, đội lên mũ bảo hiểm, rồ ga, phóng đi trong sự ngỡ ngàng của đám đàn em.

Vũ Thần nhú mày, xảy ra chuyện gì rồi? Dù rất tò mò nhưng anh vẫn bình tĩnh chỉ đạo: "Mọi chuyện tiến hành như kế hoạch, chờ thủ lĩnh mang đại ca tới."

Đám đàn em kì quái nhìn nhau, không phải Mạc ca sẽ là người đưa đại ca tới sao? Sao lại thay đổi rồi? Nhưng mà thôi kệ, cứ nghe lời Vũ ca đã.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66-5: Ngoại truyện 2: Valentine (phần 4 - end)

Gia Áo lái thẳng một đường tới nhà mình, từ xa đã thấy Mạc Vân chỉ tay, liền cắt tay lái sang hướng đó, vừa thả chậm tốc độ vừa nhìn ngó xung quanh.

Cuối cùng, Gia Áo tìm thấy Thuận Khanh trong công viên gần nhà. Cô không nói hai lời, kéo anh ra xe, mở cốp lấy ra mũ bảo hiểm tự tay đội cho anh, lấy điện thoại ra nhắn tin cho đám Vũ Thần chuẩn bị, rồi chờ anh đi.

Thuận Khanh vẫn không hiểu gì, không phải là không cần gặp anh sao? Sao lại không nói lời nào hết vậy?

Nhưng anh không kịp suy nghĩ nhiều, vì Gia Áo tăng tốc độ, phóng đi như bay trên sa lộ làm anh phải ôm chặt vào cô, hai mắt nhắm nghiền. Thật quá kích thích rồi.

Ở bờ biển, mọi người nghe tiếng xe phân khối rồ rồ tới gần, liền nhanh chóng ẩn nấp vào vị trí đã định sẵn. Vì vậy, khi Thuận Khanh xuống xe, anh chỉ thấy bãi biển đen đặc, không có một tia sáng, màn đêm bao phủ mọi thứ, che giấu mọi thứ, chỉ có tiếng sóng vỗ rì rào và từng cơn gió lạnh mang theo vị tanh mặn thổi vào.

Gia Áo tắt chìa khoá, đèn xe tắt phụt, trong phút chốc, Thuận Khanh hoang mang trong bóng tối, thì một bàn tay ấm áp luồn qua eo anh, một cơ thể dán vào sau lưng. Anh cứng đờ, biết rõ đó là thê quân của mình.

"Ngoan nào, nhìn ra biển."

Thuận Khanh nghe theo, nhìn ra biển xa. Từ một màu đen đặc bỗng xuất hiện đốm sáng li ti, rồi sau đó, đốm sáng ấy biến mất, nhưng chỉ vài giây, trên bầu trời, một bông hoa lửa nở rộ rực rỡ.

Là pháo hoa.

Có bông hoa kia mở màn, những đoá hoa khác đua nhau bay lên, nổ bùm bụp, chiếu sáng cả một vùng trời. Trên mặt biển sáng lấp lánh hiện lên hình dáng một con thuyền buồm cổ xưa, lúc thấy lúc không, được pháo hoa chiếu vào, vừa thần bí vừa lãng mạn.

Tràng pháo hoa kéo dài mười phút rồi kết thúc. Mặt biển lại quay trở về tĩnh lặng và tối đen, giống như trước đó chỉ là một ảo giác.

Anh định xoay người lại thì Gia Áo giữ chặt lấy anh, cầm cô vẫn tì lên vai anh, thổi khí vào tai làm anh đỏ mặt: "Chú ý kia."

Thuần Khanh tiếp tục nhìn, anh như nghe văng vẳng tiếng nhạc piano, một giai điệu du dương nhẹ nhàng. Ngoài khơi, con thuyền sáng lên, vàng rực rỡ, pháo hoa lại bay lên trời, lần này nó vẽ ra hàng chữ: "Thuần Khanh, Gia Áo yêu anh" màu hồng ở giữa. Hai tháp hải đăng hai bên chiếu ánh sáng vào mặt biển mênh mông, đọng đưa qua lại. Sau đó, cả bãi biển cũng sáng lên nhờ ánh đèn huỳnh quang, làm Thuần Khanh thấy rõ bãi biển không trống rỗng mà cần đây các trụ đèn, có vài người thấp nền lên, tạo thành hình một trái tim, bên trong là khoảng trống. (Mía: valentine trong mơ của ta...)

Gia dẫn anh tới khoảng trống ấy, khuy một chân xuống, lấy nhẫn trong túi áo ra: "Thuần Khanh, em yêu anh, lấy em nhé?"

Thuần Khanh hai mắt ngập nước, hạnh phúc quá bất ngờ, quá mãnh liệt làm anh lúng túng. Mới nửa tiếng trước anh còn cảm thấy cô đơn lạc lõng đây mà.

"Thê quân, anh đã là người của Tô Gia rồi."

"Sao mà giống được chứ? Lúc nhỏ ba mẹ chúng ta kết thân giao, anh và em vẫn chưa có biết yêu là gì. Đây là chính em muốn cưới anh, là vì yêu anh chứ không phải vì một hôn ước nào cả. Thuần Khanh, nhận lời nha."

Anh nhận lấy, câu "anh đồng ý" được anh nói trong nước mắt. Gia Áo đau lòng hôn lên dòng nước mặn mặn ấy. Rồi cô lấy chiếc hộp màu nhung đỏ trên tay anh, mở ra, lấy nhẫn ra khỏi hộp đeo cho anh. Thuần Khanh cũng tự tay đeo nhẫn cho cô.

"Anh rất vui, thê quân, cả hạnh phúc nữa."

"Em biết, em cũng vậy."

Gia Áo phát phát tay, các cặp đôi nam nữ bước ra khiêu vũ, ai nấy cũng mặc quần áo lộng lẫy. Thuần Khanh cảm thấy, lần sau anh vẫn nên nghe theo lời Mạc Vân thi hơn, bộ quần áo vận động của anh trong hoàn cảnh này thật là khó coi.

Nhưng anh không có nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung.

Gia Áo làm ra một động tác mời bạn nhảy tiêu chuẩn, đưa Thuần Khanh vào vũ điệu. Một tay cô ôm cổ anh, tay kia đặt lên eo anh. (Pruis: sai động tác kia, đúng là ăn đậu hủ của người ta everywhere mà)

Cảm nhận chiếc nhẫn bạch kim đơn giản mà tinh xảo lạnh lạnh trên tay, còn cả hơi ấm, mùi hương quen thuộc của thê quân đang rất gần, Thuần Khanh thấy ngày hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong hơn hai mươi năm qua của mình. Những túi hôn vì không có cha, những khó khăn khi mẹ xem anh là con gái mà nghiêm khắc nuôi dạy, cả những mỗi một khi phải cố gắng trở thành con người hoàn mỹ cho xứng đáng là con trai tộc trưởng, giờ phút này, anh cảm thấy tất cả là xứng đáng. Nếu để có được hạnh phúc này, bảo anh chịu khổ hơn nữa anh cũng chịu.

Mãi đến khi về nhà, vẫn còn choáng ngợp trong hạnh phúc nên anh không ngủ được, Thuần Khanh lấy hộp nhẫn ra ngắm nghía. Bỗng anh phát hiện một góc xấp bên trong hộp hơi nhô lên. Anh kéo lớp xấp lên, định lấy hạt sạn đó ra thì anh chỉ thấy một mảnh giấy gấp tư. Chữ viết của Gia Áo hiện ra trước mắt anh:

|-

Thuần Khanh à, em muốn anh là người hạnh phúc nhất trên đời này. Đừng buồn, đừng đau lòng nữa, anh nhé, vì em luôn ở bên anh, sẽ cùng anh chia sẻ, cùng anh gánh vác. Từ nhỏ em đã ở ngoài, không biết trong tộc người ta có những quy định khắt khe gì dành cho con trai, nhưng mà anh là người của em, phải nghe theo em, bỏ qua mấy quy tắc khắt khe ấy mà hãy toàn tâm toàn ý ở bên em, giận hờn nếu anh muốn, nói cho em nếu anh không vui. Bởi vì em yêu anh, nhiều lắm.

Ngủ ngon, đừng có vui quá mà mất ngủ. Em sẽ đau lòng nếu thấy ngày mai anh trở thành gấu trúc. Moaz moaz.

-|

Thuần Khanh đỏ mặt, khẽ quay ra cửa sổ ngắm "thê quân hư" rồi ôm lá thư, mỉm cười đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Trước trận đấu

Nếu phải kể đến những hoạt động không thể thiếu của Gia Áo mỗi đêm thì chắc chắn là có cuộc gọi cho Thuần Khanh.

- Alo, thê quân.

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói trầm ấm dịu dàng làm môi Gia Áo cong lên thành một nụ cười.

- Ủm, Thuần Khanh, anh ăn tối chưa?

- Anh vừa ăn xong, em ăn chưa?

- Rồi, nhưng không nhiều lắm.

- Sao vậy? Thê quân không biết lo cho mình gì hết!

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói hờn dỗi, làm cho nét cười bên khóe miệng Gia Áo càng sâu thêm. Cô luôn thích trêu chọc Thuần tiểu bạch thỏ. Quả vậy:

- Tại chủ quán nấu không ngon bằng anh mà. Thuần Khanh, em nhớ anh. Thi đấu xong em sẽ đưa anh về Tô gia ngay mới được. Hừm, khi đó anh sẽ nấu cho em một ngày ba bữa, còn phải nấu canh bổ dưỡng, làm điểm tâm, pha trà nữa. Nếu mà ăn đồ anh nấu, em thành heo cũng cam lòng.

-... Thê quân, em thật xấu xa!

Thủy và Thổ đang nghe lén ngoài cửa: Quào, thủ lĩnh đúng là thật xấu xa, thủ lĩnh với đại ca còn ngọt ngào chết ruồi, ngọt chết luôn mấy con người nghe ké, làm mấy thằng nữ như họ gato. Nhưng mà thủ lĩnh cứ ăn hiếp người đáng yêu như đại ca, phải quay về mách với đồ đệ ruột của đại ca là Mạc Vân mới được. Hí hí.

Rùng mình, không nghe, không nghe nữa!

Cho đến ngày quyết đấu, vị thủ lĩnh đầy "tội nghiệp" mới gặp được tiểu bạch thỏ thật sự mà cô mong chờ bấy lâu. (Cả tuần á, lâu lắm. Việc gặp tiểu bạch thỏ "cáo già" làm tam quan của cô mất cân bằng nghiêm trọng, phải lấy lại thăng bằng trong cuộc sống thôi.)

Tràng quyết đấu của Đông Nữ tộc hoành tráng y như...đài đấu võ ở chi nhánh của Mode, chỉ khác ở chỗ nó toàn những người mặc quần áo cổ trang, phong cách cũng cổ xưa. Đã nhìn qua truyện một lần nên Gia Áo không mấy ngỡ ngàng khi bước vào, nhưng mà Ngũ hành tỷ muội (Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ) thì lại tỏ ra rất hứng thú với mấy thứ nhìn cổ cổ này. Hành vi đó vào trong mắt của Lăng gia đương nhiên chính là một đám lỗ mãng không hiểu quy củ, thua xa sự bề thế nghiêm trang của Lăng gia họ.

Bên Lăng Băng có thợ trang điểm, chuyên gia dinh dưỡng, bác sĩ gia đình...các loại, vừa nhìn vào Gia Áo đã cảm thấy trào phúng. Còn Ngũ hành tỷ muội thì bật cười thành tiếng. Vẫn là Quý gia chu đáo và ôn hoà, mời cho Gia Áo cả một hàng bác sĩ, nếu có sơ xuất gì thì có thể nhanh chóng cứu chữa được.

Mặt Lăng Băng đen lại: "Gia Áo, cô cười cái gì?"

Gia Áo nhún nhún vai vô tội: "Tôi có cười đâu?"

"Hừ, cô không cười, thủ hạ của cô cười, không lẽ không nên có một lời giải thích sao?"

"À, cô có thể nói thủ hạ của cô nhìn vào tôi mà cười, tôi cũng sẽ không có ý kiến."

Cơ mặt Lăng Băng co rút dữ dội, một lát sau bên đó xảy ra lục đục nội bộ:

- Nè, cô đánh phẩn đi đâu vậy?

- Xin lỗi xin lỗi.

- Cái con nhỏ Tô Gia Áo này, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hãy đợi đấy.

Gia Áo chẳng dư hơi mà quan tâm, cô đang đá lông nheo với người con trai có tuổi tóc bạch kim dài đang đi vào kia, anh cũng dùng đôi mắt thỏ hồng hồng dễ thương mà nhìn cô, làm cô chỉ muốn bay ngay lại gần mà thân thân một trận.

Nhận ra ánh nhìn háo sắc của Gia Áo làm con trai mình xấu hổ đỏ mặt cúi đầu, Quý Vô Song trừng Gia Áo một cái. Gia Áo rùng mình, cùng một màu mắt, thế quái nào một phía đây đáng yêu, còn người kia lại đây sát khí vậy chứ.

Gia Áo nghĩ vậy, nhưng đây là mẹ chồng tương lai, cô ngoan ngoãn dời tầm mắt, chuyển sự chú ý tới đấu trường.

Người của Đông Nữ tộc thích làm màu mè mọi thứ lên nhĩ? Đi thi đấu mang theo chuyên gia trang điểm, chuyên gia dinh dưỡng, đấu trường thì có một cột cao treo tú cầu, ai bắt được chắc là người thắng ha? Thật rườm rà. Cô muốn trở về bên mấy anh em của mình, cái nơi mà không vừa lòng là tìm nhau ra chỗ trống choảng một trận, sút đầu mè trán không đứng dậy được rồi thì nói chuyện giăng hoà.

Có thứ gì đó chói vào mắt Gia Áo, cô nhìn lên, đứng cạnh Lăng gia chủ Lăng Sương lúc này là Mạc Vân, anh dùng mặt gương trong chiếc đồng hồ quả

quýt nhỏ, trông thì như đang xem giờ nhưng thật ra là đang phản chiếu ánh sáng vào mắt Gia Áo, đây là tín hiệu mọi việc đã sẵn sàng, theo một cái chớp mắt của Gia Áo, ánh sáng phản chiếu bé nhỏ đầy cũng biến mất, bao nhiêu cao thủ ở đây cũng không kịp phát hiện ra.

Đã có thể yên tâm lên đài rồi.

Sau một tràng lễ nghi dặn dò phát biểu, cuối cùng hai tuyển thủ cũng được đo sức.

Lăng Băng ngay lập tức tấn công về phía Gia Áo, vừa đánh vừa cười nửa miệng: "Gia Áo, tôi sẽ đánh cho cô thua thảm hại, tôi sẽ để cô đủ mất mặt trước Thuần Khanh!"

Gia Áo: "...". Bà này lấy đâu ra tự tin đó vậy? Đúng là tuổi trẻ khí thịnh sao? Còn cô thì già rồi nên không ngáo đá như cô ta được?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Cao thủ, thất thủ

Có lẽ là đúng, trước không khí sôi động của hàng ngàn người đang hò reo bốn phía, và cả sự nhiệt huyết mà nền đất nơi đấu trường còn giữ một chút ít, tích lũy lâu dần để truyền lại cho những ai bước lên nó sau đó, thì theo bản năng, máu của con người như sôi lên. Một cô gái trẻ còn non nớt như Lăng Băng sao có thể cưỡng lại cảm dỗ của nó, vinh quang và nhiệt huyết nơi tràng đấu?

Đã vậy, từ từ chơi cũng được.

Trên ghế cao, Quý Vô Song lạnh mặt nhìn hai người đang thi đấu: "Sức công kích của Lăng Băng rất ác liệt, nhưng có thể thấy chủ yếu là do tức giận, cách đánh rất hung hăng. Tô Gia Áo đang chơi mèo vờn chuột, từng chiêu thức đều giống như yếu thế chỉ biết chống đỡ, nhưng thực ra là đang làm tiêu hao dần sức lực của đối phương. Cứ tiếp tục như vậy Lăng Băng sẽ phải thua."

Điều mà Quý Vô Song nhìn ra, thì một cao thủ lâu năm như Lăng Sương Hoa cũng nhìn ra, bà nghiêng răng ghen tị. Dựa vào đâu Tô Lân ngày trước được nhiều nam sinh theo đuổi hơn bà, nổi tiếng hơn bà, thành tích tốt hơn bà... Bây giờ đến con gái à ta cũng hơn bà, không thể nhìn được!

Thực ra, người mà Lăng Sương Hoa hận nhất, đố kị nhất không phải là Quý Vô Song - kẻ giành được ngôi vị tộc trưởng, càng không phải nam không Tiểu Tuyết Lan, mà là Tô Lân. Cái gì mà kị sĩ thù họ chó má, cái gì mà nhiều nam nhân theo đuổi nhất tộc, cái gì mà âm áp như mặt trời? Chỉ là tên hèn nhất sợ chết nên đầu quân cho Quý Vô Song, còn làm bộ làm tịch mình không tranh với đời. Hừ, bây giờ chẳng phải gia đạo sa sút đây sao?

Lăng Sương Hoa không thể để con của Tô Lân cũng hơn con của mình được! Bà liếc mắt qua cao thủ của gia tộc thuê, hần ta hiểu ý, búng ngón tay, từ đầu móng tay của hần, một miếng băng mỏng tằm thuốc tê bay ra. Nếu hần trúng, miếng băng bắn trúng vào người của Gia Áo sẽ tan ra ngay, lượng thuốc tê đủ cho Gia Áo cảm thấy không còn sức lực trong gần một phút, chừng đấy thời gian tuy ngắn, nhưng đối với người đang trong trận đấu vô mà nói, có thể đủ để xoay chuyển đại cuộc.

Nhưng chỉ là nếu.

Mạc Vân đứng cạnh Lăng Sương Hoa này giờ, thấy động liền lập tức đạp tên đứng cạnh bay xuống đài đấu võ, mẩu bản mà tên cao thủ bắn ra rơi đúng trên người thuộc hạ của Lăng Sương Hoa. Kim rút ngay khẩu súng lục bắn chỉ thiên, mọi người theo phản xạ ôm đầu nhắm mắt co rúm lại, đến khi bình tĩnh lại ngược đầu lên, đã thấy cục diện hoàn toàn đổi khác.

Không biết từ bao giờ một lũ người mặc quần áo hiện đại màu đen, áo khoác chùng có mũ che khuất khuôn mặt. Ai nấy đều có súng, đứng nhan nhản khắp tràng thi đấu, người tinh ý thì nhận ra đám người mặc áo đen mỗi người chế ngự một cao thủ, số còn lại đứng ở những nơi dễ không chế đám đông nhất. Ngũ hành tý muội đứng quanh đài đấu, hòng súng lạnh lẽo đen ngòm chĩa về tên cao thủ vừa ra tay.

Quý Vô Song nheo mắt lại đầy nguy hiểm: "Chuyện gì thế này?"

Tô Gia Áo mở to mắt ngơ ngác nhìn quanh tràng đấu, tỏ ra ta đây ngây thơ con nai tơ, nghiêng đầu thắc mắc: "Ồ, Mạc Vân, sao anh lại ở đây? Mọi người tập trung đông thế? Cô Quý, đây đều là bằng hữu của con."

Quý Vô Song trong lòng đã thấu Gia Áo này giờ mưu ma chước quỷ gì rồi, không khỏi cảm thấy thú vị, nhìn về phía Mạc Vân: "Ồ, bằng hữu của Gia Áo? Các người tới đây làm gì?"

Mạc Vân không nói gì, chỉ nhìn ra cửa. Từ bên ngoài, một bóng dáng cao gầy bước vào. Người tới có khuôn mặt tinh tế như tượng tạc, làn da trắng nõn, đôi mắt hạnh sáng lấp lánh nheo nheo lại như một tinh anh thương trường, hợp rơ với bộ vest cách điệu xinh đẹp.

Nữ nhân Đông Nữ không khỏi ngẩn ngơ, người ngoại tộc này cũng quá đẹp đi.

Quý Thuần Khanh hơi mỉm cười, từ lâu anh đã biết hình tượng thư sinh cùng khuôn mặt tinh xảo của Vũ Thần rất hợp với thẩm mỹ Đông Nữ, xem kia,

đa số nữ nhân ở đây đều không rời mắt khỏi anh ta được.

Khoan đã, đa số, vậy là còn có người không để ý thể cục mà nhìn đi hướng khác! Quý Thuần Khanh đỏ mặt lườm Gia Áo một cái, cúi đầu xuống nhìn chân.

Quý Vô Song: “...” hai tên vợ chồng son này tình tứ mọi lúc mọi nơi là thế nào? Trưởng bối, nhất là một vị trưởng bối cô đơn đang ở đây, cũng nên bớt bớt lại đi chứ!

Gia Áo nhún nhún vai, sao lại bị cả mẹ chồng tương lai lẫn chồng tương lai trừng vậy kia?

Vũ Thần thấy các nhân vật chính không để ý tới mình, tăng hắng giọng: “Chào mọi người, chúng tôi là băng hữu, cũng là thuộc hạ của Gia Áo, đồng thời là những người có máu mặt nhất ở thế giới ngầm toàn thành phố. Hôm nay được tin Gia Áo sẽ quyết đấu giành chồng nên lặn lội đường xa tới cổ vũ. Ai ngờ khi đến nơi lại phát hiện...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Tô Gia Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.